

COLECȚIA UMOR

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TODORAN, ILEANA

Cum să ai succesuri în Estul sălbatic / Ileana Todoran. -
București : Minerva, 2013

ISBN 978-973-21-1002-7

821.133.1-31=135.1

Copyright © Ileana Todoran,

Copyright © prezentei ediții 2013 Editura Minerva

MINERVA S.A.

Redacția și sediul social

B-dul Metalurgiei nr. 32-44, cod 041833, sector 4, București,

O.P. 82 – C.P. 38

Tel.: (021) 461.08.08, 461.08.10; Fax: (021) 461.08.09

www.edituraminerva.ro

Tipărit la *GLOBAL VISION PRINT*

Ileana Todoran

Cum să ai succesuri în Estul sălbatic

Prefață de Alex Ștefănescu

Editura Minerva • București 2013

Coperta: Victoria Argint

Redactor: Iuliana Voicu
DTP: Carmen Diana Mateescu

Talent

Nu mi-aș dori să fiu personaj în vreo carte semnată de Ileana Todoran. Această autoare are o imaginație dezlănțuită și o vervă satirică de care te simți luat pe sus, ca de o tornadă. Povestită de ea, biata ta viață de om din Est se transformă într-o epopoe eroi-comică.

În schimb, îmi place să fiu cititor al textelor scrise de Ileana Todoran, care face existența noastră cotidiană, considerată de mulți dintre noi anostă și lipsită de orizont, să devină dintr-odată *interesantă*, în sensul dat de Kierkegaard acestui cuvânt. Iată chiar acest volum, *Cum să ai succesești în Estul sălbatic*, care încă de la titlul năstrușnic și provocator îți trezește curiozitatea și te îndeamnă – iar pe parcursul lecturii te determină – să i te abandonezi. Volumul cuprinde proză scurtă, dar efervescentă, un fel de șampanie epică, de care te amețești pe neobservate.

Cea mai întinsă povestire din volum (de fapt, un roman, în care totul este filmat cu acceleratorul), *Proful, Bingo, satul și orașul. O poveste din Estul sălbatic*, cuprinde biografia deloc romanțată a unui profesor de istorie, Titus, de la un liceu din București. Credeam că știm totul despre

degradarea învățământului românesc din vremea noastră. Nu știm. Nu avem reprezentarea concret-intuitivă a ceea ce se întâmplă în școli. Cu privirea ei care pătrunde prin ziduri și care îi radiografiază și pe oameni, ajungând până la sufletul lor, Ileana Todoran compune pentru noi o imagine zguduitoare, care ne face să plângem în timp ce râdem. Termenul de comparație inteligent folosit este chiar personajul principal, un bărbat romantic, cu simțul datoriei, a cărui inadecvare la lumea de azi evidențiază grotescul acestei lumi mai bine decât orice teorie despre decădere și imoralitate. Dintr-un fel de ruralo-centrism sentimental specific cândva românilor, Titus caută salvarea la țară, în satul bunicului său, dar spațiul rural nu mai e un loc de refugiu, ca pe vremuri.

Toate povestirile din volum, indiferent de întinderea lor, chiar și scurtisima istorioară *Obama doar latră, nu mușcă!*, sunt străbătute de deznădejde – deznădejdea unei colectivități captive într-o fostă țară comunistă, pentru care eliberarea de comunism a însemnat de fapt o „dezghețare a gunoiului”. Autoarea își exprimă exasperarea prin ceea ce s-ar putea numi o volubilitate excesivă (care, și ca tăcerea, reprezintă o formă de refuzare a realității).

În carte găsim mari cantități de viață reală amestecate cu mari cantități de viață fictivă. Prozatoarea nu rămâne niciodată fără materie primă. Dacă termină de folosit rezultatul observațiilor sale, inventează pe loc oameni și situații de care are nevoie, dovedind în privința aceasta mai multă fantezie chiar și decât autorii de romane *fantasy*. Ilustrativă în acest sens este povestirea *Iadul criogenat, paradisul infestat de gândaci și... deadline-ul*, care ar trebui

inclusă în *Guinness Book* ca o performanță de excentricitate a fabulației. Excedată de obligațiile ei de la serviciu, Mari își lasă acasă farfuriile nespălate și...

„Farfuriile nespălate uitate în chiuvetă creșteau zi și noapte mai ceva ca vrejul de fasole al lui Jack. La un moment dat, Mari, așa cum stătea aplecată asupra dosarelor de pe masa de la bucătărie, auzi o bubuitură. «Ah, o fi vreun vecin, poate am uitat apa deschisă la baie și am făcut inundație!».”

Aflăm însă repede că furios era nu un vecin, ci Dumnezeu însuși, în urma faptului că teancul de farfurii nespălate ajunsese până în Rai.

Citind o carte atât de trăsniță nu ai când să te plictisești. Vrei mereu să afli ce se mai întâmplă. Deși... se întâmplă exact ceea ce și se întâmplă și ție, în fiecare zi.

Accasta este, de altfel, o posibilă definiție a talentului literar. Să poți să faci un spectacol captivant, de o nouitate amănunțită, dintr-o realitate cunoscută de toată lumea.

Alex Ștefănescu

Cum să ai succesuri
în Estul sălbatic

PARADISUL INFESTAT DE GÂNDACI, IADUL CRIOGENAT ȘI... DEADLINE-UL

Mari mușcă absent capătul bananei vineții pe care o scosese din frigider, îl scuipe în coșul de gunoi, apoi înghiți fructul repede, aproape fără să mestece. O dureau ochii, lacrimile îi curgeau fără oprire, fierbinți și tăioase ca niște raze laser, amenințând să găurească tastatura calculatorului. Cu ochii împăienjeniți și înlăcrimați vedea ca prin vis cum cifrele dansau sălbatic un halucinant și dezlănțuit dans african pe monitor. Pierduse controlul, nu mai putea nici să tasteze la calculator, degetele îi atârnavă inerte precum cojile de banană și era numai miezul nopții, ar mai fi putut lucra cel puțin două ore. Luă un dosar de pe birou și-și târșâi picioarele până la masa din bucătărie doldora de cești nespălate, cu mucuri de țigări stinse în ele și de dosare scorjite și pătate, din care zburaseră peste tot foi cu urme de cafea, ceai și scrum de țigară, mângălite cu markere fosforescente. Nu-i nimic, dacă nu mai putea să lucreze la calculator, avea să scrie de mână: măcar câteva rânduri de sintaxă pentru raportare sau câteva întrebări de chestionar.

Își puse pe o farfurie din dulap o felie de pâine cu brânză topită, pe care o mănca fără să o întindă cu cuțitul. Aruncă apoi farfuria cu tot cu ambalajul cubului de brânză topită direct în chiuvetă și începu să lucreze la sintaxă.

Teancul de farfurii nespălate uitate în chiuvetă creștea zi și noapte mai ceva ca vrejul de fasole al lui Jack. La un moment dat, Mari, așa cum stătea aplecată asupra dosarelor de pe masa de la bucătărie, auzi o bubuitură. „Ah, o fi vreun vecin, poate am uitat apa deschisă la baie și am inundat pe cineva”.

– Salutare! Ce faci, Mari? se auzi din nou bubuitura și un glas răsunător, dar, în același timp, cald și suspect de prietenos pentru o voce de vecin.

– A, mă scuzați, s-a întâmplat ceva? zise Mari cam jenată de eventualele probleme produse și, în același timp, uluită de forța care răzbătea din glasul vecinului.

– Ce faci, Mari? Pot să te deranjez un pic? insistă vocea aceea puternică, la auzul căreia pereții se cutremurau. Farfuriile tale murdare au ajuns până la mine, zise din nou vocea pe un ton de reproș.

– La dumneavoastră unde? întrebă Mari un pic rușinată. La etajul 7?! se minună ea.

– Nu la 7, mai sus, răspunse vocea cu fermitate.

– Vai de mine, Doamne! Doar n-au ajuns până la 8! se minună Mari.

– Nu, mai sus, replică vocea.

– O, vai, mai sus de 8?! se lamentă Mari. E posibil să fii ajuns la 9 sau la 10?! Au ajuns până la vecinul de sus? exclamă Mari.

– A, nu, și mai sus! tună vocea.

– Vai de mine, cât de sus? oftă ea descurajată, deși nu prea înțelegea ce se întâmplă, era clar ceva ciudat, doar mai sus de 10 nu locuia nimeni.

– Până la Vecinul de sus de tot! Cu alte cuvinte, vrejul de farfurii nespălate a ajuns până la mine în cer, în grădina raiului și... a umplut paradisul de gândaci, spuse vocea destul de încurcată.

– O, vai, cum?! Sunteți... Dumnezeu?! abia putu Mari să articuleze cuvintele.

– Da, bineînțeles, și, să știi că, dacă nu mă crezi, poți să vii să vezi cu ochii tăi ce-ai făcut. Hai cu mine, poate ne dai o mână de ajutor.

– Vai, nu vroiam să fac niciun rău, vroiam doar să câștig mai mult timp de lucru pentru proiecte, se scuză Mari și se simți tot atât de prost și de vinovată ca atunci când, înainte de deadline, duminica, se spăla pe cap, sau își tăia unghiile, sau dormea până la nouă jumată, sau își făcea pâine prăjită, răpindu-și din timpul prețios de lucru la alte proiecte.

Nu-i așa, spunea ea, șocându-l chiar și pe șeful ei, că deadline-urile sunt sfinte? Nimic nu e mai important ca un deadline, nici măcar Dumnezeu.

O mână fermă o trase pe Mari de la masă și o purtă ușor, ca pe un fulg, până în grădina raiului. Vrejul de farfurii nespălate crescuse, într-adevăr, spectaculos până la cer și ajunsese în paradis. Iar grădina raiului era invadată de gândaci care colcăiau peste tot, întunecând drumurile argintii și înnegrind până la opacizare pereții palatelor de cleștar, scormonind în fructierele pictate manual de Rafael, mângâind cu antenuțele lor bucatele alese de la mesele divine, legănându-se

amețiți în cupele cu vin, ajungând să lipăie până și în fântâna de ciocolată sau în bazinul cu șampanie, încurcându-se în bucele diafane ale îngerilor sau cuibărindu-se în aripioarele lor moi și pufoase. Oricât de șocată ar fi fost Mari de povestea cu vrejul de farfurii nespălate și de întâlnirea (aparent nu tocmai providențială) cu Dumnezeu, tot nu putea să nu constate ce dezastru produsese. Ar fi făcut orice pentru a-și răscumpăra vina și a readuce înapoi curățenia și liniștea în paradis.

– Doamne, da' n-ai încercat o deratizare... ă, pardon, o dezinsecție? întrebă timid Mari.

– O dezinsecție? Vai, habar n-ai cât costă o dezinsecție pentru întreg paradisul. E criză, cu bugetul ăsta de austeritate nu ne permitem, oftă Dumnezeu.

– Nu ne-ar putea ajuta nimeni? Cineva care se pricepe... încercă din nou Mari.

– Cine să se priceapă în paradis la așa ceva? A, stai, mi-a venit o idee! exclamă Dumnezeu, luminându-se brusc la față. Îl știi pe cântărețul din fluier din Hamelin care a ademenit șobolanii cu cântecul lui și i-a înecat în râu? Am putea să apelăm la el, s-ar putea să se descurce și cu gândacii! Și nu ne-ar costa chiar așa mult! se entuziasmă Dumnezeu. Doar că trebuie să meargă cineva după el în infern. Și cred că persoana responsabilă pentru tot ce s-a întâmplat trebuie să se ducă!

– Vai de mine! se sperie Mari. Să mă duc în infern să-l caut pe psihopatul ăla pervers care a ademenit nu doar șobolanii, ci și pe copiii localnicilor?!

– Nicio grijă, nu ți se va întâmpla absolut nimic! o asigură Dumnezeu. Nu reprezintă o tentație pentru el. E doar un pedofil. Uite, ți-l dau și pe Pegas ca să călătorești în

condiții optime. Ți-aș da o navă zburătoare, da', știi, buget de criză... n-avem combustibil. Pegas consumă mai puțin și e mai puțin pretențios. În plus, nu se defectează niciodată și poți purta cu el o conversație... cu el treci de la papuașii din Noua Guinee la FMI, BM și BERD, de la Calul Troian la gadgeturi și appstores, și de la Apollo la Bach și Lady Gaga.

Nu apucă Dumnezeu să clipească din ochi, că Pegas apăruse deja, fâlfâind din aripi. Își scutură coama de gândaci și îi spuse cu glas cald și foarte prietenos lui Mari să se urce în spinarea lui că e gata de drum.

– A, dacă mergem în iad, să nu uiți să-ți iei paltonul, căciula și mănușile de schi, îi zise Pegas lui Mari, făcându-i complice cu ochiul.

Mari era îngrozită de o călătorie în iad, dar, ca să nu-l mai supere pe Dumnezeu, după toate câte făcuse, îl ascultă pe Pegas și se urcă în șa.

– La revedere! Sperăm să ne descurcăm. Ține-ne pumnii, Doamne! strigă Mari, deși nu i se părea că găsise cele mai bune cuvinte de rămas bun.

– Vă țin, îi încurajă Dumnezeu. Succesuri multuri! râse el, făcându-le semn cu mâna și scuturându-și pletele de gândaci.

Coborâra în infern foarte rapid, căci Pegas părea foarte în formă și știa bine drumurile. Caron nu acceptă niciun bănuț ca să-i trecă Styxul: era monitorizat să nu mai primească șpagă, cu atât mai mult de când echipa Domnului vizita infernul. Mai departe nu întâmpinara nicio piedică până în miezul infernului: niciun monstru, niciun drac, nicio gorgonă, graie, harpie, furie sau erinie, nici măcar Cerberul cu trei

capete la porțile lumii întunericului... Mari avusese ceva emoții, dar totul părea pustiu. La prima vedere, chiar și sala tronului lui Satana.

O sală imensă, decorată minimalist, chiar auster, întunecată și surprinzător de rece. Totul părea înghețat, încremenit. Viscolul șuiera, gerul era tăios, mâinile lui Mari înțepeniseră și ele pe frâu cu toate că purta mănuși de schi, iar urechile o înțepau. Ce bine că-l ascultase pe Pegas și se îmbrăcase gros! Înaintând spre tron, Mari putu să zărească o masă informă de draci pricăjiți, vineți de frig, tremurând ca varga, stând chirciți pe jos și îngrămădindu-se unul în altul, în încercarea disperată de a se încălzi. Văzuți mai de aproape, dracii aproape că inspirau milă prin înfățișarea lor slăbită, coarnele lor roase, cu aspect bolnăvicios și cozile atârând fără vlagă. Pe tron, Satana abia putea fi zărit pentru că era încotoșmănat cu șapte cojoace, mai ceva ca baba Dochia.

– B-bine te-am găsit, În-în-tunecimea ta! zise Mari cam poticnit, o dată pentru că se temea, iar apoi pentru că se bâlbâia din cauza frigului și nici nu știa exact cum să i se adreseze.

Dură ceva vreme până când Satana să reacționeze, dar Mari așteptă răbdătoare și spunându-și în gând „Tatăl nostru”. Doi ochi de foc se aprinseră deasupra fularului uriaș roșu, dar, curând, flacăra lor se stinse și deveni ră gălbui ca de pisică. Apoi Satana își dădu cu mișcări lente și nesigure fularul de pe nas și din dreptul gurii. Se vedea că făcea eforturi să vorbească, dar nu reușea să articuleze cuvintele. În cele din urmă, cu o sforțare, spuse ceva, dar Mari nu auzi, așa că se apropie până ajunse chiar lângă tron.

– Ccc-ce-ce ccc-cauți aaa-a-ici? șopti Satana.

– M-a trimis Dumnezeu să-l caut pe cântărețul din fluier care a scăpat orașul Hamelin de șobolani să vină să facă dezinsecție în paradis! spuse Mari pe nerăsuflăte, conștientizând că era puțin probabil ca Satana să fi reușit să proceseze toate informațiile.

– Cine? Ce? îngăimă Satana descumpănit.

Așa că Mari se așeză lângă Satana și-i povesti totul din fir a păr, de la vrejul de farfurii nespălate și călătoria în paradisul infestat de gândaci, până la sarcina primită de la Dumnezeu și drumul în infern. Satana o asculta tot mai interesat și mai însuflețit: ochii gălbui de fiară străluceau tot mai tare, ghearele îi creșteau, coada îi tresălta, părea că încet-încet revine la viață, de parcă povestea l-ar fi ajutat să se încălzească. Din când în când, chicotea de-i săreau cojoacele de pe el.

– Da' voi ce-ați pățit? De ce e atât de frig? își făcu Mari curaj și întrebă.

– Ce să pățim, afurisita asta de criză! Nu mai avem combustibil, am epuizat toate resursele. Iar acum energia e așa de scumpă. In-ac-ce-si-bi-lă! se plânse Satana. Iar de energie „verde”, regenerabilă, nu poate fi vorba: eoliană e doar în limburi, solară – nicio șansă la noi. Pentru centrale nucleare nu mai avem autorizație. Iar acum și prețul barilului a crescut cu criza asta din Libia. Nu știu ce-o să ne facem, suntem condamnați la dispariție! se lamentă Satana.

– E, poate rezolvați voi cumva, zise Mari aproape înduioșată. Mai întâi, să-l găsim pe cântărețul din fluier și să soluționăm problema gândacilor din paradis. Apoi poate că o

să vă ajute Dumnezeu să încălziți iadul din nou. Ai idee unde e cântărețul din fluier?

– Cântărețul din fluier zace acum degerat, dar pot să-l resuscitez cu o Stalinskaia, electroșocuri sau un cocktail Molotov, la nevoie. Uite, m-am gândit acum, aş putea să-i cer cântărețului să curețe paradisul de gândaci, dar, în același timp, te rog și eu ceva, zise Satana, privind-o în ochi pe Mari și strângând-o de braț. Trebuie să ne apărăm identitatea și, în același timp, să acceptăm diferențele, nu? Poți să faci ceva și pentru noi, ca să nu dispară cultura și civilizația noastră? Nu ar fi păcat?

– Cred că da, vorbi Mari pe un ton destul de șovăitor, gândindu-se la dispariția culturii diavolești, dar Satana interpretează reacția ei în sensul acceptării serviciului solicitat.

– Și o să te ajutăm și noi să scapi paradisul de gândaci, cu siguranță cântărețul se pricepe la asta! Să știi că nu e mare lucru ce te rog eu, spuse Satana. E chiar o nimica toată, nu presupune niciun pericol și se va rezolva cât ai clipi, mai ales că-l ai pe Pegas cu tine, vorbi Satana micos. Aș vrea să ne aduci focul sacru al lui Zeus din Olimp.

Mari rămase cam descumpănită, asta nu i se părea o propunere tocmai ușoară, deși, după câte i se întâmplaseră, nimic nu o mai șoca.

– La ce-ți trebuie focul sacru? Cum să iau focul sacru al lui Zeus?! Vrei să-mi mănânce vulturul ăla scârbos ficatului ca lui Prometeu?! izbucni Mari furioasă. Și de ce nu te duci TU să iei focul sacru dacă ai nevoie? zise ea cu impertinență.

– Hei, hei, stai liniștită! Să-ți explic mai întâi. Avem nevoie de focul sacru al lui Zeus din Olimp pentru că,

neputând apela la Dumnezeu, doar el ne mai poate ajuta să reprimem iadul. Te rog, e ultima noastră speranță, o implorăm el cu o privire inocentă și rugătoare de pisicuță care abia așteaptă să fie mângâiată sau să i se arunce o bucată de friptură pe sub masă. Să știi că vulturul nu reprezintă un pericol, uite-l aici – statuia de gheață din capătul culoarului. Îți promit că-l las așa până te întorci cu focul. Să mor dacă nu aș merge io, da' nu am viză de Olimp, n-o să mă lase nimeni să trec. În plus, tu ești cu Pegas care prezintă încredere și cunoaște toate cotloanele din Olimp, sigur n-o să ai nicio problemă. Cum ne aduci focul sacru, îl trezesc pe cântăreț și-l trimit cu tine în paradis la dezinsecție, da' altfel să știi că nu merge, zâmbi Satana, privind-o pe Mari cu ochi când jucăuși-alunecoși, când înduioșători, oscilând vizibil între atitudinea șantajistă și cea umil-rugătoare.

– Eu zic să nu mergem în Olimp, nu mi se pare un moment potrivit să vizităm Grecia. Nu e cea mai recomandată destinație turistică, interveni Pegas, dar Satana îi aruncă o privire fulgerător-ucigătoare.

– Tu ce te bagi? Te-a întrebat cineva ceva? O excursie la munte, la aer curat e întotdeauna bine-venită! insistă Satana.

– Bine, mă duc, văd că nu am altă cale, oftă Mari. Ține-ne pumnii! La revedere!

– Pa! Să veniți repede că ne-au înghețat și coaiele și cozile și copitele și nu mai putem!

Mari văzu ca prin vis cum Satana îi face semn cu vârful ascuțit al cozii, eliberat pentru câteva clipe de sub cojoace.

Excursia până în Olimp fu scurtă și confortabilă, cu doar o mică pauză de Ouzo și Sirtaki la poalele Olimpului și

cu comentarii cam picante ale lui Pegas asupra prețurilor de criză... ale nimfelor autohtone. Vremea însă părea excelentă: muntele brun-roșcat, cu păduri răzlețe strălucea în lumina orbitoare a soarelui, marea era de un albastru neverosimil ca ochii de E.T. Mari nu-și dorea decât să ajungă sus și să intre în posesia focului sacru, apoi să se întoarcă imediat la Satana cu el, să-l ia pe cântărețul din Hamelin și să-l ducă în paradis să facă urgent dezinfecția. Trebuia să se întoarcă odată acasă. Doar avea deadline marți! Cu gândul la acesta simțea o transpirație rece ca gheața pe frunte și pe tâmpile.

Deodată, Pegas se clătină în zborul lui spre tronul lui Zeus de pe Mytikas, iar Mari crezu că i se trage de la Ouzo ori de la nimfe. Dar văzu apoi o bilă aurie în botul lui Pegas. Un măr de aur! Pegas se dezechilibrase fiindcă încercase (și reușise) să prindă din zbor mărul de aur.

– Doamne ferește, zise Mari speriată, ăsta aduce ghinion, își mai aduce aminte cineva de Războiul Troian? Hai să-l aruncăm, Pegas, te rog!

Dar Pegas n-o ascultă, dimpotrivă, își întrerupse zborul spre Mytikas și se întoarse chiar puțin din drum, căutând un loc retras în pădure. Un pârlăuș susura, tufișurile foșneau ușor, legănatate de o adiere blândă, iarba era proaspătă și umedă, părea locul ideal de întâlnire între un faun și o nimfă. Dar Pegas nu mai avea chef de chestii romantice, iar Mari deja se enervase și bătea din picior.

Ascuns în tufiș, Pegas desfăcu mărul de aur și scoase de acolo un bilețel pe care scria: „Jos tiranul! Ne-am săturat de bugetul de criză, de distribuția neechilibrată a ambroziei și nectarului, de corupție, de teroare, de toanele lui Zeus, de

libidoul lui incontrolabil, de infidelități, de răzbunări gratuite, de înșelătorii și de fițe! Ajută-l pe Ares să ajungă zeul zeilor! Dă-i pastila roz lui Zeus și se va transforma într-un gândăcel pe care-l vei strivi sub copită! *We are the 99%. Occupy Olympus!* Te pupic dulce, Afrodita.” Pegas lovi ușor cu copita mărul de aur și din el sări o pastilă roz. Vru să-i facă vânt spre el, dar Mari fu mai iute, apucă pastila roz și o vârî în buzunarul de la blugi.

– Ce faci, Pegas, ai înnebunit? se răsti Mari la el. Doar nu participi la conspirații, am venit aici cu un alt scop, îl atenționează ea. Și, te rog, să nu mai aud de gândaci! Ce, vrei să-l facem pe Zeus un gândăcel? Chiar acum o să ne trăsnească de pe Mytikas pentru neobrăzarea noastră! se sperie Mari.

– Draga mea, ești prea mică și preocupată de deadline-uri ca să înțelegi problemele serioase ale umanității! Zeus e un tiran și trebuie înlăturat, ripostă Pegas. Și, te rog, vorbește mai încet, am putea fi auziți și deconspirați.

Chiar atunci se auzi un zgomot în tufișul de alături, iar Pegas simți că i se oprește inima, în timp ce Mari strânse spasmodic pastiluța roz din buzunar. Din tufiș ieșiră, cam stingheriți, o nimfă și un faun, ambii în pielea goală. Probabil fuseseră deranjați de intruziunea lui Pegas și a lui Mari și nu reușiseră să savureze prea bine momentul de intimitate. Faunul avea obraji rumeni și ochii dilatați, foarte scânteietori, de parcă pluteau în lacrimi. Într-o mână ținea o cupă cu vin, iar într-alta un nai.

– D-d-d-da’ eu cu cine votez? zise el, împleticindu-se și râgâind. A-a-am auzit că discutați p-po-po-litică. A, io sunt Pan și d-d-dumneaci e Thalìa.

– Da, Thalia, muza comediei și una dintre cele trei grații, se recomandă ea cu voce suavă. Dumnealui mă ajuta să compun un imn pentru diseară, am spectacol cu Apollo.

– Ne cerem scuze pentru deranj, zise Mari, dându-i cu cotul lui Pegas, să-și ceară iertare și el și s-o șteargă mai repede de acolo.

– A, niciun d-d-deranj! Ne f-face plăcere! Vă servesc cu un pic de vin? zise amabil Pan.

– Nu, nu în timp ce conduc, aș putea să-mi pierd permisul. Iar Pegas are deja alcoolemie de 2,5 la mie, rânji Mari.

– Ați văz-, începu Pegas, dar nu reuși să termine, căci Mari îi astupă botul.

– A, n-nu vă jenați! Ș-și n-noi suntem c-c-contra d-d-dictaturii, nu-i așa, iubire? Ne-am s-s-săturat de c-c-coruție, t-teroare, f-fițe, b-b-buget de a-a-austeritate, s-s-suprataxe, TVA m-mărit, tăieri de p-pensii, s-s-salarii și a-a-alocații, de d-di-dis-dipso-...!

– Disponibilizări! întări Thalia.

– P-p-până șșși mi-mie mi-au tă-tă-iat a-a-lo-lo-cația! se lamentă Pan.

– Vai, dacă nu mai există respect, trebuie să-l recâștigăm! Tot Olimpul e în fierbere, vine revoluția! anunță Thalia entuziasmată. De data asta, s-a terminat cu tiranul! Ați văzut câte revoluții au izbucnit în Africa și în Orientul Mijlociu, în țările arabe? Acum a sunat ceasul dictatorilor, gata, s-a terminat, va începe o eră nouă a libertății și democrației. De când eram

mică, visam la revoluție și iată că visul meu, în sfârșit, s-a împlinit! Anul asta – sfârșitul lumii voastre! declamă Thalia ca pe scenă.

– O-o-olimp, trezește-te! Jos g-guvernul! Jos Zeus! Jos d-d-dictatorul! Oc-c-cu-py Olympus! strigă Pan și ridică paharul.

– Am auzit că voi aveți ceva care va grăbi succesul revoluției, zâmbi Thalia, înghiontind-o prietenește pe Mari.

– Nu, nu avem nimic, zise Mari, care nu știa ce să facă să scape de acolo și, în același timp, cum să evite apropierea prea mare de Pan și de Thalia care erau în pielea goală și amenințau să-i invadeze spațiul intim.

– Ba da, o pastilută, zâmbi din nou Thalia și ochii îi sticliră.

– Da, vorbi Pegas, avem o pastilută roz care-l va transforma pe tiran într-un gândac, dacă i-o dă cineva, paharnicul Ganimedee, vreo nimfă sau o pământeană preferată, mă rog, cine s-o încumeta. Apoi o să-l calc eu cu copita, chicoti Pegas.

– Și o să-l aduci pe Ares la putere! Vai, Pegas, nu te-ai gândit ce nenorocire e asta?! Crezi că Ares poate fi temperat, controlat? Crezi că se poate înțelege cineva cu el? Doar e zeul războiului! Crezi că are abilități de lider? O să aducă numai instabilitate! O să cădem direct în dictatură militară! izbucni Thalia.

– Și eu cred că un alt lider ar fi mai bun, ai d-d-dreptate, da' cine? o provocă Pan.

– Și Pan ăsta al meu, așa cum îl vezi, ar fi mai bun ca gagicul Afroditei.

– Hai, să nu exagerăm, nu are autoritate, nu te supăra, Pan, zise Pegas. Poate...

– Hefaiostos nici atât, cum e el șchiop, corupt și face trafic de arme... zise Thalia.

– Dionysos... hm, nu are atâta credibilitate, mai face excese și nici nu cred că-și dorește puterea, își dădu Pegas cu părerea.

– De ce nu Atena? se băgă în vorbă și Mari, pe care, brusc, începuse s-o capteze conspirația. Promovați o femeie.

– Nu, nu e încă momentul, o contrazise hotărât Pegas. Să ne gândim, spuse el, scormonind cu copita în pământ. Hades... e prea tenebros, n-ar fi prea deschis și nici nu e bine organizat, am văzut noi în ce paragină a lăsat infernul... Poseidon... s-ar putea să nu se descurce pe uscat și, oricum, preferă compania sirenelor și a oceanidelor...

– B-b-băi, da' ș-ș-șefu' tău ce are? N-n-nu-i bun? Ș-și am avea ș-și noi a-a-avantaje! sări Pan.

– Genial! se bucură Thalia. Are dreptate micuțul meu Pan. Arată bine, e inteligent, rafinat, cultivat, are relații internaționale, e bine văzut afară, are discurs, charismă, vocație de lider, e calm, calculat, bine organizat. Cred că ar fi foarte bine să-l punem pe Apollo. Și am avea și noi numai de câștigat... intelectualii lui Apollo!

– Ne dă Apollo focul sacru? făcu Mari o grimasă.

Cum Thalia și Pan se uitau uluiți la Mari, Pegas făcu o mică digresiune de la subiectul revoluției și le povesti toată târășenia, de la vrejul de farfurii murdare la căutarea focului sacru. După ce ascultară toată povestea, Thalia și Pan o asigurară pe Mari că va primi focul sacru de la Apollo, doar

acesta provenea din sceptrul regal și se folosea în ziua încoronării, după detronarea lui Zeus.

Stabilirea apoi câteva detalii organizatorice. Nu părea să fie chiar atât de complicat: trebuia doar să se asigure că, în ziua mult așteptată (adică ziua următoare), nu aveau să se afle în sala tronului decât persoanele „eligibile”, adică Appolo. Unii zei (precum Hefaistos sau Hades) nu trebuia să fie deloc invitați; alții, precum Ares, protejatul Afroditei, urmau să se afle acolo, dar să fie chemați cu treburi urgente chiar în mijlocul diversiunii: nu era chiar atât de greu să provoace un mic conflict undeva, destul de departe de Olimp, și să-l trimită pe Ares să-l rezolve imediat. În final, trebuia să rămână doar Apollo pentru a prelua puterea. Chiar dacă urma să se facă ulterior un Consiliu sau să se organizeze alegeri, cum Apollo ar fi preluat puterea „temporar”, până la alegeri, ar fi avut timp suficient să-și consolideze poziția și să câștige alegerile detașat.

Zis și făcut. Începură pregătirile cu mult entuziasm, așteptând cu sufletul la gură sfârșitul „tiranului”. Ganimede, care era la rândul lui nemulțumit de comportamentul nerecunoscător și condescendent al lui Zeus, de capriciile tot mai multe și mai exagerate, de aventurile cu muritoare și de tăierea sporului de paharnic favorit, se implică și el. Contactat pe ascuns de Thalia, Ganimede promise să dizolve pastiluța roz în cupa lui Zeus și să se răzbune astfel pe „tiran”. Totul părea să meargă conform planului, Afrodita fusese înștiințată că totul era pregătit pentru ca Ares să preia puterea. Pegas jură că puteau să se bazeze pe el, avea destul sânge rece ca să strivească gândacul fără să clipească. În preajma revoluției, Mari trăia și ea emoții intense, oscilând între speranța victoriei și

disperarea pedepsei eterne a lui Zeus, ca să nu mai vorbim de cea a Satanei, a lui Dumnezeu sau de depășirea deadline-ului la proiect. Acest ultim aspect era de natură să-i înghețe sângele în vine.

În ziua stabilită, își făcură cu toții apariția în sala tronului care se ridica maiestuoasă deasupra norilor imaculați. Privit pe tronul său înalt și somptuos de pe Mytikas, Zeus părea infailibil și intangibil. Mari simți un fior de gheață și începu să tremure, riscând să atragă atenția. Era costumată în muză (în locul Uraniei care anunțase că e răcită și nu putea cânta) și trebuia să țină pasul cu celelalte. Apollo își așeză muzele în fața tronului, își luă lira și începu un imn de slavă dedicat lui Zeus. Între timp, sosise și Ares, la braț cu Afrodita, dar nu apucă să se termine primul cântec al lui Apollo și al muzelor, că Ares fu chemat de urgență să rezolve un conflict izbucnit subit în Siria. Unii zei nu fuseseră deloc invitați, iar Hermes anunțase singur că nu se simțea prea bine și avea să stea acasă, îl dureau aripioarele după un adevărat maraton de livrare de mesaje.

Programul artistic continua, Apollo cânta netulburat, cu o detașare incredibilă. Afrodita era tot mai agitată, neînțelegând de ce lipsește așa de mult Ares. Se trăgea de piercing-ul din nas și-și tot răsucea șuvițele, amenințând să rămână cu ele în mână. La ultimul cântec, Ganimede aduse cupa (în care dizolvase pastiluța roz) și i-o întinse zâmbind candid lui Zeus, fără să i se clinească niciun mușchi al feței. Sângele rece al conspiratorilor părea demn de admirație. Zeus bău, aruncându-i lui Ganimede o privire lubrică, și, într-adevăr, se transformă imediat în gândac. Pegas strivi gândăcelul fără milă și se pregăti să-l anunțe pe noul rege al zeilor:

– Și acum, noul stăpân al zeilor, A...!

– Apollo! săriră Pan și Thalia.

– Ares! strigă Afrodita.

– Cred că ați greșit prima literă! Cred că vroiați să ziceți Hermes, se auzi un chicot de râs chiar de pe tronul fostului tiran. *Sorry*, Apollo, am fost mai rapid și m-am așezat pe tron înaintea ta. Știi că am aripi la picioare. Merci Afrodita, Ares, Pegas, Ganimedee, Pan, Thalia și tuturor celorlați pentru serviciile aduse! A, bună, Mari, merci și ție, poate vei primi focul sacru pentru ce ai făcut! Totuși, nu vă grăbiți să mă pupați, ă, adică să-mi pupați mâna, acum am și sceptrul lui Zeus, mai bine păstrați o distanță rezonabilă, s-ar putea să arunc câteva fulgere și trăsnete, măcar așa, de dragul show-ului.

– Dar cum ai ve-, începu Pegas, dar simți că se înăbușă.

– Cum să nu vin? Era posibil să ratez așa o ocazie? De la pașopt încoace... Am venit exact la momentul oportun. Știam tot, *hello*, cine monitorizează corespondența?! Cine i-a transmis mesajul Afroditei către Pegas? Chiar eu am pus biletul în măruș de aur și ți l-am dat, dragă Pegas. Și, ulterior, am urmărit manevrele voastre ca să mă asigur că votează fiecare cum vrea și din urnă iese cine trebuie, râse el diabolic, frecându-și mâinile.

– Și cum rămâne cu focul sacru, pot spera să-l primesc? îndrăzni Mari.

– Aș putea spune că ești chiar tupeistă, zise Hermes și ridică sceptrul. Uite focul sacru, chicoti el, aruncând câteva trăsnete și fulgere spre Mari. Mai dorește și altcineva? *Anybody else?* Haideți, nu fiți timizi, e destul pentru toată lumea, râse noul stăpân al zeilor.

Mari și ceilalți se feriră din calea trăsnetelor și fulgerelor care zburau aparent necontrolat din sceptorul năvăș. Pegas îi făcu semn lui Mari să se urce în șa și-și luă zborul, bombardat de trăsnete. Una dintre aripioare fu atinsă de focul sacru și un miros puternic de ars înecă nările lui Mari, dar Pegas zbură mai departe, fără să scoată măcar un geamăt.

Când ajunseră în iad, totul părea și mai amorțit ca prima oară. Trebuiră să-l zgâlțâie pe Satana vreo zece minute în șir pentru a-l resuscita. În cele din urmă, Satana întredeschise niște ochi triști și spălăciți, lipsiți de culoare și de strălucire ca niște haine de călugăr Shaolin spălate de mii de ori fără Perwoll Color Magic. Îi apăruseră țurțuri în loc de gene. Își adună cu un efort suprem ultimele puteri și zise înăbușit:

– A-a-ați a-adus?

– Ce, focul sacru? Era cât pe-aci, dacă mi-ar fi ars mai mult aripioara, poate mai păstram o scânteie și pentru tine. Din nefericire pentru tine și din fericire pentru mine, aripioara mea atinsă de foc a supraviețuit, dar n-a mai rămas nicio scânteie din focul sacru, oftă Pegas.

Apoi începură să-i explice lui Satana tot ce se întâmplase. Pe măsură ce povestea avansa, în mod uimitor, la fel ca și prima dată, Satana începu să se trezească și să se încălzească, așa că cei doi continuă terapia.

– Auăleu! strigă deodată Satana neașteptat de puternic, iar ochii i se aprinseră. Sare iodată mi-ați adus? Uite, azi trece norul radioactiv din Japonia deasupra noastră, și mai e și gaura din stratul de ozon... Vreau să iau șapte lingurițe, să fie număr cu noroc. Dacă mă iradiez?

– Sare iodată? râse Mari. Pentru radioactivitate? Crezi că o să aibă un impact fatal? Doar nu ești la Fukushima! Ah, ești mai ceva ca femeile alea cu drobul de sare din *Prostia omenească* a lu' Creangă! În fine, diferă atitudinea. Alea erau pasive și așteptau să cadă drobul de sare peste leagănul copilului. Tu, în schimb, adopți o atitudine activă: vrei să înghiți drobul de sare... iodată ce-i drept. Crezi că norul radioactiv e cea mai mare problemă a ta?

– Ai grijă cum vorbești cu Satana! Ce gură mare ai! Te-ai molipsit de la Pegas? zise el, dar începu imediat să tușească. Hm, nu vrei să-mi dai puțină sare iodată, dacă tot n-ați adus focul sacru? Sunt slăbit, am imunitatea scăzută, o să fiu iradiat mai repede.

– N-am fost la supermarket, am avut alte treburi și era să ne trăsnească atât Zeus, cât și Hermes, ai putea să fii măcar recunoscător pentru eforturile pe care le-am făcut, se supără Pegas.

– Eforturi fără rezultat, asta e eficiență? Revoluție v-a trebuit! Nu vă puteați uita la televizor sau pe net? Nu sunt deja prea multe revoluții? S-a umplut infernul de dictatori înghețați și de supporterii lor, spuse îmbufnat Satana. Ca să nu mai spun că deadline-ul tău aproape a trecut, rânji el, iar ochii lui își recăpătără ceva din scânteia malefică de odinioară.

Mari tresări, auzind cuvântul „deadline”, se albi la față, iar picioarele i se tăiară. O gheară ascuțită o strângea în coșul pieptului. Nu, nu trebuia să se lase pradă lamentațiilor, nu trebuia să caute scuze și justificări. NU era un eșec. Nu încă. Trebuia să se mobilizeze, să găsească rapid o soluție.

Dar Satana nu părea prea cooperant în acest sens, ba se dovedi chiar instabil emoțional, schimbându-și iar atitudinea, trecând de la reproșuri și amenințări la văicăreală:

– Unde e focul sacruuu?! se lamentă el ca o babă bocitoare. Vine sfârșitul lumii noastre, nu mai e nicio speranță! Ce ne facem?! Auăleu, Doamne, de ce ne-ai părăsit?! se plânse iar Satana.

Mari se luminează brusc:

– Apropo de Doamne-Doamne, că l-ai invocat mai înainte, ce-ar fi să-l rugăm chiar pe el să ne ajute? Focul lui sacru este cu siguranță mai bun ca al lui Zeus, iar capacitatea lui de înțelegere și disponibilitatea pentru sprijin sunt superioare zeilor din Olimp. Ce-ar fi să vorbim cu Dumnezeu, mai ales că e direct interesat? propuse Mari.

– Ce-ar fi să vorbești tu cu Dumnezeu? Cine a umplut paradisul de gândaci? Te poate duce Pegas înapoi în paradis să vorbești cu Dumnezeu, să-ți dea focul sacru și apoi promit că-i împrumut cântărețul din fluier pentru dezinfecție.

Zis și făcut. Mari încăleacă pe Pegas și zbură înapoi în paradisul devastat de gândaci. Pe drum spre Dumnezeu, fură cât pe ce să accidenteze un pieton chiar pe o trecere (se vede treaba că Pegas era destul de zdruncinat de eșecul revoluției și de pierderea focului sacru).

– Scuze, spuse Pegas. Te-am lovit? Te pot ajuta cu ceva? Nici nu știi ce rău îmi pare.

– A, dacă mă ajuți să-mi găsesc mâinile, picioarele și... urechea dreaptă, ar fi super, le pun imediat la loc, zise pietonul.

– Vai de mine! necheză pierdut Pegas.

– Stai liniștit, frățioare, am glumit! râse pietonul. Toate sunt la locul lor, mai puțin ficatul, știi tu, de când cu vulturul. Ce faci, băi, Pegas, nu mai recunoști titanii?! Sunt eu, Prometeu!

Pietonul se ridică și-și scutură hainele și pletele de gândaci. Un tânăr solid, cu plete ca abanosul, cărlionțate și ochi mari, negri, scânteietori, îl îmbrățișă puternic pe Pegas, apoi îl mângâie pe coamă și-l bătu ușor pe spate, prietenește.

Pegas se simțea foarte prost. Își ceru din nou scuze, apoi îi povesti lui Prometeu toate lucrurile incredibile care se întâmplaseră: de la vrejul de farfurii murdare, la invazia gândacilor și misiunea dată de Dumnezeu, trecând apoi la înghețul iadului, revoluția eșuată sau, mai bine zis, furată și ratarea focului sacru din Olimp. Prometeu se tăvăli de răs auzind că Zeus a fost transformat în gândac și strivit de Pegas cu copita. Apoi se înduioșă de soarta bieților călători aflați în misiune.

– O, săracii de voi! zise Prometeu cu caldă și sinceră compătimire. A, am uitat să mă prezint, eu sunt Prometeu, titanul care a adus focul sacru muritorilor, spuse el și-i întinse zâmbind mâna lui Mari.

– Iar eu sunt Mari, muritoarea care a infestat paradisul cu gândaci, spuse ea ușor rușinată, cu glas tremurător, întinzându-i totuși mâna lui Prometeu pentru a face cunoștință.

Atingerea lui Prometeu parcă o electrocută. Simți că se îmbujorează și evită să se uite în ochii lui.

– Săraca de tine! izbucni iar Prometeu, plin de solicitudine. Săracu' Pegas! Vă pot ajuta cu ceva? Ce pot face pentru voi?

Ochii lui Pegas se luminau brusc.

– Păi, cred că ai putea face ceva, frățioare! zise Pegas. Cine are mai multă experiență în privința focului sacru? Cine e specialistul paradisiului în foc sacru?

– Hai, să nu exagerăm, interveni modest Prometeu.

– Ba da, tu ești expertul nostru de top în foc sacru și cred că ai putea să salvezi sau, cel puțin, să contribui decisiv la salvarea atât a iadului, cât și a paradisiului! spuse Pegas cu înflăcărare.

– Stai puțin, băi, Pegas, nu mai pronunța cuvinte de-astea mari: „expert de top”, „salvarea lumii”! îl temperă Prometeu. Mă simt prost. Parc-aș fi dat interviu la o multinațională sau aș fi la un concurs de Miss și ar trebui să-mi prezint discursul despre salvarea balenelor din Japonia! Apoi, nu știu dacă vreau să contribui la salvarea iadului. Crezi că merită? Și mai e ceva, nu știu dacă îmi mai doresc să am de-a face cu focul sacru. Sunt destul de traumatizat după înlănțuirea din Caucaz. Mai știi? Am stat sute și mii de ani în ger și arșiță, înlănțuit, așteptând îngozit să vină vulturul ăla oribil zi de zi să-mi devoreze ficatul, urlând în pustiu, fără ca nimeni să mă audă, fără ca nimănui să-i pese... Eu am oferit totul și am primit, în schimb, „răsplata” asta. Tortura veșnică. Abandonul. Nu știi ce înseamnă asta! Dacă nu avea drum Hercule în zonă, zăceam acolo și-n ziua de azi. Și-acum mai am semnele, spuse cu glas înăbușit Prometeu.

Oftă adânc și-și ridică haina pentru a-și arăta cicatricea. Mari se uită cu coada ochiului, în același timp curioasă, jenată și plină de compasiune.

– Se vede urma ciocului, nu o să se șteargă vreodată, zise Prometeu, scuturat de un frison și ducându-și mâna la cicatrice de parcă ar fi încercat, fără succes, să scoată ciocul vulturului de acolo. Iar ficatul nu s-a regenerat niciodată integral. Și tu vrei să mai am de-a face cu focul sacru?!

Mari simți nevoia să-l îmbrățișeze și să-l lase să plângă pe umărul ei, dar nu îndrăzni.

– Știu, băi, frățioare, că ți-e greu, dar acum nu o să ți se mai întâmple nicio nenorocire! Vorbești tu cu Dumnezeu să ne dea focul sacru (cu acordul lui, nu pe ascuns), mergem să-l instalăm în infern și apoi îl aducem în paradis pe cântărețul din fluiet pentru dezinfecție! O să fie totul OK! Tu ești inteligent, bun și curajos, o să-ți depășești trauma, îl încurajă Pegas. Dacă nu pentru paradis sau pentru infern, măcar pentru domnișoara asta căreia îi expiră deadline-ul la raport astă-seară! Deja o caută șefu' disperat pe mobil și pe mail că e marți, încă n-a ajuns la serviciu și nu știe în ce stadiu se află raportul! Trebuie să termine neapărat raportul în seara asta!

Auzind de serviciu, șef și raport, Mari se schimbă la față: se făcu albă ca varul, iar gheara din piept o strânse și mai puternic. Pegas avea dreptate, era deja marți la prânz, șeful o căuta disperat, iar ea nu era de găsit, nu avusese ocazia nici să anunțe că e bolnavă sau să preteze ceva urgent de rezolvat. Și totuși, dacă ar fi reușit să termine raportul în noaptea asta, poate i-ar fi făcut puțin scandal, dar nu ar fi dat-o afară! Niciodată nu întârziase la un deadline. Încă nu era totul pierdut, trebuia să-l găsească pe Dumnezeu imediat și să rezolve problema cu focul sacru.

Prometeu acceptă în cele din urmă să-i însoțească, fie ca să nu-l refuze pe Pegas, fie din datorie pentru salvarea lumii, fie din cavalerism pentru domnișoara aflată în impas. Mari încălecă pe Pegas și plecară mai departe, împreună cu Prometeu. Pe Dumnezeu îl găsiră la fântâna de ciocolată, aruncând absent cu alune și stafide în bazin.

– Salutare! Ce faceți, l-ați găsit pe cântărețul din fluier? Parcă nu prea seamănă cu cel pe care-l știam eu, zise Dumnezeu.

– Salutare! Nu, nu e cântărețul din fluier. Sunt eu, Prometeu. Și am venit împreună cu ei ca să te rugăm să ne împrumuți puțin foc sacru.

– Ce-ai pățit, Prometeu? Iar te joci cu focul? zâmbi Dumnezeu. Ultima oară când te-ai jucat, au existat urmări destul de dramatice pentru tine.

– Vai, Doamne, te rog, nu mai turna paie peste foc... fie el și sacru, zise Prometeu. Și acum mă înțeapă ficatul. Tu înțelegi câte ceva, Doamne, că și tu ai suferit pe cruce... câteva ore, dar eu simțit tortura asta atroce sute și mii de ani, mi s-a părut... și chiar era să fie eternă! Sincer, nu am chef de niciun foc sacru, dar iadul a înghețat și se pare că altfel nu poate fi readus la viață, iar cântărețul din fluier nu vine să facă dezinfecție fără focul sacru. Și lui Mari îi expiră deadline-ul la proiect!

– Da, Prometeu, cred că înțeleg „câte ceva”, știu ce înseamnă suferința, chiar dacă am stat pe cruce doar „câteva ore”. Eu am simțit-o și pe a ta. Și poate că și tu m-ai simțit alături, măcar în unele clipe din acele milenii de groază. Gata, s-a terminat, nu îți va mai face nimeni niciun rău, zise

Dumnezeu, îmbrățișându-l pe Prometeu. Dar ce-ai zis? A înghețat iadul?! Chiar așa? Cum? râse Dumnezeu cu poftă.

– De când s-a produs invazia gândacilor în paradis, Doamne, scuză-mă că-ți zic, pari mai mult preocupat de insecte decât de problemele serioase ale infernului și ale umanității, îi reproșă Pegas.

– Hai, exagerați puțin, sunt la curent cu tot ce e pe pământ. Însă, recunosc, infernul l-am neglijat puțin. Oricum, nu intră în atribuțiile mele directe, ripostă Dumnezeu. Hai, luați și voi o stafidă, o curmală, o alună, ceva de-aici, dacă reușiți să le dezlipiți de gândaci, și povestiți-mi tot ce s-a întâmplat.

Așa că Prometeu, ajutat de Pegas și de Mari, rememorează odiseea din infernul înghețat, călătoria în Olimp în căutarea focului sacru, revoluția „furată”, întoarcerea în infern și accidentul providențial de pe trecerea de pietoni.

– Nu vă mai potoliți și voi cu revoluțiile! N-ar trebui ca revoluțiile să se producă mai întâi în mințile voastre?! Să gândiți cu capul vostru, nu cu cel al liderilor politici, să nu vă lăsați luați de valul, ce valul, mai bine zis, tsunami-ul maselor! Nu trebuie să vă eliberați, sunteți liberi deja, v-am creat liberi. Trebuie doar să redescoperiți libertatea și să vă exprimați creator, fără să vă fie frică. Dar nu uitați că libertatea înseamnă și responsabilitate. Oricum, s-a umplut paradisul de martiri și nu avem acum condiții igienice de cazare, cred că ar prefera să se ducă și-n infern sau să bântuie prin Hawaii, pe plaje cu nisip argintiu, printre fetițe sexy cu ghirlande la gât, zise Dumnezeu cam ambarasat.

– Atunci este timpul să luăm focul sacru și să readucem infernul la viață, deși, sincer, nu am niciun chef să dau ochii cu Zeus, fie el și în formă de gândac și nici ficatul meu nu arde de nerăbdare să se înfigă vulturul în el. Dar voi face asta, apoi vom dezinfesta paradisul și o să arate impecabil pentru martirii proaspăt sosiți. Să nu mai așteptăm! Îmi dai focul sacru, Doamne, nu trebuie să-l iau pe ascuns de la tine, nu? zise Prometeu cu fermitate, zâmbind.

– Dragul meu, ți l-aș da chiar acum, dar nu vrei să ne asigurăm mai întâi că își face treaba cântărețul din fluier și curăță paradisul de gândaci? Nu vreau să picăm nici de fraieri, nici de șantajști. Pur și simplu, îl rog pe Satana să aibă încredere, măcar o dată, în mine. Eu mă țin de cuvânt. Imediat după dezinfecție, fi voi da focul sacru și te voi trimite pe tine cu el în infern să-l instalezi.

– Da, Doamne, ai dreptate să fii prevăzător, și eu mă gândeam că Satana ar putea să ne înșele, odată ce va avea focul sacru. Este mult mai probabil ca el să mintă, decât să minți tu, Doamne. Scuză-mă, comparația e de-a dreptul jignitoare. Dar s-ar putea ca Satana să se simtă ofensat și să nu accepte deal-ul, spuse Prometeu.

– Are de ales? zise Dumnezeu.

– Da' noi avem? ripostă Pegas.

– Ești cam cârcotaș, dragul meu! râse Dumnezeu. Eu nu am niciun motiv să am încredere în Satana, dar el are toate motivele din lume să aibă încredere în mine. Nici măcar nu am cerut credință, doar un strop de încredere. De altfel, nu o să vă las singuri, o să merg cu voi să vorbesc direct cu Satana. Haideți, că-mi fug martirii în infern sau să bântuie cine știe

unde prin lume, să sperie turiștii și expiră și deadline-ul la raport!

Mari încălecă pe Pegas și-și luară zborul, iar Dumnezeu și Prometeu îi urmară în drumul spre infern. Pe drum Prometeu murmură, ca pentru sine: „Nu mi-e frică de Zeus, nu mi-e frică de vultur, nu mi-e frică de Zeus, nu mi-e frică de vultur... Ba da, mi-e frică de Zeus, mi-e frică de vultur, mi-e frică de Zeus, mi-e frică de vultur... Nu se poate, mi-e frică de Zeus, mi-e frică de vultur, dar am să-mi înving frica”.

Ajunși în iad, Pegas și Mari știau la ce să se aștepte, dar Dumnezeu și Prometeu simțiră un fior de gheață când intrară pe poarta infernului, păzită de un Cerber împietrit, ale cărui bale se transformaseră în țurțuri la toate cele trei capete. Dumnezeu se apropie de jilțul Satanei și întinse ușor mâna spre el, iradiind o lumină blândă și caldă. Satana deschise ochii galben-spălăciți, lipsiți de strălucire și-l privi uluit pe Dumnezeu, fără să poată rosti un cuvânt.

– Salutare! zise Dumnezeu. Era să-l pui pe Prometeu să fure focul sacru de la mine.

– Vai de mine! Așa a vrut să facă? prinse glas Satana. Da' de ce nu luați un loc? Uitați aici, pe banchetă, făcu semn Satana.

Bancheta era undeva foarte jos comparativ cu jilțul Satanei, așa că, dacă s-ar fi așezat, Dumnezeu ar fi părut cu siguranță foarte mic, aproape imperceptibil.

– Merci, prefer să stau în picioare, zise Dumnezeu.

– Bine, dacă nu vrei să stai, treaba ta! Și zi, a vrut să-ți fure focul sacru? Nu mă miră nimic, asta e recidivă, băga-mi-aș pula, dacă Hercule n-a avut ce lucra și l-a eliberat pe titanu'

ăsta obraznic și nespălat! Știi ce i-a făcut lui Zeus? I-a furat și lui focul sacru, l-a înșelat, l-a dezonorat și, mai rău, a dat focul împuțiților de muritori. Bine a făcut Zeus că l-a pedepsit! Apropo de Zeus, zise Satana cu ochii scăpărând, știi ce i s-a mai întâmplat? A fost transformat într-un gândac și strivit tocmai de Pegas pe care-l trimisesem în misiune să ia focul sacru din Olimp. Misiune îndeplinită, nu? Micuțul Zeus e aici, uite-te la el, ți se rupe inima, un biet gândac înghețat pe marginea jilțului, zise Satana, dezvăluind pentru o clipă o gănganie negricioasă, împietrită pe mânerul scaunului și întinzându-și apoi instinctiv protector gheruțele pentru a-l ascunde, în eventualitatea în care o copită năvălășă s-ar afla în apropiere. Cum poți să ai încredere în greci? Cu atât mai mult cu cât respectul lor față de autorități este nul, spuse Satana, încruntându-se și privind-l pe Dumnezeu pe sub sprâncene.

– Dar tu ai încredere în evrei? îl încercă Dumnezeu, zâmbind. Dacă ai nevoie de focul sacru, de ce te complici cu Zeus sau cu toți tiranii din Olimp, de ce nu mi-l ceri mie direct? Dar, repet, ai încredere în evrei?

– O, Doamne, te consideri jidan? se încruntă Satana.

– Tu ce crezi? Da, sunt sută la sută „jidani” și ceva mai mult decât asta! Îmi afirm cu mândrie etnia, dar o depășesc. La fel de bine, sunt și neamț, rus, american, japonez sau român! Contează? În cine ai încredere? Ar trebui să fii poate japonez...

– Hai, Doamne, lasă vrăjeala, nu am încredere în nimeni! izbucni Satana.

– Asta și pentru fatul că tu la rândul tău nu prezinți și nu oferi încredere. Mi-e chiar milă de tine, zise Dumnezeu. Dacă

vrei focul sacru, va trebui să ai încredere în mine. Mă vei ajuta să scap paradisul de gândaci, iar eu îți voi da focul sacru. După ce cântărețul din fluier va face dezinsecție.

– Și dacă nu sunt de acord? Dacă vreau întâi focul sacru și apoi îți trimit cântărețul?

– Cred că tu nu prezinți suficiente garanții, pe când eu da. Și, apoi, problema noastră nu e chiar atât de gravă, pe când a voastră e de supraviețuire. La urma urmei, pot suplimenta bugetul și apela la o altă ofertă de dezinsecție. Tocmai am primit câteva oferte foarte tentante. Tu ce o să faci? Ai nevoie de focul sacru acum, mâine s-ar putea să fie prea târziu, spuse ferm Dumnezeu. Trimite-mi-l pe cântărețul din fluier să meargă acum cu mine.

– Da chiar, cheamă-l acum pe cântăreț, de ce mai pierdem vremea? interveni Pegas. Fata asta are deadline la raport.

– Ce se bagă mereu calu' ăsta scârbos? Ciocu' mic, adică botu' mic! Era o discuție privată între mine și Dumnezeu, sări Satana.

– Calul ăsta se numește Pegas, spuse Dumnezeu. Nu a vrut decât să ne grăbească și asta cred că e mai ales în interesul tău și al iadului.

Satana se înverzi de ciudă, dar cu greu putea găsi alte argumente: situația era, într-adevăr, disperată. Uitându-se mai bine, avu neplăcerea să-i observe lângă Dumnezeu, nu doar pe Pegas și pe Mari, ci și pe Prometeu, așa că-l acoperi pe Zeus și mai strâns cu gheruțele.

– A, am uitat să ți-i prezint pe prietenii mei: el e Prometeu, titanul care a adus focul muritorilor, specialistul

nostru numărul unu în foc sacru, iar pe Mari și Pegas cred i-ai cunoscut, zise Dumnezeu împingându-i pe cei trei mai în față. Apropo, am glumit, Prometeu nu a recidivat, nu a vrut să-mi fure focul sacru și cred că nici prima oară intenția lui nu a fost rea, gestul său a fost foarte curajos și demn de admirat, iar pedeapsa total disproporționată. Iar Pegas nu a vrut decât să alunge tiranul din Olimp, îi pare rău că l-a călcat, îl scuză Dumnezeu.

Pegas dădu din cap în semn de negare, scuturându-și coama și nechezând puternic.

– Mari chiar a vrut să-ți aducă focul sacru, continuă Dumnezeu, nu e complotistă de felul ei, a devenit revoluționară *ad-hoc* și a venit cu propuneri feministe, dar prea evolute și încă prea greu de ingerat de societatea puțin cam misogină din Olimp, nu-i așa, Mari?

Mari ridică din umeri, neștiind exact ce ar fi trebuit să facă și să spună.

– Vai, Doamne, nu știi ce-i cu tine, te-ai înhăitat cu toți golanii, cu toți viermii și ciumpalacii, cu rebeli de-ăștia anonimi, jechoși, obraznici și nerecunoscători! Ați răsturnat totul cu susul în jos, ați aruncat lumea în haos. Da, da, voi, nu eu. Mie îmi plac ordinea și disciplina, zise scârbit Satana.

– Și tu-ți petreci timpul cu toți dictatorii frustrați și ești obsedat de control. Pe termen mediu și lung ai mari șanse să „îngheți în proiect”. Da’ ce spun eu „șanse”? După cum se vede, ai înghețat deja. Iar un pic de haos nu strică, e creator, va genera noi energii și visuri și va ajuta lumea să evolueze, răspunse Dumnezeu, privindu-l în ochi, surâzând.

Prometeu zări vulturul înghețat la capătul culoarului și-și acoperi instinctiv cu mâna dreaptă ficatul, iar cu stânga îl strânse pe Dumnezeu de braț spasmodic. „Nu-i nimic, n-o să-mi facă nimic, e doar o statuie de gheață. Dar de ce trebuie s-o readucem la viață? Nu putem lăsa iadul așa cum e? Iar Zeus e gândacul ascuns sub ghearele Satanei, de ce trebuie să-l resuscităm? Mai bine i-ar arde Pegas o copită. De ce trebuie să contribui eu la salvarea iadului și a torționarilor mei?” se frământă Prometeu. Simțea furnicături în tot corpul și o senzație de sufocare. Inima îl înțepa și părea gata să-i sară din piept. Pegas parcă îi citise gândurile și se tot învârtea în jurul jilțului Satanei, așteptând să-și ridice gheruțele de pe Zeus, pentru a-i da o ultimă copită fatală.

– Hei, Pegas, Prometeu, Mari, bine ați venit în iad! strigă Satana. Ați atentat la ordinea divină și meritați pedeapsa eternă! Dacă nu vă pedepsește Dumnezeu, o s-o fac eu! Prometeu, o să te înlănțuiesc din nou în Caucaz să-ți sfâșie vulturul ficatul în fiecare zi, după vechiul program, și, dacă ți se pare plictisitor, o să mai adaug și alte ingrediente: șocuri electrice făcute de graie (care nu văd prea bine fiindcă au toate trei un singur ochi, așa că s-ar putea să dureze și să mai greșească), viol de către centauri sau ciclopi, la alegere, smulsul unghiilor că și așa sunt cam murdare, sărutul otrăvit al eriniilor, tatuaje cu veninul Hidrei din Lerna, chiloței cu căpușe... sunt pe trend, nu? Pot să chem și ielele lui Diomede, alea carnivore, canibale, dacă ți se pare că îți rămân prea multe părți din corp întregi. În plus, pentru atmosferă, îți voi oferi ceva de suflet: manele la maxim, non-stop. Iar Pegas o să facă mai întâi o cură de hamburgeri de la McDonald's și de

Cola, că poate așa îi mai tace botu'. Apoi o să-și pârjolească aripioarele împreună cu Mari în focul Gheenei, pe muzică de Lady Gaga – o singură melodie la nesfârșit, „Poker face”, am auzit că sunteți fani, rânji Satana, țintindu-i cu ochii săi galbeni de fiară.

– Termină, Satana, nu ne sperii pe niciunul dintre noi, interveni Dumnezeu cu aceeași voce caldă și, în același timp, foarte hotărâtă. Care foc? Deocamdată, nu aveți resurse nici să încălziți un gândac ca Zeus și nu vreau să discut acum despre carențele unui management autoritar, ultracentralizat și planificat. Dacă vrei focul sacru, termină cu amenințările, nu-l mai stresa pe Prometeu, că și-așa a rămas cu sechele, poartă-te civilizat, cere-ți scuze și dă-ni-l imediat pe cântărețul din fluier! Dacă nu, plecăm acum!

Satana înțelese că nu putea împinge gluma mai departe, își ceru scuze printre dinți, cu jumătate de gură, apoi se dădu jos cu greu din jilt (luându-l pe gândacul Zeus în palmă) și se târî, târșându-și picioarele, spre un culoar întunecos care se deschidea în dreapta, în capătul sălii. Acolo îl găsi pe cântărețul din fluier încremenit caraghios, într-o poziție de contorsionist, cu picioarele răsucite peste cap. Dumnezeu veni și el până acolo și-l învălui în lumina sa blândă și diafană, trezindu-l la viață. Cântărețul din fluier îi privi buimac pe Satana, dar mai ales pe Dumnezeu, pe care-l recunoscuse, dar nu înțelese ce căuta acolo. Cântărețul părea mic și pipernicit, palid, cu trei fire de păr zburlite pe cap, ochi cenușii, alunecoși și un neg proeminent în bărbia ascuțită. Înota în mantia lungă, de un albastru spălăcit, împiedicându-se în ea ca Mutulică din „Albă ca Zăpada”. Picioarele îi tremurau. Din

cauza slăbiciunii, părea să nu fie în stare nici să-și ridice fluierul căzut pe podea. Dumnezeu îi ridică fluierul și-l luă de braț (cu mâna stângă, pentru că dreapta îi era acaparată de Prometeu, care rămăsese lipit de el ca o ventuză și-l strângea, în continuare, cu putere).

Mari se apropie și ea, încercând să-l dezlipească pe Prometeu de Dumnezeu și spunându-i la ureche: „Nu-ți fie frică. Totul o să fie bine. Eu am încredere în tine”. Prometeu se desprinsese de Dumnezeu, se întoarse spre Mari și o privi cu cei mai mari, mai adânci și mai scânteietori ochi negri pe care ea îi văzuse. Mari își plecă genele, tremurând ușor. Simțea fluturi în stomac, obrajii îi ardeau, iar inima i-o luase razna. Îi întinse timid mâna lui Prometeu, iar acesta i-o strânse convulsiv, cu putere. Atingerea lui fierbinte păru să însuflețească tot iadul pentru o clipă, riscând să trezească monștrii adormiți. Plecară împreună, ținându-se de mână, cu degetele încolăcite ca pruncii de mamele lor.

Din urmă veneau Dumnezeu și cântărețul din fluier, împiedicându-se în mantie. Satana rămăsese pe culoar. Își luară la revedere de la acesta și se îndreptară spre paradis, povestindu-i pe drum cântărețului tot ce se întâmplase și pregătindu-l pentru misiunea importantă de dezinfecție.

Ajunși în paradis, cântărețul se sperie de proporția dezastrului: gândacii mișunau peste tot, nestigheriți, intrându-i chiar și în fluier, iar sarcina părea imposibil de îndeplinit. Cântărețul îl întrebă mai întâi pe Dumnezeu dacă putea să se debaraseze de fântâna de ciocolată pentru că urma să o folosească drept momeală pentru gândaci. După ce îi obținut acordul, își pregăti recuzita pentru dezinfecție: două

pahare de vin „Rai de Murfatlar”, un badge cu „Cântărețul din Hamelin. Vizitator autorizat al paradisiului”, pentru a avea mai multă autoritate, și, bineînțeles, fluierul. Nici n-apucă să guste din vin, că se plânse că a pierdut ochelarii și că are nevoie de unii de miopie cu dioptrii minus cinci, fumurii (pentru că în paradis era prea multă lumină, în ciuda gândacilor) și cu factor de protecție de minim patru sute, dar să fie de firmă... și ultima modă. După ce i se aduseră ochelarii, ceru și un costum Armani pe mărimea lui, fiindcă se împiedica în mantie și nu putea să se concentreze. După ce primi și costumul, protestă că-și pierduse pălăria și că o să facă insolație dacă mai stă Dumnezeu lângă el. I se aduse o pălărie asortată la costum, iar Dumnezeu se dădu mai în spate ca să nu-l incomodeze. După ce solicită și o geantă și pantofi potriviți cu costumul și pălăria, cântărețul bău paharele de vin pe nerăsuflăte.

Vinul îi produse foame, așa că ceru ambrozie și nectar, dar Dumnezeu ripostă că acestea nu se găseau în paradis, ci numai în Olimpul zeilor unde atât Mari, cât și Pegas ori Prometeu aveau interdicție. Putea să-l servească doar cu o friptură proaspătă, fără coloranți și conservanți, de pui, porc, vită sau miel și cu o salată asortată. Cântărețul insistă că un adevărat artist are nevoie de ambrozie și nectar ca să se hrănească și să se inspire, așa că Dumnezeu trebui să trimită o nimfă (care era în grațiile lui Hermes) tocmai în Olimp pentru a i le aduce.

Călătoria mai dură câteva ore, timp în care Dumnezeu se plimbă înainte și înapoi pe alee, iar Mari se jucă cu degetele lui Prometeu și-i strânse mâna caldă, transpirată, mai ales atunci când își amintea de deadline. Până și Pegas tropăia nervos.

Nimfa fu cât pe ce să fie răpită și violată de centauri, prieteni cu Ares, dar scăpă în ultima clipă și se întoarse cu ambrozia și nectarul cerute. Cântărețul le savură cu nimfa pe genunchi, dar mai ceru și o țigară cu marijuana și doi-trei îngerași bucălați, minori să facă un joint. Dumnezeu îi dădu țigara, dar îl atenționează să se țină la distanță de îngerași. În sfârșit, după ce fumă țigara, cântărețul spuse că se pune pe treabă. Dumnezeu oftă ușurat. Prometeu, prinzând curaj, o luă pe Mari de după gât, iar Pegas se așează la picioarele lor, vizibil mai relaxat.

Din păcate, cântărețul tot nu începu lucrul. Anunță subit că a uitat partiturile și că nu o să poată cânta nimic, dar, în cele din urmă, își aduse aminte „Grand Valse Brillante” Nr. 1, op. 18 în mi bemol major de Chopin și începu să-l cânte. Gândacii se dovediră receptivi și începură să se rotească fermecați în jurul fântâniei de ciocolată, dar se vede treaba că erau doar câțiva educați, cu ceva cultură muzicală, pentru că restul, marea masă nu părea să reacționeze la muzică și să vibreze în ton cu ea. „Ah, trebuie să găsesc ceva mai popular, mai de suflet”, își zise cântărețul deja ușor plictisit și atacă o manea mai antrenantă de Florin Salam, „7 trandafiri”. Gândacii se îmboldiră în jurul fântâniei, țopăind, rezonând clar ceva mai bine la acest gen de muzică. Da, acum părea să aibă mai mult succes, însă încă nu atinsese apogeul, mai erau destui gândaci care nu păreau atrași, încă stăteau deoparte. Cum să facă să aibă audiență universală? Cântărețul se gândi puțin și apoi începu cu și mai mare fervoare o melodie de Lady Gaga: „Poker Face”. Dacă Lady Gaga era cea mai populară de pe planetă (cu peste nouă milioane de vizualizări pe net), trebuia

să-i vrăjească pe toți gândacii. Dacă Lady Gaga nu avea efect, nimic n-ar mai fi putut schimba soarta paradisului și a infernului deopotrivă. Cântecul lui Lady Gaga, într-adevăr, reuși să-i atragă ca un magnet miraculos pe toți gândacii și, dansând frenetic, transpuși, aceștia venură din toate colțurile paradisului și se aruncară drept în fântâna de ciocolată. Misiune îndeplinită!

Dumnezeu sări și el în sus de bucurie, Pegas necheză fericit, chiar dacă nu o suporta pe Lady Gaga, iar Prometeu și Mari se sărutară îndelung pe ultimele acorduri din „Poker Face”. Mari îl încolăcise ca o liană, îl săruta pățimaș, sorbindu-i și mușcându-i buzele, explorându-i limba și mângâindu-i buclele negre. Prometeu se lăsă furat de valul seducției, o strânse și el pe Mari în brațe, ba chiar simți nevoia să-i pună mâna pe fund, dar se abținu deocamdată, în fața lui Dumnezeu și a lui Pegas.

– Bravo, cântărețule! Bine gândit și excelent executat! îl laudă Dumnezeu. La început, m-am temut fiindcă ai făcut prea multe fițe, dar apoi am avut încredere. Și cred că ai câștigat, pe drept, focul sacru pentru stăpânul tău. Dacă vrei să rămâi aici, poți să rămâi, ai fi bine-venit cu condiția să te schimbi. Aici nu suntem stăpâni și sclavi, suntem toți prieteni sau frați.

– Mulțumesc, Doamne, dar cred că mă simt mult mai bine în iad, mai ales dacă o să-l reaprindem iarăși. Acolo e casa mea. Și iartă-mă, dar prefer clar infernul. La noi sunt mai mult stăpâni. Sclavii au rămas în paradis, îi răspunse cântărețul.

– Dragul meu, tu ai o viziune cam stereotipică. Ți-am spus că noi nu gândim relațiile interumane în termeni d-ăștia:

stăpâni și sclavi. Oricum, la noi în paradis e mare diversitate și încercăm să nu clasificăm oamenii în tipologii, să nu etichetăm. Dar, ca să vorbesc în termenii tăi, și „stăpâni” ca voi pot ajunge în paradis, dacă vor să se schimbe. Nimic nu e obligatoriu, voi decideți... Bine, mulțumesc încă o dată pentru ajutor! Uite, aici, în casetă, ți-am pus focul sacru, i-l dau acum lui Prometeu, vă ajută el să-l instalați.

Dumnezeu se întoarce spre Prometeu, cu caseta albă de fildeș în care pusese focul sacru.

– Hei, Prometeu, luați focul sacru, e aici, în casetă și mergeți cu el în iad, îl strigă Dumnezeu, întrerupând cam brutal magia dragostei. Pardon, scuze de deranj, cred că am stricat puțin momentul. Uite și harta iadului, o ai și pe iPhone, ai și GPS, ca să-ți fie mai ușor să instalezi focul sacru. Nu-ți fie frică. Ești puternic, am încredere în tine. La fel și Mari. Sigur o să te descurci. Eu voi fi mereu alături de tine, zise Dumnezeu, făcându-i cu ochiul. Apropo, Mari, acum o să fac să dispară vrejul de farfurii murdare, dar, te rog, pe viitor, indiferent de deadline, să-ți speli farfuriile. Pe măsură ce le folosești. Îți mulțumesc și ție, ai făcut treabă bună! Drum bun!

Prometeu și Mari luară caseta cu focul sacru și, împreună cu Pegas și cântărețul din fluier, se îndreptară spre infern. Pe drum, Prometeu consultă de mai multe ori harta iadului ca să fie sigur unde urma să amplaseze și să instaleze focul sacru.

– Misiune îndeplinită! strigă vesel cântărețul din fluier la intrarea în iad. *Home, sweet home!* Ce faci, Satana, trezește-te! Am adus focul sacru! Ce zici, nu merit măcar o petrecere în cinstea mea?

Satana țâșni de pe tron și începu să țopăie asemenea gândacilor în jurul fântâniei de ciocolată.

– Pe bune? Bă, Prometeu, instalează imediat focul sacru, să ne dezmorțim și noi! se bucură Satana.

– Imediat! îi răspunse Prometeu. Trebuie instalat în câteva puncte cheie ale iadului. Dacă mă lăsați să mă concentrez și nu o să ne mai cânte cântărețul din fluiet Lady Gaga, o să fie gata cât ai clipi.

– Nu mă-nnebuni? Le-ai cântat gândacilor Lady Gaga? se tăvăli de răs Satana. Și a funcționat?

– Irefutabil! Vrei să-ți cânt din Paraziții? răsse cântărețul, adresându-i-se lui Prometeu.

– Nu, vreau să mă lași să mă concentrez, cred că e interesul vostru în primul rând, zise Prometeu. Și al nostru în al doilea rând, ca să plecăm mai repede de-aici, șopti Prometeu ca pentru sine. Hei, Mari și Pegas, sunteți siguri că vreți să veniți cu mine? S-ar putea să fie periculos.

– Sigur că venim cu tine! Nu suntem noi ca cei trei mușchetari? Toți pentru unul și unul pentru toți! îi răspunse Mari.

Cu harta iadului deschisă pe iPhone și cu GPS-ul pornit, cei trei porniră să exploreze iadul care arăta la fel de înghețat și sinistru oriunde s-ar fi aflat. În fiecare punct semnalat pe hartă, Prometeu aprinse, cu o tehnică doar de el știută, focul sacru din caseta de fildeș și primi ca semnal al succesului acțiunii câte o flacăra albă, imaculată care se ridica ușor din cutie și a cărei putere creștea treptat, cuprinzând zona respectivă și încălzind-o. În curând, toate punctele importante erau acoperite, iar Prometeu, de mână cu Mari, se întoarse în

sala tronului. Acolo, plutea o lumină diafană, albă, aproape ca în paradis, iar căldura începuse să devină tot mai puternică, topind gheața și trezind toate făpturile la viață. Spre deosebire de prima vizită, acum sala tronului forfotea, clocotea de viață. Unele creaturi ale infernului țopăiau de bucurie, în timp ce altele, deșteptate dintr-un somn mai adânc decât al curtenilor din palatul Frumoasei Adormite, se întindeau, își trosneau oasele, își pocneau degetele și inspirau adânc, cu poftă aerul cald și umed.

Ochii lui Prometeu se luminau. Zâmbi satisfăcut. Mari îl îmbrățișă și-l sărută. Acesta închise ochii de plăcere când simți brațele ei albe în jurul gâtului și buzele ei lipite de ale lui. Parcă era mângâiat și protejat de aripi de înger. Pegas necheză de bucurie.

– Hei, stăpâne, ai putea să spui „Mulțumesc”, zise cântărețul din fluier. Prometeu a făcut treabă bună.

– Ce-ai pățit, bă? Te-ai molipsit din paradis? Data viitoare, nu te mai trimit în delegație. M-ai mai auzit pe mine spunând așa ceva? se supără Satana.

– Lasă, Prometeu, dacă el nu vrea, îți mulțumesc eu în numele infernului pentru tot ce ai făcut pentru noi, spuse cu căldură cântărețul. Și voi cânta ceva în cinstea ta, a lui Mari și a lui Pegas. Stravinski, „Pasărea de foc”.

Deodată, lângă tronul Satanei, Prometeu zări un gândac mic, negru și... și... și... un vultur. În carne și oase. Îi putea asculta respirația sacadată, aripile fremătând și ghearele râcâind podeaua. Fiecare sunet se auzea lent, distinct și hipertrofiat, bubuind terifiant în timpanele lui. Simți cum i se taie răsufarea. Nu se mai putu ține pe picioare. Crezu că se prăbușește de

spaimă, dar brusc își dădu seama că vulturul era cel care-l punea la pământ, privindu-l cu ochi hipnotici. Stătea lipit de podea, imobilizat, fără nicio șansă de a evada și se uita halucinat, cu o groază care-i consuma întreaga ființă, în ochii păsării. Poate era doar un coșmar. Dar, nu, era real, vulturul se repezi asupra lui și Prometeu, întins pe jos, nu schiță nici cel mai mic gest de apărare. Vulturul îi sfășie haina și se aruncă nesățios asupra ficatului, înfingându-și ciocul adânc în carne. Prometeu acceptă totul, fără să scoată un sunet, ca pe o fatalitate. Dar, dintr-odată, durerea deveni acută, mai ascuțită ca tăișul unei lame și-i veni să urle, să se cutremure tot iadul.

Văzu însă cu surprindere că vulturul se prăbușește și el sub lovitura unei copite, chiar lângă el.

– Dacă vrei, îl strivesc și pe el, îl calc în picioare până nu mai rămâne nimic din el, să nu-ți mai faci rău niciodată, zise Pegas tremurând de furie.

– Lasă-l, șopti Prometeu, încându-se. E doar o pasăre înfometată.

– Tu nu poți să-ți ții pasărea în colivie? strigă Mari spre Satana. El ți-a salvat iadul și tu așa îi mulțumești? Cum te simți, iubitule?

– Nu știu, am trăit totul foarte intens preț de câteva secunde, dar acum nu mai simt nimic. Poate dacă vii tu lângă mine, voi reîncepe să simt ceva.

Mari se așeză jos lângă Prometeu și-l cuprinse în brațe, mângâindu-i buclele și sărutându-l. Era târziu, deadline-ul expirase, dar nu mai conta. Își aminti râzând cum spunea ea însăși că deadline-ul este mai important decât Dumnezeu.

Cum să ai succesuri în Estul sălbatic

Totul i se părea așa străin și îndepărtat. Își lipi capul de pieptul lui Prometeu și închise ochii. Simți respirația lui fierbinte și îi ascultă bătăile inimii. Ar fi vrut să stea acolo la nesfârșit, pe podeaua încinsă, în acordurile dezlănțuite ale „Păsării de foc”, îmbrățișați în infern.

ODISEEA UNUI BRAD IMPERIAL

O ofertă tare pe Zumzi: brad imperial cu 60% discount, doar 54 lei! Cum să-i rezist? Și, oricum, am nevoie de brad. Achit on-line costul bradului și aștept febril să mi se livreze comanda.

În sfârșit, vine curierul (de la Cargus) și spune că trebuie să plătesc doar pentru transport. Normal, doar am achitat deja bradul on-line. O sumă mică. Numai 150 lei.

Stai puțin... 150 de lei! Transportul costă de trei ori cât bradul! Sună SF. Ei, dar mai aștept o comandă livrată tot prin Cargus, în valoare de fix 150 de lei, poate că au inclus-o și pe aceasta în colet. Tot ce e posibil. Scot banii și plătesc. Doamne ferește, dacă e vreo greșală, recuperez banii mai târziu. Verific coletul și, spre marea mea bucurie, nu descopăr acolo decât bradul.

Nu-i nimic, sun la call center. De ce sunt pe lume serviciile pentru relațiile cu clienții și call centerurile? La Cargus, la call center, până răspunde cineva, poți „să-l aștepti pe Godot”, s-o freci ca acuzatul la ușa avocatului în „Procesul”

lui Kafka ori să stai să se mai alinieze planetele de nouă sute optzeci și șapte de ori.

După jde mii de intervenții la Cargus (pe mail, că la call center nicio șansă), vina e pasată la comerciant. Trebuie luată legătura cu Spectrul. Mesajul sună exact așa: „Acești bani au fost ceruți de către Spectrul. Banii (sic!) au fost trimiși către dâșii, avem marea rugaminte să luați legătura cu ei pentru a vă trimite banii înapoi.”

Spectrul?! Am ceva rețineri să contactez spectrele.

Oricum, ca orice spectru respectabil, al nostru nu are site, ci doar pagină de Facebook.

Cum arată Spectrul? Păi, aparent foarte prietenos, pe pagina de Facebook ne întâmpină o poză cu „smiling face”.

Comentariile de la oferta Zumzi nu sunt însă la fel de încurajatoare: o țeapă, un jaf, totul cade, s-a scuturat deja, seturi incomplete, adică fără beculețe etc. De fapt, nu contează dacă sunt complete sau nu, pentru că se scutură instant. Când l-am instalat, jumătate din crengi au căzut imediat, iar pe restul le-a aranjat pisica într-o fracțiune de secundă. Nu-i nimic, beculețele (pe care noi, în chip miraculos, chiar le-am primit), deși nu sunt termopane Qfort, rezistă și le putem agăța de lustră sau la geam.

Și totuși, de ce trebuie să vorbesc eu cu spectrele? Mă trec frisoane. Nu spunea Alice în „Țara Minunilor”: „Dar de ce trebuie să vorbesc eu cu nebunii?”, atunci când își manifesta reținerile de a-i contacta pe Pălărierul Nebun și pe Iepurele de Martie, tot un nebun. Iar Pisica de Cheshire (care

era bine integrată și avea un răspuns pentru toate) o încuraja: „Pentru că aici toți suntem nebuni”.

Poate că și aici suntem toți niște spectre cu „smiling faces”.

Îmi fac curaj și sun. O dată, de două ori... de 10 ori. Spectrul necontactabil. Să aștept Halloween-ul? Mai sunt încă circa trei sute de zile până atunci. Poate că merită să insist. Bradul meu e unul imperial, neprețuit. „*My precious*”, cum zicea Golum în „Stăpânul inelelor”. Poate că și de-asta a costat atât transportul. În sfârșit, Spectrul răspunde. Nu-mi vine să cred! Spune că nu e vina lui și că n-are cont ca să-i livreze Cargus banii acolo. Site-ul ca site-ul, dar măcar cont ar trebui să aibă orice spectru respectabil. Apoi, Spectrul reia discuția și acuză Cargus că a încurcat comanda și taxele. Își pierde „smiling face”-ul: „ce dobitoci și incompetenți!”. Oricum, se va interesa la Cargus să vadă ce s-a-ntâmplat. Zice să sun și eu la call center. Păi, mărturisesc, am mai încercat și nu am reușit decât să-mi consum toate minutele Orange și Vodafone așteptând. În ritmul ăsta, se stinge soarele (adică circa cinci miliarde de ani), vine sfârșitul lumii pe bune și o să am o factură așa de mare că nu mi-ar ajunge zece lumi viitoare s-o plătesc.

Nu mă deranjează dacă era o greșală la Cargus, mai ales în contextul sărbătorilor, dar s-o recunoască, să-și ceară scuze și să dea banii înapoi. *Errare humanum est*. O greșală așa fi tratat-o cu înțelegere, dar minciuna nu. *Errare humanum est, perseverare autem diabolicum*.

Peste încă trei săptămâni, iar trebuie să vorbesc cu fantomele. Mă sună însuși Spectrul să-mi spună că a făcut scandal la Cargus și că cei de acolo au găsit o soluție de compromis care le permite să-și menajeze imaginea: i-au promis că-i vor livra banii în cont, iar apoi el mi-i va trimite mie imediat. După o altă săptămână, într-adevăr, recuperez banii indirect, prin Spectru, fără niciun cuvânt de scuze de la serviciul de curierat. Mă bucur pentru bani, dar cum rămâne cu onoarea mea, vorba coanii Leanca? „Cine mi-o reperează?” Bine că nu mi-am pierdut „smiling face”-ul.

LADY HANNAH

I

„Scarlett O’Harra nu era frumoasă”, dar Lady Hannah da. Și dacă Scarlet a ajuns celebră „pe aripile vântului”, Lady Hannah a beneficiat de cele mai prozaice, dar mai protectoare și cu potențial de zbor mai înalt (grație bateriilor tip Duracell, încărcate foarte bine în acumulatorul FNI) fapte ale lui Vântu. Acesta a sponsorizat unul dintre primele concursuri de frumusețe pentru copii din România, dându-i, astfel, o inestimabilă șansă Hannei să se lanseze.

Hannah este blondă, cu pielea de porțelan, părul lung, ondulat și cu ochii mari, albaștri și inocenți. Genul angelic. Încă nu s-a perimat în cazul copiilor, ba unii pedofili îl consideră chiar trendy. Iar bucelele pot fi oricând disciplinate cu ajutorul plăcii de îndreptat părul. Și, dacă pare prea banal, culoarea ochilor se poate schimba cu ajutorul lentilor de contact – acum, de pildă, violetul este o culoare la modă. Bineînțeles, culoarea pielii poate fi și ea ușor modificată, chiar fără a schimba pigmentul, printr-o simplă ședință la solar.

Încă de când avea un an jumate și se pregătea să meargă la primul casting, mama ei i-a explicat că o fată nu poate reuși

în viață fără să fie fotomodel, indiferent ce ar vrea să facă mai târziu. Uite, chiar și fata președintelui, EBA, actualmente europarlamentar și fostă șefă a Tineretului Democrat Liberal a fost fotomodel înainte de a avea lunga serie de „succesuri” politice, iar președinta Camerei Deputaților, Roberta Anastase a fost Miss România. Ce să mai vorbim de ministrul Turismului, Elena Udrea, care a pozat în Playboy (aici mama se înșela, dar ce mai conta, era suficient să te uiți cum arată Udrea și cum e gestionată imaginea ei în media)! În timpul campaniei pentru alegerile prezidențiale din 2009, de exemplu, erau o grămadă de jocuri pe net de tipul „scufundă flota lu’ Băse complet ca să se dezbrace Udrea”. Dacă reușeai să scufunzi suficient de multe ambarcațiuni în timp util, câștigai multe puncte, iar Elena Udrea făcea striptease pentru tine. Nu știm dacă Hannah a perceput mesajul chiar de atunci, dar era, în genere, un copil ascultător (genul angelic, nu?) și s-a conformat cerințelor mamei ei. Cum am spus, Hannah a participat la primul casting pentru o reclamă când avea doar un an jumate. Deși purta un sarafan nou-nouț, foarte trendy, de catifea, cu pietre semiprețioase (peruzele și ametiste) brodate cu fir argintiu, Hannah a fost foarte agitată pe drum spre casting. Și a izbucnit într-un plâns sfâșietor chiar în timpul machiajului când i se aplica fardul de pleoape și, cu tot rimelul rezistent la apă, culorile s-au amestecat pe fața ei, iar fetița a fost respinsă la casting. Mama nu a înțeles ce a deranjat-o, cu atât mai mult cu cât încă nu era necesară pensarea care ar fi putut fi un pic cam neplăcută la vârsta aceea. A atenționat-o însă, debusolată:

– O adevărată vedetă nu plânge nici la machiaj, nici pe podium, nici pe scenă, ci varsă grațios o lacrimă doar atunci când se duce să-și ridice premiul (de frumusețe, de popularitate și așa mai departe).

O adevărată Miss trebuie, mai întâi de toate, să se asigure că are dimensiunile necesare, corespunzătoare standardelor, altfel nu va putea să câștige niciodată un concurs, să prezinte moda pe podium, să fie fotomodel sau să apară în reclame. De exemplu, pentru a participa la concursul de Miss categoria 10 ani, Hannah trebuie să cântărească fix 25 kg și să aibă o înălțime de minim 145 cm. Mama ei are grijă s-o hrănească adecvat ca să se încadreze în aceste standarde. Lady Hannah are o dietă zilnică foarte strictă: dimineața un iaurt natural, la prânz 150 g de pui (grătar), o felie de pâine integrală, o roșie, un castravete, un măr, o portocală, seara 200 ml de lapte UHT, plus o sticlă de un litru și jumătate de apă plată (cu lămâie, bineînțeles). Nu are voie sub niciun chip să mănânce ciocolată sau bomboane. Excepțiile care confirmă regula sunt foarte elocvente: Hannah savurează o bomboană Raffaello (căreia îi păstrează pe ascuns ambalajul) o dată pe an, de Crăciun, mănâncă o felie de cozonac italianesc tradițional „Balocco” cu stafide și portocale de Paști și, desigur, primește o feliuță subțire (tăiată de mama) din tortul de ziua ei (tortul cu poza ei, nu a Hannei Montana ori a lui Lady Gaga).

Hannah locuiește pe Mihai Bravu, chiar în blocul cu cofetăria Alice. În cofetărie nu are voie să intre decât atunci când își comandă tortul de ziua ei, dar, din când în când, mai reușește să facă o escapadă, după școală, la ore nu foarte aglomerate, eventual când mama ei dă o fugă până la florăria

de lângă biserică ca să-și completeze colecția de plante exotice. Intră în cofetărie ca într-o biserică, merge în vârful picioarelor, nici nu îndrăznește să respire și privește transpusă, ca pe icoane, prăjiturile expuse. Le privește doar, nu comandă niciodată vreuna. Uneori, schițează cu degetul ei în vitrină conturul unor prăjituri, de parcă le-ar mângâia și urmărește cum dispar ușor urmele lăsate pe geam de atingerea ei delicată.

De cele mai multe ori însă Hannah trebuie doar să-și imagineze cofetăria, cu forfota ei multicoloră și efervescentă. Uneori își creează propriile variante de povești clasice Disney, cu prăjituri de la cofetăria Alice în rolurile principale. Astfel, Zâna-Nașă-Savarina (durdulie, pufoasă, cu un trandafir roșu în păr și aproape pierzându-se în volanele de frișcă ale rochiței) o ceartă pe micuța Cenușăreasă-Prăjitura de Casă cu Brânză Dulce și Stafide:

– Dacă ai fi mai atentă la dieta și ținuta ta, hm, dacă ai apărea în compania prinților și a doamnelor de la curte, ai putea să fii și tu o prințesă adevărată, nu o fată simplă, necizelată (Hannah auzise acest ultim cuvânt la mama ei, când vorbea despre fetele de la țară și, deși nu înțelegea întocmai, știa că nu e de bine). Ai putea ajunge chiar o prăjitură Boema, stilată, rafinată, cu un corp delicat, subțire, creol (datorită bronzului obținut la solar), din blat însiropat, glasat în fondant și cremă jofre, o prăjitură împodobită mereu mai luxos ca o mireasă, cu rochiță lungă, parcă interminabilă și vaporosă din frișcă. Ce ar fi așa de greu? zice zâna, mișcând bagheta oarecum amenințător, ca pe o nuia. Ar trebui să fii mai

elegantă, mai cizelată... Și să-ți alegi mai bine prietenii, zâmbi zâna în colțul gurii așa ca mama ei când îi face morală.

– Dar eu mă simt bine ca Prăjitură de Casă cu Brânză Dulce și Stafide și aș vrea să rămân așa. Sunt suficient de dulce (fără să-i fac nimănui greață), gustul meu e natural, sunt simpatică, toată lumea mă place și nu se murdărește nimeni când mă atinge. Zână-Nașă, lasă-mă să rămân așa! se rugă ea.

Dar zâna ridică neîndurătoare bagheta.

***

Hannah are douăzeci și cinci de păpuși Barbie cu nenumărate accesorii (de la palate și căsuțe complet utilizate la rochițe, pălăriițe, eșarfe, pantofiori și bijuterii), colecție pe care mama ei o invidiază foarte tare pentru că, în copilăria ei din „Epoca de aur”, păpușile Barbie nu se găseau. Doar nu aveau să-și împartă raftul cu maimuța toboșar chinezească, cu păpușa doctor/asistentă medicală care purta un halat alb-gălbui din material supraelastic de proastă calitate, avea gura strâmbă, ochii sașii și era aproape cheală, deși pentru Barbie ar fi meritat să stai la coadă trei zile și trei nopți. Toate păpușile din perioada comunistă erau confecționate grosier, de parcă ar fi fost cizelate cu „secera și ciocanul”, iar rujul de pe buze se decolora imediat și arăta precum unghiile femeilor de la țară (cel puțin, din ce văzuse ea). Mama avea numai o păpușă Barbie, trecută prin mai multe mâini, primită de la o mătușă care mai călătorea prin Occident. Iar Lady Hannah își permitea acum să-și cumpere păpuși Barbie ultima modă, originale, noi, doar nu se uitau la banii când era vorba de asta.

Hannah nu este însă atât de atașată de păpuși, cât de unele jucării mai bizare pe care mama nu prea le tolerează în colecția ei: un presse-papier ciobit, cu fulgi de nea și o păpușică mică (nu mai mare de un deget), reprezentând-o pe Velma din Scooby Doo: fata „urâtă”, ochelarișă, demodată, dar foarte deșteaptă, care contribuie decisiv la rezolvarea misterelor polițiste. Hannah o ține pe Velma ascunsă într-o căsuță de păpușă Barbie, în dulapul din dormitor.

Presse-papierul era să-l piardă pentru totdeauna. Mama îl aruncase la gunoi, dar Hannah a scormonit cu mânuțele ei albe ca laptele printre hârtii lipicioase, coji de cartofi și de ouă, mucuri de țigări, resturi râncede și bucăți de pâine mucegăită și l-a recuperat. Acum îl ține sub saltea. Se uită la el doar când nu e mama acasă. Atunci, indiferent cât de greu îi e să manipuleze saltea, îl scoate și privește fascinată, cu ochii mari, prin sticla spartă și cam prăfuită, fulgii argintii care cad neîncetat. Niciodată nu se satură să privească dansul fulgilor de nea, întotdeauna mama ei vine prea devreme, întrerupându-i contemplația și obligând-o să-l ascundă.

Hannah mai are și un ambalaj vechi de la o bomboană Raffaello (de la Crăciunul trecut) pe care-l ține în caseta de bijuterii a păpușii Barbie. Din când în când, îl scoate de acolo și inhalează parfumul de cocos al unor țărături îndepărtate, acoperite de nisip fin, argintiu și de orhidee gigantice, halucinante, unde ea și Velma rezolvă mistere de nimeni deslușite.

II

Mama îi mulțumi taximetristului, îi lăsă ceva șpagă și o ajută pe Hannah să coboare din mașină (se tot împiedica în trenea imensă a rochiei roșii, sclipitoare, de seară, cu o despicătură într-o parte). Se pare că tocurile de doar șapte cm o incomodau mai puțin decât trenea.

Picioarele îi tremurau, dar, nu-i nimic, mai era puțin, ajunseseră acasă și, în curând, se va putea schimba în haine lejere de casă. Panoul electronic al liftului afișa însă numărul 18 în loc de „P”. Era clar, în bloc erau doar 16 etaje, avea să urce pe jos până la etajul 11, cu o mână ținându-se de balustradă și cu alta ridicându-și trenea, rugându-se, în același timp, să nu-i cadă pantofii aurii din picioare sau să nu calce strâmb.

Urca parcă de secole întregi și, la etajul trei, simțea deja că nu mai poate. Mama îi ținea și ea o bucată din trenă, încercând să n-o morfolească prea tare, dar Lady Hannah continua să calce pe ea sistematic, riscând să alunece pe scări în jos. Iar în picioare simțea mii de înțepături.

– Mami, pot să mă descalf? întrebă ea cu jumătate de gură.

– Și ce, vrei s-o vadă oamenii ăștia din bloc pe proaspăta Miss București desculță? Mai avem puțin.

– Mami, măcar dacă trenea asta s-ar transforma într-un covor fermecat care să ne ducă până sus, la apartamentul nostru...

– Nu știu de ce covor fermecat vorbești, trenea asta înseamnă mult mai mult, spuse mama hotărât. E precum covorul roșu al vedetelor de cinema. Și e primul tău pas adevărat spre

celebritate. Ai să-mi mulțumești mai târziu pentru cât m-am ocupat de tine.

Hannah urcă strângând din dinți etaj după etaj, cu pauze tot mai dese, gâfâind, cu mâinile înfierbântate, încleștate pe trenă și pe balustradă. La etajul șase, unul din pantofiorii aurii alunecă și Hannah se pregăti să-l zvârle din picior și pe celălalt. Mama însă culese pantofiorul rebel de pe jos și îl puse repede, la loc, în picior, speriată că vecinii ar putea să iasă oricând din casă și să vadă pe hol o biată Cenușăreasă desculță în loc de noua Miss București (categoria 10 ani). Vigilența mamei se dovede inspirată pentru că, la etajul nouă, un vecin apărură într-adevăr pe palier. O văzu pe Miss București lipită de zid, încă în picioare și cu toate însemnele frumuseții ei intacte (diadema cu ștrasuri, trena și pantofiorii aurii). Își strângea însă trena în brațe convulsiv, picioarele îi tremurau, iar stropi de sudoare începeau să-i descompună machiajul. Și printre ei, o lacrimă adevărată apărură în colțul ochiului stâng (lângă un cristal Swarovski aplicat pe pleoapă) și alunecă ușor pe obrazul ca o petală de trandafir.

În cele din urmă, ajunseră la etajul 11, în fața unei uși trandafirii, făcute parcă din cuarț roz. Hannah se prăbuși fără vlagă în living, pe canapea, continuând să strângă spasmodic trena și cu pantofii aurii încă în picioare.

Mama îi aduse un pahar de apă plată cu lămâie.

– Ai fost cea mai tare azi, Miss București, felicitări! Cred că meriți și un cadou, îi zise mama încă gâfâind.

– Da, mami, încuviință Lady Hannah, dând pe gât pe nerăsuflete paharul cu apă. Da, mami, continuă ea, aș vrea,

dacă-mi dai voie, să iau o bomboană cu vișine din cutia pe care am primit-o odată cu premiul.

– O bomboană? se îngrozi mama exact ca fata din reclama la bomboane Solano, care crede că o bomboană obișnuită înseamnă să te umfli cât un balon. A, crezi că, dacă ai câștigat concursul, gata, poți să mănânci toate porcăriile?! În curând, peste numai patru luni va avea loc etapa la nivel național. Doar nu vrei să strici totul, ai șansa să ajungi Miss România.

– Bine, oftă Hannah, dar putem să mergem afară în parc să mă joc cu copiii?

– Unde, în parc?! Să te înhăitezi cu toți țiganii? Să te tăvălești în mizeria aia de-acolo, în cloaca aia, să iei cine știe ce boli? Să joci cine știe ce prostie de joc și să-ți strici unghiile și coafura, să te zgârii, să cazi și să te umpli de vânătași, să-ți rupi mâinile, picioarele, ba poate și gâtul? se scandaliză mama. Mai bine îți fac un cadou, îți cumpăr ceva... îți iau o păpușă Barbie!

– Mami, am deja douăzeci și cinci! ripostă Hannah.

– Da, dar nu ai ultima versiune de Barbie sirenă 4, cu tot cu accesorii!

Hannah schiță un gest de lehamite. Trena îi alunecă din brațe.

– A, apropo, reveni mama rapid, fără să-i lase timp să intervină, ai văzut că fetița care s-a clasat pe locul doi a avut un scor mai mare decât al tău cu trei puncte pentru aspectul fizic. Bine, tu ai devansat-o cu cinci puncte pentru impresia artistică. Hm, cred că diferența au făcut-o sâni, zise mama gânditoare. Avea niște sâni destul de proeminenți pentru vârsta

ei. Ai văzut, chiar și la grupe de vârstă mai mici, de exemplu la 3 și la 6 ani, au fost concurente cu sâni. Nu-mi explic cum au reușit performanța asta, sigur reprezintă un avantaj. De altfel, am urmărit totul, punctajele lor pentru aspectul fizic au fost mai bune. Cred că trebuie să luăm și noi măsuri. Și corpul tău trebuie să fie perfect. Știu, va trebui să mergem să discutăm cu medicul tău pediatru, trebuie să existe o soluție, zise mama hotărâtă, luminându-se brusc la față. Hannah, hai să mergem!

– Când, mami, acum?! Sunt foarte obosită, aș sta în pat și m-aș uita la DVD-ul cu Alice în Țara Minunilor pe care l-am primit ca premiu, suspină Hannah.

– Prințeso, ești prea mică pentru a înțelege, ierarhiza și gestiona prioritățile. Mai târziu ai să apreciezi toate aceste eforturi, doar mi-am sacrificat viața pentru tine, ca să-ți ofer un viitor și uite ce departe ai ajuns. Hai să mergem, dacă mai întârziem o jumătate de oră, se închide cabinetul.

III

Medicul pediatru era relativ familiarizat cu dezvoltarea sânilor la fete. Nu era mare șmecherie, pur și simplu ținea de nutriție: puii consumați de copiii din toată țara conțineau hormoni feminini, estrogeni, așa că efectul nu era deloc surprinzător, dacă exista o alimentație adecvată. Doctorița văzuse chiar și copii de un an cu sâni (unii dintre ei băieți). Se pare că cel mai eficient aliment în acest caz era puiul Proteus de care gemeau rafturile din orice supermarket.

– Vai, da' și noi consumăm tot pui Proteus și n-am văzut încă efectele! suspină mama.

Doctorița arată că efectul nu se manifesta uniform la toți copiii, dar sugerează că merita să încerce o doză mai mare. Mama dublă doza de pui Proteus și elimină felia de pâine integrală din dieta Hannei, cu riscul ca fetița să ia excesiv în greutate. În fiecare seară, își alocă cel puțin un sfert de oră pentru o examinare minuțioasă a sânilor fetiței: Hannah își scotea bluzița la baie, iar mama se uita cu atenție la mameloanele ei și le palpa cu mâini tremurătoare. După aproape două luni, cu toată insistența și perseverența mamei, nu se vedea încă niciun rezultat, iar mama intră în panică. Mai erau doar două luni până la faza națională a concursului.

Hannah nu știa dacă era mai indicat să consume pui cu hormoni sau fără hormoni și dacă era mai bine cu sâni sau fără sâni la vârsta ei, dar nu acorda aceeași importanță problemei sânilor ca mama ei. Se simțea la fel de bine și fără. În ultima vreme, seara, după ce mama ei credea că se culcase, petrecea tot mai mult timp privind alunecarea fulgilor de nea din presse-papier, la lumina rece și cam stridentă a lanternei telefonului mobil. Dacă ar fi fost și ea ușoară ca un fulg, ar fi putut să-și ia zborul oricând ar fi vrut. Dar ar fi dispărut la fel de ușor ca un fulg.

În cele din urmă, mama Hannei își dădu seama că era prea târziu pentru a mai aștepta efectele magice ale alimentației cu pui cu hormoni, trebuia să forțeze natura. Asta însemna să apeleze la mijloacele chirurgiei estetice și să-i facă fetei implanturi cu silicon. Bine, costurile erau destul de mari (plus șpaga pentru doctor că doar opera o minoră și trebuia să fie extrem de discret), dar nimic nu putea să stea în calea titlului de Miss România și, cine știe, poate și de Miss Univers.

Oricum, pensia Hannei din partea tatălui ei era suficientă pentru ca să se întrețină amândouă și să-și permită cheltuieli destul de mari, fără să-și calculeze ultimul bănuț. Cât de inspirată fusese să se mărite cu un om de afaceri prosper și apoi să-l părăsească după trei ani, la puțin timp după nașterea Hannei! Nu trebuia să lucreze și se putea dedica exclusiv fetei.

Mama contactă o clinică, găsi un medic dispus să facă intervenția, se întâlnește cu acesta și stabilește toate detaliile: urma să realizeze o mamoplastie de augmentare cu implanturi mamare de 300 ml, în formă anatomică, cu gel siliconic coeziv, introduse prin incizie în șanțul submamar. Nu dura mult, efectele puteau fi văzute imediat și pacienta era externată a doua zi. Iar riscurile – absolut ne semnificative: dureri minore (așa ca de la o febră musculară), greață, căderea părului, hipersensibilitate, dar ce mai conta când putea deveni posesoarea unor sâni de invidiat – chiar și de o vedetă Playboy?

Când auzi de mersul la clinică pentru mărirea sânilor și de programarea intervenției, Lady Hannah protestă:

– Nu, mami, nu vreau să merg, încercă ea să scape, încă nevenindu-i să creadă că reacționează așa. Nu trebuie neapărat, niciun regulament nu solicită obligatoriu așa ceva la categoria mea de vârstă!

– De unde știi? sări mama ca arsă.

– M-am uitat pe net, l-am downloadat de pe site și l-am și printat! Uite-l, mami! strigă ea, agitând două foi în aer.

– Chiar presupunând prin absurd că nu ar scrie nimic explicit, noi știm sigur, din practică, cum se punctează, ai văzut și la etapa pe București... Ai putea să fii tu cea avantajată la etapa națională, ne-am asigura din start că vei avea un punctaj

foarte bun și că te vei detașa de celelalte concurente, insistă mama, privind-o în ochi și strângându-i mâna.

– Mami, pentru numele lui Dumnezeu, de ce e așa important concursul ăsta? La urma urmei, am putea să trăim și fără el, zise Hannah, smulgându-și mâna din cea a mamei.

– Vai, Hannah, mă dezamăgești, oftă mama. Am crezut că vrei să ajungi cineva. Cu șarmul tău și cu ambiția mea, am putea face minuni, am putea cuceri întreaga lume, zise mama cu ochi strălucitori. Vrei să fii unul din miliardele de copii obezi care zac la tembelizor sau la calculator, ronțâind chipsuri sau vrei să fii un copil unic, special ce va atinge perfecțiunea asemenea îngerilor? se dezlănțui mama. Vai, Hannah, vrei să fii o fată banală, comună, să nu te mai distingi de celelalte fetițe din cartier, să te înghită mlaștina asta? Nu e păcat? Să risipești atâta frumusețe și grație? Să dispari într-o gaură neagră?

– O fată obișnuită, da, aș putea fi, dar nu văd de ce nu și unică, specială... Și aș putea dăruia frumusețea și grația ție, bunicului, colegilor și prietenilor mei, șopti Hannah visătoare, și, în același timp, curajoasă.

– Hannah, numai o vedetă e unică și specială! Iar atitudinea ta denotă comoditate și lipsă de respect față de mama ta care face atâtea pentru tine. Îmbracă-te să mergem la clinică, o să vezi, o să fie ușor, rapid și o să te convingi singură de avantajele.

Degeaba încercă Hannah să protesteze, ba chiar să pre-
texteze că se simte rău (dacă nu se simțea bine, cu atât mai mult trebuia să meargă la clinică), mama nu se lăsă înduplecată. Pregăti un rucsăcel roz, cochet cu câteva lucruri de strictă necesitate: un capot albastru de catifea care avea drept model cerul înstelat, o pijama argintie de satin, o rochiță de schimb,

două perechi de chiloți, un prosop, o periuță de dinți, un pachet de șervețele Zewa, o oglinjoară, un luciu de buze, un rimel natural de întreținere a genelor și o păpușă Barbie Fairytopia.

Chemară un taxi, iar mama tremură tot drumul la gândul că s-ar putea întâmpla ceva care să le rețină pe traseu. Stropi de sudoare rece îi curgeau pe frunte. Se lăsase o liniște apăsătoare. Hannah nu mai vorbea, ci din când în când își înghițea câte o lacrimă stingheră. Mama număra minutele, secundele... Parcă nu mai aveau să ajungă niciodată. Se opriră însă în fața clinicii chiar mai repede decât se așteptaseră, fără să se fi întâmplat absolut nimic.

Mama scoase un oftat de ușurare și sări din taxi, aproape târând-o pe Hannah după ea. În față se vedea clinica: o clădire modernă, de sticlă, cu cinci etaje. Pacienta fu înregistrată imediat, se schimbă în pijamaua argintie și în capotul de catifea albastră și-și lăsă lucrurile în dulapul din rezerva ei personală unde fusese repartizată. Mama se arătă entuziasmată că rezerva avea și oglindă.

Doctorul veni să se asigure că Hannah se „cazase” bine și că totul era în ordine. Era mic, gras, cu sudoarea șiroindu-i pe față, dar simpatic. Când râdea, făcea gropițe în obraji. Părea și destul de prietenos: îi oferise cu mâna lui transpirată o cutie de bomboane Toffifee. Hannah întinsese mânuța ei albă de porțelan să ia o bomboană, dar mama îi dădu peste mână, refuzând categoric orice compromis. „Ce, crede că o să mă consolez dacă îmi mai cumpără o păpușă Barbie versiunea nu știu care!... Aș da orice să scap de-aici”, își zise Hannah suspinând.

Doctorul îi ceru mamei să rămână în salon și o luă de mână pe Hannah spre sala de operație. Mama o strigă și-i făcu semn cu mâna, dar Hannah nu întoarse capul.

Doctorul o conduse pe fiică în sala de operație. O lumină violentă, venită parcă dintr-o altă lume, o izbi puternic pe Hannah. Lumina asta suprareală, tulburătoare dezvăluia chiar și cel mai mic detaliu ca, de pildă, șervețelul pătat de ruj și de cafea, aruncat cu cinci minute în urmă la gunoi de asistentă. În sala de operații nimic nu mai părea prietenos. Erau tot soiul de cutii și de ustensile de metal și un pat imens de spital, conectat cu tot soiul de cabluri și fire la aparate bizare.

Lumina cobora în fascicule tăioase ca de laser de la două corpuri de iluminat situate deasupra patului. Acestea planau amenințător, asemenea unor OZN-uri gigantice, dotate cu cea mai înaltă tehnologie, care-și aruncau jetul de lumină paralizant pentru a răpi copiii și a-i transporta pe navă. OZN-urile ar fi putut să-i scaneze aproape instantaneu și cu o precizie diabolică întregul corp până la ultima celulă. Poate și gândurile. Hannah fu scuturată de un fior de groază, imaginându-și că ar putea fi pusă să se dezbrace și să se așeze pe patul acela, sub lumina nemiloasă a OZN-urilor. Lumina aceea intensă și străină ar propulsa-o direct în nava spațială, fără ca ea să poată schița cel mai mic gest de apărare. Dar dacă (și acest al doilea gând o făcu să înghețe) se afla deja pe navă și urma să fie supusă experimentelor malefice?

Cu același zâmbet larg, american, doctorul îi ceru Hannei să se dezbrace. Ea era prea îngrozită ca să se mai opună, așa că se conformă. Își scoase încet pijamaua argintie, capotul de catifea și chiloții. Își desfăcu părul și bucele aurii

se rostogoliră în valuri pe umeri. Corpul ei micuț de nimfă rămase gol-goluț în lumina brutală a OZN-urilor. Câteva bucle neajutorate încercau să acopere stângaci mameloanele micuțe, cu sfârcuri roz, delicate ca niște petale.

Doctorul își duse mâna la ochi, orbit pentru o clipă de atâta frumusețe și candoare. Apoi își reveni și, cu același zâmbet profesional, veni lângă fetiță și începu s-o examineze. Măinile sale grăsuțe și încinse palpară îndelung mameloanele fetiței. Hannah privea în pământ, inspectând romburile din modelul gresicii. Îi era rușine, dar și teamă ca nu cumva trăsăturile doctorului să se transforme și să iasă la iveală un extraterestru.

O asistentă într-un halat verde, cu un decolteu sexy (probabil beneficiase și ea de serviciile doctorului) se apropie de Hannah și îi spuse că nu avea de ce să se teamă. Asistenta îi făcu și câteva poze digitale înainte de operație, tachinând-o din când în când:

– Ce țâțe mici ai!

Nu-i nimic, totul avea să fie remediat. Asistenta aduse apoi implanturile și-i spuse Hannei să ia loc pe pat, pentru că urma să vină anestezistul. Hannah se așeză, dar nu culcată, ci se ghemui ca un arici. Se încleștase atât de tare că trebui să intervină atât asistenta, cât și anestezistul, ba chiar și doctorul ca să o întindă pe pat. Se simțea strânsă în chingi de fier și avea impresia că se sufocă. Pentru prima dată, Hannah începu să urle și să se zbată ca o fiară încolțită, iar anestezistul se repezi să-i facă injecția.

Hannah se văzu goală, imobilizată pe patul uriaș, conectată cu nenumărate cabluri încolăcite ca niște șerpi de dispozitive și aparate stranii. Măinile și picioarele îi erau legate în chingi de piele. Fasciculele laser de lumină din tavan îi străpungeau retina. Aflați lângă pat, mai mulți medici o examinau. Unul dintre ei era doctorul grăsuț, cu zâmbetul său jovial, american. După ce-și plimbă îndelung degetele sale grase și lipicioase peste sfârcurile ei micuțe, mângâindu-le și trăgând ușor de ele, doctorul își puse mânușile albe (fără să se spele pe mâini), luă un bisturiu și se îndreptă spre Hannah. Zâmbetul îi dispăru, iar chipul său deveni brusc crispat și întunecat. Hannah tresări. Doctorul își plimbă bisturiul în jurul mameloanelor ei delicate, îl atinse cu vârful lamei ascuțite pe cel stâng, apoi pe cel drept pe care îl și creștă ușor. Hannah își înăbuși un geamăt, căci doctorul îi șuierase să tacă.

Uitându-se mai bine la doctor, Hannah încremeni. Trăsăturile feței începuseră să se deformeze, ochii se umflau, devenind bulbucați ca de broască râioasă, pielea i se îngroșa ca la reptile, se făcea solzoasă și cenușie, urechile i se ascuțeau ca lamele de ras sau ca bisturiul, zâmbetul larg, american se contorsiona într-un rânjet lubric, plin de bale. Din gura cu buze subțiri, vineții, tremurătoare emana o răsuflare puturoasă de hoit. Doctorul-extraterestru mișcă bisturiul ușor, în jos, pe corpul ei, spre fanta delicată, rozé dintre picioare. Din bisturiu picurau stropi de sânge. De ce era trează? De ce trebuia să vadă asta? Nu-i spusese că i se va face anestezie generală? Se zbatu și țipă, dar o mână cenușie, rece, acoperită de solzi îi astupă gura imediat. Laba monstrului îi apăsa gura, strivindu-i buzele. Simțea că se înăbușă.

Deodată, în dreptul unuia dintre corpurile de iluminat în formă de OZN, o văzu pe micuța Velma, balansându-se, legată de o coardă, precum cavalerii care își făceau intrarea cu o frânghie prinsă de candelabru în sala de bal, salvau prințesa și apoi coborau împreună cu ea pe fereastră. Hannah șopti: „Știam eu că ai să vii să mă salvezi”. Vru să o strige, dar Velma îi făcu semn să tacă, să nu o deconspire. Doctorul-extraterestru îi spuse să desfacă picioarele mai bine. Bisturiul înaintă spre fanta rozé, netedă, fără niciun fir de păr. Hannah urlă, cutremurată de groază.

Dar, brusc, lumina aceea străină și brutală se stinse și bisturiul doctorului căzu la pământ. Prin întunericul adânc, Hannah se simți trasă de Velma, care desfăcuse deja chingile de piele și-i eliberase mâinile și picioarele. Se dădu jos de pe pat împleticindu-se, dar făcu eforturi să o urmeze pe Velma cât putu de repede. Deschiseră ușa (mai exact trecură prin ea, pentru că avea un aspect gelatinos) și o luară amândouă printr-un tunel îngust, pierdut în beznă, rece ca o criptă. Se simțea un miros tulburător de duche storcite, de omizi, de umezeală și de mușci. Velma o conducea, ținând-o de mână, probabil că știa bine traseul, poate avea firul Ariadnei precum Tezeu în labirintul Minotaurului. La un moment dat, simțiră în spate o răsuflare rece și fetidă, o miasmă de cadavru în putrefacție. Se apropiau extraterestrii. Se chinuiră să mai avanseze, târându-se pe burtă, zgâriind pereții cu unghiile, dar nu mai aveau unde, părea că tunelul se înfundă. Balele creaturilor le împrășcară.

Hannah se trezi learcă de transpirație și înfofolită în cearceafuri ca o mumie. Era noapte și se afla în salon, în pat, îmbrăcată în capotul ei de catifea albastră, cu stelele și luna. Pe fereastră cerul se întrezărea negru, fără lună sau stele, rece, impersonal.

Deodată, stelele și luna de pe capot începură să se aprindă pe rând și să strălucească feeric, iar unele să se înalțe pe geam afară, în beznă și să-și caute locul pe cer, în constelațiile lor din Univers. Acum cerul era scânteietor ca vara la munte sau la mare, în Deltă, la Sf. Gheorghe: stea lângă stea, de parcă ar fi fost de un ocean nesfârșit de argint. Desprinsă de pe un buzunar al capotului Hannei, se zărea chiar și Calea Lactee cu spirala ei de marcasite.

Hannah privi o vreme, vrăjtită, cerul luminat de stelele de pe capotul ei de catifea. Apoi nările ei delicate se umplură de un parfum exotic, îmbătător, amestecat cu un miros de alge și de sare. Inhală adânc. Putea auzi valurile oceanului ciocnindu-se de pereți, ajungând până la fereastra ei. Stropi de spumă săriră și se evaporară într-o clipă pe obrajii ei trandafirii. Velma îi făcu semn de pe plută. În depărtare, văzu o insulă fascinantă, cu nisip fin, cu palmieri, cu orhidee în culorile paradisului și cu plante nemaivăzute, cu flori succulente, gigantice din care izvora în cascade nectarul. Păsările Colibri cântau fremătând din aripi. Hannah mai privi o dată spirala de marcasite a Căii Lactee și apoi se aruncă în valuri.

***

A doua zi dimineața, Hannah se trezi strigată de o infirmieră drăguță, cu părul lung, castaniu și cu ochi visători, mari, de căprioară. Aceasta îi aduse micul dejun (pâine prăjită, unt, gem de zmeură și ceai de fructe de pădure), îi admiră capotul de catifea albastră cu stelele și luna și-i fredonă un cântec ciudat: „*She wore blue velvet/Bluer than velvet were her eyes...*”.

Hannei i se aduse apoi rochița albastră și fetița se schimbă în ea. În timp ce-și punca rochița, simți înțepături și dureri ale sânilor și văzu că-și mișca mâinile cu dificultate. În plus, rochița o strângea și o jena, deși înainte i se păruse foarte largă și comodă. În salon intră și mama, zâmbind și îmbrățișând-o afectat:

– Ce faci, prințeso? Dacă știi ce ți-am adus!? Nu, nu e o nouă păpușă Barbie! Ți-am luat un sutien Triumph super-tare, negru cu dantelă roșie!

Hannah nu-i răspunse și nu se atinse de sutienul despachetat în fugă de mamă, rămas cu eticheta și prețul pe el.

Doctorul veni și el în salon, cu același zâmbet larg, american pe față. O întrebă pe Hannah cum se simțea și ea îi spuse despre înțepăturile și durerile pe care le avea.

– Disconfortul resimțit la fiecare mișcare, așa ca o febră musculară? Primul efect secundar. O nimica toată. O să dispară cu timpul.

Îi ceru apoi să-și dea jos rochița și începu să examineze noii sâni.

– O adevărată capodoperă, nicio vedetă Playboy nu are așa ceva. Frumoși, tari, cu o formă naturală, ce mai încoace și încolo, perfecți! spuse extaziat doctorul.

Mama jubila. Asistenta aduse o cameră foto și făcu o poză digitală sânilor siliconați:

– Vi le dăm pe DVD să vedeți diferența.

Doctorul poză și el sânii Hannei cu telefonul mobil, să-i rămână amintire, iar mama îi urmă exemplul.

Apoi doctorul își plimbă îndelung, mândru, palmele masive și nădușite peste sânii de silicon, parcă nemaiîndurându-se să se despartă de creația sa. Hannah schiță o expresie de dezgust. Dar doctorul interpretează astfel:

– Al doilea efect secundar: greața. O nimica toată, o să dispară.

După consultație, Hannah își puse rochița, iar sfârcurile se întăriră brusc, la contactul cu materialul. Doctorul începu să râdă:

– Al treilea efect secundar: hipersensibilitatea mameloanelor. O chestie super. Nu o să dispară.

Hannah părăsi clinica de mână cu mama ei, încercând zadarnic, stângaci, să-și acopere cu cealaltă mână sfârcurile super-excite, întărite, care răzbăteau prin rochița albastră, cu volane.

IV

Deși se mai obișnuise cu efectele secundare ale mamoplastiei, Hannah se jena încă de sânii ei proeminenți, zbatându-se inutil să-i ascundă. Cel mai tare o deranja faptul că uneori sfârcurile se întăreau brusc sub bluzița albă a uniformei, făcând toți băieții (inclusiv pe proful de religie) să se uite fix acolo, cu ochii umezi și pupilele dilatate.

Fetele din clasă, ce-i drept, o invidiau. Unele încercau chiar s-o copieze, punându-și sutiene push-up și bureței, fără a obține însă efectul „natural” al sânilor Hannei. Colega ei de bancă, Cristina, mai bine zis Cris (care era mai dezvoltată decât celelalte fete și avea deja menstruație), își cumpărase și ea un sutien argintiu cu bureței, pe care-l lăsa uneori să se vadă (mai ales înainte de ora de sport), deschind mai mulți nasturi de la bluziță decât era necesar și captând instantaneu privirile fascinate ale băieților și pe cele invidioase ale fetelor. Nu prea reușea ea să-l încheie la spate și se deschidea tot timpul (dar și asta era „funny”, chiar „hot”, poate unul dintre băieți se oferea s-o ajute).

Hannah fusese scutită de sport o lună pentru că acuza încă dureri ale mameloanelor și inflamații. În plus, îi era rușine să alege așa, cu sâni ei uriași, tresăltând sub tricoul mulat și cu sfârcurile întărindu-se la cea mai mică variație de temperatură. Așa că, în ora de sport, rămânea în clasă alături de colegul ei, Victor, care era și el scutit de sport, însă din motive cardiace.

Victor era un băiețel șaten cu ochii mari, verzi, delicat, atât de slăbuț încât părea aproape străveziu, dar foarte inteligent și bun la învățătură. Era singurul care citea din clasă, mă rog, altceva decât „Jurnalul unui puști”. Toți ceilalți se limitaseră la cartea cu benzi desenate pe care-o devoraseră volum după volum și nu mai vroiau să audă de altă experiență literară. Deși destul de retras și timid altminteri, Victor devenea uneori comunicativ, cald și protector în prezența Hannei. Și, în plus, era singurul băiat din clasă care „nu se holba la fâțele ei” și nici nu-și întorcea brusc privirea către sâni ei când sfârcurile i se întăreau subit din cauza hipersensibilității.

Hannah și Victor se distrau uneori conectându-și împreună Tamagotchi-urile. Hannah nu avea voie să aibă o jucărie Tamagotchi, un „copil” electronic de care să aibă grijă, deși toți colegii ei dețineau așa ceva (unii și câte treizeci), pentru a nu-și consuma timpul ei prețios cu nimicuri și pentru a nu-i strica, cine știe, somnul de frumusețe cu piuieli, noaptea, la trei, „dacă-l apuca căcarea”, cum spunea, de altfel, mama ei foarte direct. Victor, în schimb, avea doi Tamagotchi (unul alb și unul albastru) pe care-i lua întotdeauna la școală. Victor i-l împrumutase Hannei pe cel albastru (îl chema Mr. Blue) și îi dădea voie să aibă grijă de el la școală. Cel mai mult le plăcea să-și conecteze copiii, să-i urmărească atent cum comunică și să-și facă împreună planuri de viitor (bineînțeles, în ce privește „copiii”).

Uneori, planurile nu coincideau și apăreau discuții între „părinți”. Hannah, de pildă, și-ar fi dorit ca Mr. Blue să ajungă detectiv sau explorator și să se însoare cu o fată deșteaptă ca Velma care să-l însoțească în toate cercetările sau expedițiile lui, în timp ce Victor ar fi preferat ca el să fie cântăreț și să susțină spectacole alături de o cântăreață de fado sau morna precum Cesaria Evora. Cris, colega de bancă a Hannei, nu înțelegea cum putea să-i placă lui Victor Cesaria Evora („o cioară”, „o babă” și „o umflată” pe deasupra) și-l mai tachina din când în când pe tema asta, ronțâind cristalele Swarovski ale pixului său (și avea ce să ronțăie, căci pixul ei placat cu aur era încrustat cu o sută de cristale Swarovski de culori diferite!), în pauza de „corn și lapte”:

– Ce, mă, îți place cioara aia de babă umflată? râdea Cris.

Ea una, cel puțin, știa să aleagă: David Beckham, Luca Toni sau, hai, la o adică, merge și Mutu.

Victor, de cele mai multe ori, nu zicea nimic, ci își rodea și el creionul chinezesc, cu vârf bont (căci, dacă-l ascuțea un pic, s-ar fi rupt imediat). Uneori, când nu mai avea ce roade și/sau se săturase de împunsăturile lui Cris, riposta cu o voce joasă și întretăiată:

– Îmi place muzica ei. E o mare cântăreață. Însă nu-mi place cum vorbești tu de ea. Ce, eu ți-am zis ție ceva de fotbalistii tăi?

– Păi, cum să-mi zici? Ce, tu te pricepi la fotbal, cardiacosule? Ești varză. Nu că n-ai jucat, da' nici n-ai văzut vreo partidă, nu faci diferența între o minge de fotbal și una de baschet! Te caci pe tine dacă aruncă cineva o minge spre tine. Și nu știi ce e la modă. Ești dus! riposta Cris imediat, iar Victor se scufunda iar într-o tăcere adâncă.

În ce privește cântărețele și actrițele, bineînțeles, preferata fetelor (dar și a băieților) era Hannah Montana, vedeta serialului cu același nume de pe Disney Channel, urmată de Selena Gomez și Demi Lovato. Doar că Hannah noastră (care îi purta și numele de scenă) o prefera în ipostaza mai naturală și mai prietenoasă de Miley Cyrus, în timp ce Cris o plăcea mai mult în varianta mai trendy și mai seducătoare de star – Hannah Montana. Toate fetele aveau îmbrăcăminte, accesorii și rechizite cu Hannah Montana: tricouri, rochițe, fustițe, fundițe, clame, insigne, pantofi, ghiozdane, penare, pixuri și creioane cu actrița și cântăreața preferată... Plus păpuși și cosmetice Hannah, jocuri video pe PC și PSP, iar acasă – postere, albume cu stickere și colecții întregi de reviste Hannah Montana...

Oriunde te-ai fi uitat, la hypermarket, în locurile de joacă, în parc, la școală sau acasă, la TV, cinema sau pe net, Hannah Montana îți zâmbea de pretutindeni cu surâsul ei galeș și ușor șugubăț, cu mutrișoara ei drăgălașă și simpatică de cățeluș care a făcut sau e pe cale să facă o prostioară, dar te roagă anticipat să-l ierți, să-l mângâi și să-l răsfeți... eventual cu un iPhone 4.

Lady Hannah avea și ea un elegant pix muzical, de culoare violet, care reproducea melodia „Best of both worlds”, pe care fetița o asculta și o fredona obsesiv, fără să se sature vreodată. Melodia suna încurajator: ar fi putut trăi și ea, ca actrița și cântăreța ei preferată, în două lumi, oscilând de la o identitate la alta, fie fata obișnuită, fie starul... Hannah Montana cum reușea? Dar mama ei nu ar fi fost nici așa mulțumită: și-ar fi dorit ca Lady Hannah s-o înlocuiască pe Hannah Montana, iar numele ei să fie pe buzele tuturor de pe Glob.

Victor aducea întotdeauna la el cărți cu fabule, din care citeau împreună în timpul orei de sport, la început în gând, iar apoi pe roluri, încercând să imite vocile animalelor. Încântat de joc, Victor continuă în același spirit cu „Momente și Schițe” de I.L. Caragiale. Făceau scenete și se amuzau foarte tare, intrând în pielea personajelor. Se distrau inversând ulterior rolurile și tachinându-se unul pe altul pentru micile greșeli sau inadvertențe. Aveau amândoi talent actoricesc, iar Victor își descoperise o forță ascunsă: când juca un rol, vocea lui nu mai suna slab și bălbâit, ci tare și ferm. Nu mai era băiețelul șters și pipernicit, acum putea să fie oricine vroia, în funcție de rol. Și asta îl bucura și îi dădea putere.

Odată, Victor veni la școală cu „Vrăjitorul din Oz” și citiră din el în timpul orei de sport. Era și Cris, foarte satisfăcută că era scutită de sport pentru că se afla „în acea perioadă a lunii”, în ciuda durerilor de burtă.

Victor comenta entuziasmat:

– Vedeți, e extraordinar, fiecare avea ceea ce căuta, dar nu ar fi găsit dacă nu ar fi căutat! Sperietoarea de Ciori – mintea, Omul de Tinichea – inima, iar Leul cel Laș – curajul.

Finalul pur și simplu o bulversase pe Cris:

– Fată, ce proastă poate fi Dorothy aia să se întoarcă în Kansas-ul ei amărât, cu deșert, uragane și case de le ia vântu’ pe sus și unde nici măcar nu o așteptau mă-sa și ta-su, ci doar niște prăpădiți de unchi! se scandaliză Cris, lovind-o tare cu cotul pe Hannah.

– Acolo era casa ei! sări Victor. Voi ce ați fi făcut?

– Eu aș fi rămas în Oz și cred că și Dorothy ar fi trebuit să stea acolo. Ce dracu’ să facă în Kansas? Era o șansă unică pentru ea, da’ proasta a ratat-o.

– Eu aș fi mers în Kansas, zise Victor. Acolo erau casa ei și oamenii la care ținea. Și eu m-aș fi dus tot acasă.

Hannah tăcea, cu privirile în pământ.

– Și tu, Hannah? Hannah, tu ce-ai fi făcut? încercă Victor s-o facă să răspundă.

Hannah vorbi greu, parcă după secole de așteptare, aproape fără să-și miște buzele și uitându-se, în continuare, în pământ:

– Știți lanul cu maci? șopti ea. Eu aș fi rămas acolo.

– Hm, dar de ce? Acolo erau maci otrăvitori care te scufundau într-un somn cumplit ca un leșin... zise Victor contrariat.

– Da, și nu te mai trezeai din somn niciodată, întări Cris spusele lui Victor.

Hannah rămase o vreme gânditoare, cu obraji ușor îmbujorați și genele plecate. Apoi spuse încet, dar ferm:

– Chiar asta vroiam: să dorm. Sunt obosită.

După o pauză aproape la fel de lungă ca și celelalte, continuă cu glas scăzut, dar ridicându-și genele și privindu-i pe cei doi cu ochii săi mari, albaștri, luminoși:

– Și îmi place mai mult ce visez decât ce văd aici. În vis sunt mai fericită. Pot face absolut orice.

V

Cu o lună înainte de concurs, mama monitoriza foarte strict greutatea Hannei și regimul ei alimentar, ca nu cumva să depășească limita admisă, doar nu ar fi vrut să aibă o „greutate necorespunzătoare” exact înainte de marea finală. Apoi, i se păru că părul ei nu e destul de blond, așa că o trimise la coafor să se decoloreze și să se facă platinată. Iar ochii albaștri, visători ai fetei nu păreau destul de interesanți, așa că îi cumpără lentile de contact cosmetice violet, pe care o obligă să le poarte. Cu sâni siliconați, părul platinat și ochii violet sigur avea mai multe șanse să câștige concursul de Miss la nivel național.

Indiferent de șansele pe care le avea la nivel național, global sau cosmic, Hannah fu, cu siguranță, și mai invidiată la școală, inclusiv de colega ei de bancă, Cris, care-și făcu și ea

șuvițe argintii, din păcate doar cu rimel de păr care se ștergea la primul spălat. Degeaba se plânse Cris părinților și le promisese că ia numai calitative FB, nu reuși să-i înduplece să-i cumpere nici măcar lentile cosmetice albastre sau verzi, darămite violet. Dar doamna învățătoare era alături de Hannah, doar ea reprezenta mândria școlii!

Agenda Hannei începuse să fie și mai încărcată ca de obicei: ședințe foto, interviuri, castinguri, filmări pentru reclame, masaj, solar, fitness cu un instructor personal, vizite la medic, shopping, probe pentru costume, toate într-un ritm amețitor. Hannah era foarte obosită și începuse să aibă coșmaruri, chiar dacă, înainte de culcare, privea îndelung unduirea fulgilor argintii de zăpadă din presse-papier și adormea strângând puternic în mâini ambalajul motolit și decolorat de bomboană Rafaello.

Într-o noapte, Hannah simți înțepături puternice în sânii siliconați, la fel de dureroase ca imediat după operație. Țâșni în picioare. Se trezi într-o sală imensă, parcă infinită, în fața unor trepte înalte, îmbrăcate în catifea roșie, cu beculețe aurii pe margini, aprinse feeric, în semiîntuneric, așa ca în sălile de cinema de la mall. Din sală răzbătea un murmur nedefinit, dar insinuant și neîntrerupt. Hannah avea mâinile legate la spate, cu cătușe argintii, împodobite cu cristale Swarovski și cu blăniță roz de iepuraș. O flancau două personaje vâjnoase și amenințătoare care păreau doi pirați din Caraibe, așa învăluiți în mantii negre, cu pălăriile în formă de barcă, cu un craniu în mijloc și cu săbii în mâini. Hannah urcă treptele spre scenă, clătinându-se, privind în jos, mai mult trasă sau împinsă de cei doi pirați.

Când ajunse pe scenă, un reflector plonjă asupra ei, scaldând-o în lumină și toată lumea din sală izbucni în aplauze. Dar Hannah se simțea stingheră și îi tremurau picioarele. Nu, nu vroia să fie acolo, nu avea nevoie de aplauze, nu-și dorea decât să doarmă. Mai bine s-ar fi căscat o gaură în scenă ca să dispară acolo. Oricum, bine că nu avea pantofii aurii, cu toc înalt în picioare, poate s-ar fi împiedicat... A, ba da, îi avea, ce ciudat! Doar nu adormise cu pantofii în picioare! Și purta rochița aurie de seară, cea despiciată într-o parte și cu un decolteu suficient de generos pentru a-i pune în evidență sânii siliconați! Mai mult, în ciuda cătușelor și a bizarilor ei gardieni, Hannah era coafată și machiată impecabil, ca la ședințele foto sau la concursul de Miss. Purta chiar și lentilele de contact cosmetice violet, cu care se mândrea atât de mult mama ei și pentru care o invidiau colegile.

Hannah nu rămase mai mult de treizeci de secunde singură pe scenă. O draperie mare, roșie, de catifea din spatele ei, un fel de cortină, se dădu la o parte, în sunetul controversatei și necenzuratei melodii a lui Lady Gaga: „Telephone”. La o masă de prezidiu, capitonată și ea în catifea roșie, stăteau așezate șapte persoane îmbrăcate cu robe roz și purtând peruci albe. Deasupra mesei trona un banner care reprezenta niște cătușe argintii ca ale Hannei, tot cu cristale Swarovski și blăniță roz, iar pe panoul publicitar scria mare, cu litere de foc: „Cătușele SeXy te prind”. La marginea scenei erau hostesse îmbrăcate în costume de baie aurii cu ștrasuri, împodobite cu pene de struț multicolore, ca la cabaret. Tocmai împărțiseră evantaie cu numele băncii-sponsor și acum își făceau și ele vânt, plictisite.

La masa de prezidiu, persoanele îmbrăcate în robe roz aveau în față teancuri de dosare: nu, nu erau din cele de culoarea diareei, de tip vechi, cu șine, ci un fel de mape de prezentare lucioase, în culorile curcubeului, cu poza lui Lady Hannah de la încoronarea ei la concursul de Miss, etapa pe București și cu numele ei scris cu litere de aur, cu majuscule. De asemenea, aveau la dispoziție foi roz (nuanța zambilelor), format A4, iar alături se aflau pixuri transparente, branduite „SeXy”, cu câte trei cristale Swarovski tot roz montate pe capac.

Persoana aflată în mijlocul prezidiului era îmbrăcată aparte, cu o robă albastră pe care fuseseră brodate delicat, cu fir de aur, stelele, soarele și luna și purta o pălărie țuguată, foarte înaltă. Părea mai curând o vrăjitoare. Avea fața acoperită de o mască stranie, confecționată din ambalaje de parfumuri. Încă se mai vedeau unele litere și câteva nume de mărci puteau fi reconstituite: Nina Ricci, Bvlgari, Channel, Dior. În fața ei se afla o sticlă de parfum Hugo XX, pe jumătate plină. Toate celelalte persoane purtau robe de un roz aprins și stăteau așezate trei câte trei, de o parte și de alta a misterioasei vrăjitoare. Purtau la rândul lor măști, însă realizate din materiale ceva mai puțin pretențioase: din pungile de cadouri inscripționate de la magazine ca Mengotti (Dolce & Gabbana, Versace, Gucci, Prada, Valentino), Zara, Ravioli, Nike, Levi's, Triumph etc. Toate persoanele așezate la masă purtau peruci albe, de fapt blond-platinate și parfumate dulceag, senzual, emanând arome florale exotice de ylang-ylang, mosc și iasomic.

După ce privi invidios-admirativ poza Hannei de la concursul de Miss, prima dintre persoanele cu robă roz (din

stânga mesei) își deschise mapa, își testă pixul, zgâriind un pic colțul colii și începu să mâzgălească ceva. A doua persoană de la masă își scoase buletinul și, silabisind, trecu numele pe prima coală de hârtie din mapă. A treia persoană, vâzând ce face a doua, începu să chicotească și-i dădu un ghiont „vrăjitoare” din mijloc:

– Uite, își scrie numele ca să nu-l uite, atunci când o să fie întrebată, râse ea.

– Scrie numele lu’ Hannah? Cum?! Nu vi l-am trimis io pă mess? Și nu-l aveți în mapă pă prima foae?... Țin minte că l-am pus acolo, ori pă hedăr ori pă futăr! Da, trebe să fie pă futăr, ia vedeți! sări „vrăjitoarea”.

– Nu, fată, nu numele lu’ Hannah! Își scrie numele ei, să nu-l uite când se va face prezența, rânji a treia persoană.

– Ce-ai, fată? ripostă a doua persoană, cea care-și scrisese numele pe hârtia roz. Eu am stat toată noaptea pă futăr și n-am văzut niciun nume! Da’ era lumina stinsă, poate, dacă o aprindeam, se vedea ceva!

Între timp, prima persoană cu mască și perucă reușise să termine ce avea de mâzgălit: desenase un cap de iepuraș drăgălaș, cu fundițe, lângă care notase un număr de telefon și un mesaj: „Sulămă sida! Misa lungit urechile dupe tine și Lamburghiul tău!”.

Ultima persoană cu perucă (așezată la marginea din dreapta a mesei), care părea foarte agitată și se foia încontinuu, împături o coală roz în patru, apoi rupse o bucățică de mări-mea unui post-it, scrise ceva pe ea și-i dădu drumul să circule, din mână în mână, către celălalt capăt: „Undei tualeta?”. În grupul de la masă se produse rumoare: bilețelul trecuse pe la

fiecare și nimeni nu știa să răspundă, nici măcar „vrăjitoarea”. Aceasta din urmă, cu mai multă experiență și prezență de spirit, dădu bilețelul mai departe către hostesse, în speranța obținerii unui răspuns rapid.

Doar a cincea persoană cu mască și robă roz părea ceva mai relaxată și asta pentru că avea în permanență grijă de imaginea ei, fără a mai merge la toaletă pentru retușarea machiajului. Ea își ridica masca din cinci în cinci minute, se privea în ecranul-oglină al telefonului mobil cu touchscreen și-și refăcea discret machiajul aplicând rujul, rimelul, fardul de obraz sau pe cel de pleoape.

În sală, lumea începu să se agite, nerăbdătoare să înceapă procesul. Doamnele își făceau vânt cu evantaiul. Una dintre ele îl lovi în cap cu evantaiul, din greșeală, pe un bărbat musculos, athletic, îmbrăcat sexy cu un maieu-plasă prin care i se vedeau pectoralii apetisanți și pielea lucitoare, bronzată la solar. Bărbatul se întoarse furios spre femeie, înjurând-o. Cu această ocazie, el observă că femeia avea o față tânără, luminoasă, frumos machiată și un decolteu generos, dar mâinile îi erau uscate, pergamentoase și noduroase, brăzdate de pete maro și de vinișoare albastrii.

– Puiule, îi zise tandru doamna, fără a lua în seamă înjurătura și continuând să-și facă vânt din evantai, săptămâna viitoare încep tratamentul special pentru mâini cu Galvanic Spa de la Nu Skin. Peste trei săptămâni te invit la vila mea, la Cornu.

O altă doamnă, asortată ireproșabil... îmbrăcată în ghips din cap până-n picioare, încât nici ochii nu i se mai vedeau, împărțea întruna cărți de vizită:

– Uitați-vă la mine! Parcă am renăscut, practic am început o nouă viață, domnul doctor Echimozan face minuni! Vă rog, luați cartea lui de vizită! Eu sunt dovada vie. E și dumnealui mai în față să vă dea detalii. Și la prima operație aveți un discount de 20%!

Cel mai gălăgios grup din sală era cel al fetițelor de la Școala de manechine și fotomodele „Little Star” pe care o absolvise și Lady Hannah. Fetițele veniseră însoțite de profesoara lor (fost manechin la Casa de Modă „Venus”), erau coafate și machiate de seară și purtau rochițe albe, lungi, de voal, ca de prințesă. În ciuda costumației de prințese, eleganța, grația și seriozitatea ținutei princiare nu păreau să se lipească de ele. Dimpotrivă, se arătau cam nărvașe și agitate: băteau din palme când aveau chef, își dădeau coate, chicoteau, se legăneau cu scaunele, se urcau cu picioarele pe locurile din față, lovind invitații cu pantofiorii lor argintii, tropăiau ca elefanții din „Cartea Junglei”, cu toate eforturile profesoarei de a le liniști. Unele jucau „Pic, pic, pic” până la epuizare (dacă unii băieții se dădeau mari că stăteau cu orele la jocuri pe computer sau PSP, o fetiță se lăudase că jucase „Pic, pic, pic” douăzeci și nouă de ore fără întrerupere): „Pic, pic, pic,/Pic pe sus,/Pic pe jos,/Pic pe umeri,/Pic întors,/Pic pe cap,/Pic sub crac,/Pic OK,/Vezi c-o iei!”

– Ce să le faci? Au și ele nevoie de joacă. Acolo, câteva minute măcar! zise înțeleghătoare o sărmană doamnă, tocmai lovită în ceafă de un toc de șapte cm de la un pantofior argintiu și căreia îi zburase pălăria... cu tot cu perucă.

Hannah stătea în picioare pe scenă, cu mâinile la spate, prinse grațios în cătușele „SeXy”. Obosise, pantofii o strângeau

și o incomodau, iar mâinile îi amortiseră. Din când în când, simțea înțepături puternice în mâini și era scuturată parcă de convulsii. Unul dintre gardienii-pirați dădea și el semne de nerăbdare: se trăgea tot mai des de cercele din nas.

Apariția unui nou personaj pe scenă reuși să mai potolească agitația din sală și să capteze atenția pentru moment. Toate luminile reflectoarelor se mutară asupra sa. Era o femeie îmbrăcată într-o mantie neagră, lungă, de mătase și cu o banderolă de pirat pe față, care-i acoperea ochiul drept. Femeia aduse un obiect înalt, acoperit cu o husă de catifea neagră, pe care-l lăsă lângă Hannah. În timp ce transporta obiectul, câteva șuvițe rebele de păr auriu fășniră sexy de sub banderola neagră.

Muzica din spotul necenzurat al lui Lady Gaga, „Telephone”, se dezlănțui din nou, însoțită de imagini din clip proiectate pe ecranul de lângă banner, iar femeia-pirat își azvârli mantia, în uralele sălii, și rămase într-un costum de baie tanga, negru cu argintiu, cu capete de mort pe cupele sutienului. Începu să danseze zbuciumat, cu mișcări agresive și lascive, dând din fund și agitându-și brațele în aer. Purta mănuși lungi, negre, de piele, iar corpul îi era înfășurat în lanțuri masive, argintii. Acestea nu păreau însă că o incomodează, căci dansa parcă și mai dezlănțuit, scuturându-și lanțurile, unduindu-și șoldurile, mișcându-și înainte și înapoi fundul bombat și transpirat, mângâindu-și transpusă pântecul și sânii.

Dansatoarea se lăsă pe jos, frecându-și îndelung și provocator burta de podea, întinzându-se apoi pe spate și legănându-și șoldurile. Gardianul-pirat trase atât de tare de cercele din nas încât acesta sări, iar explozia nu mai putu fi

evitată. Fetele mascate de la masă împreună cu dansatoarea fură împroșcate de muci. Ce noroc că domnișoarele cu robe roz purtau mască de protecție! Femeia-pirat nu observă însă nimic, în vârtejul dansului, ci își scoase cizmele negre, din piele, cu toc cui și le aruncă în public. Doctorul Echimozan reuși să prindă una și o strânse tare în brațe, ca pe o amantă regăsită după luni de zile. Femeia-pirat rămase în picioarele goale, iar Hannah observă că avea și la picioare lanțuri de argint cu bile ca de oncaș, dar mai mici și, cu siguranță, mai ușoare.

Femeia sfârși dansul înclinându-se către juriu și arătându-și spre public fundul aproape gol, lucios și asudat. Publicul izbucni în aplauze care durară minute în șir. Gardienii-pirați fluierară în delir. Semănau cu lupii disperați după dansatoarele de cabaret, cei care-și pierd controlul la spectacolele cu Scufița Roșie cea sexy (din desenele animate ale lui Tex Avery). Într-adevăr, parcă li se scurgeau ochii la propriu, alunecând și desprinzându-se de pe chipuri, lăsându-le fețele golite de orice expresie și lipindu-se ca ventuzele de zonele intime ale dansatoarei.

Spre deosebire de Scufița Roșie cea sexy din desene animate, dansatoarea nu-și scutură ochii masculini, lubrici de pe fund, ci dădu la o parte doar câțiva muci de-ai piratului cu cercel care i se lipiseră, din greșeală, de buclele înfierbântate. Se întoarse apoi cu fața către public și-și testă microfonul. Totul părea OK, dar femeia-pirat încă nu catadicsea să vorbească. Își aranja banderola neagră de pirat pe ochiul drept. Publicul aștepta cu sufletul la gură.

– Hei, dă-te-n pula mea, ce are prompterul? Io mă car, zbieră femeia-pirat.

Gardienii încă nu-și reveniseră din șoc și nu-și „recuperaseră” ochii. Noroc că tehnicienii își păstraseră calmul și interveniră prompt pentru a remedia defecțiunea. Litere aurii începură să pâlpâie sus, pe prompterul aflat deasupra sălii. Femeia-pirat văzu textul afișat și începu să citească pe un ton autoritar:

– Bună seara! Suntem aici pentru a o judeca pe Lady Hannah pentru greutate răspunză-nerăspunză-nerecognoscibilă... Ce dreacu’, mă, nu v-am spus să nu mai puneți cuvinte d-alea lungi? În fine, să o judecăm pe Hannah.

Publicul aplaudă frenetic.

– Ă, mai așteptăm o secundă, îmi zice în cască colegii din regie, să băgăm întâi concursul cu premii, mormăi femeia-pirat în slip tanga. Bă, se întoarse ea către hostessele de la marginea scenei, nu mai stați ca fraerile, dați chestionarele în sală să le completeze lumea! A, și mai zice ăștia să activați sistemul electronic de vot!

Hostessele lăsară evantaiile într-o cutie special amenajată, se îndreptară către masa de prezidiu, luară un teanc de chestionare și se duseră apoi să le distribuie în sală, câte unul pentru fiecare invitat din public. În același timp, porniră sistemul electronic de vot. În fața fiecărui scaun se contură câte un mic monitor cu două butoane, unul roșu pentru „da”, altul albastru pentru „nu”. Monitoarele se deschiseră și rozul lor de zambilă proaspăt înflorită păru să-i orbească pe cei din sală. Publicul făcu eforturi să descifreze întrebarea scrisă cu roșu pe fond roz: „E vinovată Hannah? Dacă DA, apăsa-ți butonul roșu. Dacă NU, apăsa-ți butonul albastru!”

Publicul începu să butoneze cu entuziasm. Oricum, nu era funcțional decât butonul roșu.

– La sfârșit dupe ce încheiați vă spunem premiile dacă câștigați, adică dacă ghiciți că Hannah e vinovată, anunță femeia-pirat cu slip tanga. Dacă nu știți, dășchideți guagălul... ă... guangălul și căutați acolo. Pă guangăl să găsește orice. A, și între timp, complectăți chestionarele! ordonă ea.

Oamenii din sală aruncară o privire către chestionare. Erau puțin atipice, imprimare pe hârtie glasată, rozé și mirosind a parfum dulceag (tot de zambilă sau unu' de firmă?). Literele erau scrise cu fonturi mari – Arial 16, bold. O singură întrebare, curios aliniată în pagină, în dreapta, apărea:

„muiasha K blondele € BUNE?”

Se oferea și o listă de răspunsuri dintre care doar unul trebuia încercuit:

a) „ashai”

b) ”muiasha, ie roșcatele & brunetele”

d) ”Dăten plm, iești bulangiu?!”.

Mai jos scria, cu fonturi italice:

„Dk raspunzi correct cu a), potzi kshtiga un premiu surprise, âtzi spune Perzentatuarea-Pirat!”.

Toată lumea din sală (care știa litera „a”, ce însemna „să încercuiască” și apoi să-și scrie numele pe chestionar) se grăbi să încercuiască răspunsul corect. Hostessele se deplasară din nou pentru a strânge chestionarele, iar femeia-pirat numără răspunsurile corecte. Erau nouă cu totul.

– În sfârșit, gata, s-a terminat cu votarea și complectarea, răsuflă ușurată prezentatoarea. Păi, să mergem mai departe.

„Vrăjitoarea” cu mantie albastră își dădu brusc o palmă peste frunte, de era să-i sară pălăria ascuțită de pe cap. Bătu cu sticla de parfum Hugo XX în masă pentru a potoli rumoarea din sală și se ridică. Părea că ajunge până-n tavan, cu tocurile ei înalte și pălăria ei țuguiață:

– Hei, chemați avocata! Să intre avocata! anunță ea cu emfază.

– N-am chemat-o, îi zise în șoaptă, dându-i un ghiont, fata mascată din dreapta ei.

„Vrăjitoarea” se întoarse către aceasta, tremurând de furie.

– Cum adică nu ai chemat-o? spuse ea mai încet, să n-o audă publicul din sală.

– A... am vrut, da’ am uitat, se scuză timid fata mascată de lângă ea. Mi-am scris pe mână cu creionul dermatograf, da’ s-a șters când m-am băgat în jacuzzi. Da’, la urma urmei, n-ai zis, tu, fată, că nu avem timp și de avocată?

„Vrăjitoarea” bătu cu sticla de Hugo XX în masă și spuse zâmbind în colțul gurii:

– Liniște! Dacă nu e avocata, chemați martorii acuzării!

– Nu se poate, obiectă fata mascată de lângă ea. E blocați în trafic. Mi-a dat beep și i-am sunat înapoi. S-ar putea să mai dureze 2-3 ore.

O femeie plinuță, cu părul ciufulit și cu o figură congestionată, îmbrăcată într-o salopetă albastră și cu un mop și o găleată în mână, își făcu loc, foarte agitată, dar hotărâtă către microfon. Gardienii-pirați încercară s-o oprească, dar fură îmbrânciți și pocniți fără milă cu mopul.

– Ă, vreau să o acuz pă dom'șoara asta că a făcut mizerie! urlă ea în microfon, tremurând de furie, cu sprâncenele zburdite ca niște arici și cu ochii ieșiți din orbite.

– Mata ești martor al acuzării? Ce cauți aici? o repezi „vrăjitoarea”.

– Nu sunt niciun martor, zise femeia de serviciu spumegând, da' dom'șoara asta e sigur vinovată, a făcut mizerie! A aruncat un pahar de Cola pă jos și eu m-am împiedicat dă el și am alunecat și era să-mi rup gâtu'!

Negul imens, purulent de pe obraz tresălta ca piftia.

Hannah ripostă cu glas pierit:

– Da' eu n-am băut nicio Cola! Eu nu beau niciodată Cola, ci numai apă plată cu lămâie, spuse ea.

– Ce mai contează, interveni „vrăjitoarea”, nu avem timp, hm, chiar acum mi-a dat beep antrenorul personal de fitness, iar întârziile și, de data asta, nu din cauza unei ședințe prelungite de shopping! Să dăm verdictu'! Proba întâi și ultima, că n-avem timp, s-o cântărim pe Hannah, să vedem câte kile are!

Femeia-pirat ridică husa neagră de pe obiectul înalt și misterul fu descoperit. Pe scenă, lângă Hannah se afla o balanță mare, de înălțimea unui bărbat adult, cu două talgere aurite.

– Să vă ieszpic, nu vroiam io să-mi bat gura că-mi apare riduri, da' îmi zice la cască, se plânse prezentatoarea.

Apoi începu să explice publicului pe un ton cam nesigur și neconvincător cum decurgea această probă de bază:

– Într-o parte să pune greutatea ideală dă Miss 10 ani și fotomodel care ie dă 25 dă kile, pă partea ailaltă să pune

Hannah, să vedem cât are ia. Dacă are fix la fel și nu să înclină balanța, e bine. Dacă să înclină balanța, a pus-o, e vinovată de greutate nerăspunză-neco-nerecospuză... se bâlbâi femeia-pirat, scărpinându-se în casca din ureche ca un cățel ce vrea să scape de purici cu orice preț, dar fără succes.

Hannah se uită descurajată către talgerele de aur și încercă să facă un pas înapoi, dar gardienii o târără către balanță. Hostessele aduseră greutatea aurite pe care le puseră într-unul din talgere, iar gardienii o așezară pe Hannah pe celălalt talger. Hannah se zbatu, dar gardienii o forțară să stea așezată pe talger.

Balanța păru că se echilibrează, iar Hannah aproape că începu să respire ușurată. Însă se observă o ușoară oscilație și balanța se înclină puțin, în partea unde se afla fetița. Unul din gardieni o luă pe Hannah și o așeză pe un cântar electronic aflat lângă balanță. Nu, nu era vreo problemă cu balanța: douăzeci și cinci de kilograme și douăzeci și unu de grame, atât afișa cântarul electronic!

Femeia-judecător cu pălărie țuguiață și mantie de vrăjitoare se ridică în picioare tunând:

– Ai încălcat cea mai importantă lege a fotomodelelor, legea numărul 187, care spune că un fotomodel și o Miss de 10 ani trebuie să aibă fix douăzeci și cinci de kilograme! Revoltător, dar incontestabil, ai douăzeci și cinci de kilograme și douăzeci și unu de grame, ești vinovată de greutate necorespunzătoare!

Masca îi zbură de pe față, iar Hannah se cutremură. Judecătoarea-vrăjitoare avea chipul mamei! Ochii ei albaștri, de gheață o sfredeleau. Tremurând, Hannah începu să bâiguiască, îngrozită:

– Nu înțeleg, am ținut regim, am făcut exerciții, nu înțeleg ce se întâmplă, de ce nu corespunde greutatea...

Hannah izbucni în plâns, dar lacrimile ei nu impresionează publicul din sală, juriul, hostesele sau gardienii. Toți se dezlănțuiră într-o avalanșă de huiduieli la adresa Hannei care atârna jalnic, ghemuită pe unul dintre talgerele balanței, ca o foaie A4 de culoarea zambilei, plină de greșeli și mototolită sau ca cercelul din nasul congestionat al gardianului.

Singura care rămăsese impasibilă era vrăjitoarea-judecătoare. Aceasta bătu tare în masă cu sticlucă de parfum Hugo XX, încercând să facă liniște în sală.

– Liniște! Acum vă spunem și premiile pă care le puteți câștiga dacă ați completat corect chestionarul. Zi-le, fată! se întoarce ea către femeia-pirat.

Aceasta veni mai față, cât mai aproape de public și spuse pe un ton dominator:

– Sunt premii de criză, da' trendy: premiul III – o listă cu tipsuri de sinucidere trendy, inspirate din viața reală, premiul II – o pereche de cătușe Sexy cu cristale Swarovski, exact ca ale Hannei, iar premiul I – o sinucidere asistată la celebra clinica Dignitas din Elveția. Vom trage imediat la sorți câștigătorii. Între timp, să vedem ce pedeapsă va primi Hannah. Haideți, vă rog, ce propuneri avem?

Lumea începu să se agite în sală, ridicând brațele în aer și strigând:

– Eu propun să i se confiște pixurile cu cristale Swarovski, spuse un domn elegant, cu părul foarte filat și geluit, din rândul al treilea.

– Ba să i se confiște lentilele de contact cosmetice violet! zbiră una dintre fostele colege de la școala de manechine și fotomodele.

– Ba să i se confiște silicoanele! sări fata mascată din prezidiu, cea care desenase iepurașul. Și să mi le dați mie, adăugă ea în șoaptă.

– Ce, astea sunt pedepse?! Să mănânce de-acum încolo numai hamburgeri și shaorma și să bea numai Cola, că, oricum, e supraponderală și n-ai ce-i face! zise doamna bandajată complet în ghips.

– Să vină să curețe cu limba pă jos în toată clădirea, că nu știe să facă decât mizerie, să lingă și WC-urile până le face oglindă! țopăi indignată femeia de serviciu, ridicând ambele mâini și scuturându-și violent mopul în aer.

– Ba să o băgăm în acid! rânji doctorul Echimozan. Și apoi să se opereze la mine, spuse el printre dinți.

Hannah își duse mâinile la ochi, gemu și se ghemui și mai mult în balanță.

***

Un zgomot puternic puse capăt coșmarului ce părea fără sfârșit. Presse-papierul cu fulgi argintii căzuse din pat și se izbise de podea cu un sunet strident. Hannah sări din pat, îngrozită că acesta s-ar fi putut face fândări, dar și că mama ar fi putut auzi. Din fericire, presse-papierul se mai ciobise puțin, dar nu se spărsese, iar mama dormea dusă în camera de alături. Hannah îl mângâie ușor și rămase trează, să privească dansul fulgilor de nea. Atât de ușori, de gingași, de curați, fâlfâind ca niște aripi de înger, de parcă ar fi venit din altă lume...

VI

Pregătirile pentru concurs continuau sub atenta supraveghere a mamei și totul părea să decurgă conform planului. Mai era doar o săptămână, iar mama vroia să se asigure că Hannah este pe deplin conștientă de importanța proiectului și că-l tratează cu toată seriozitatea.

Uneori, Hannah i se părea delăsătoare. Să fi avut ea pe vremea ei asemenea oportunități ca fiica ei, ar fi răsturnat lumea cu susul în jos! Păi, ce era pe vremea ei? Cântarea României! A, și spectacolele grandioase de pe stadion când seriau copiii cu trupurile lor osanale mărețului conducător! Se antrenau pentru asemenea festivități în frig, în ploaie sau într-o căldură toridă, înăbușitoare, dar nu se văitau. Atunci, se bucura și de o sticlă de Cico, de bomboane Mentosan sau de o ciocolată chinezească expirată!

Și, cel mult, apărea la televizor la Cântarea României, împreună cu corul școlii din care făcea parte, intonând cântece pionierești. Sau recita la televizor poezii patriotice. Își aduse aminte, surâzând, că învățase odată o poezie de Eminescu (mai știa și una de Nichita Stănescu, dar slabe șanse să fi fost acceptată aia, nici Eminescu nu mai era recomandabil) și a vrut s-o spună la televizor. Tovarășa cenzor, responsabilă cu selecția poeziilor, auzind de Eminescu, s-a încruntat brusc și s-a răstit la ea:

– Eminescu, ce Eminescu?! Uită-te aici, în cutie, sunt o grămadă de poezii frumoase!

Într-adevăr, lângă ea se afla o cutie cam de un metru înălțime, plină vârf cu bilețele... Hm, ce-o fi fost asta? Își

afundase mâna în cutie și trăsese un bilețel alb-gălbui, de mărimea unui post-it din zilele noastre, pe care abia se distingea scrisul. „Odă conducătorului iubit, Înțeleptul Tată al poporului”, citi ea: o poezie din trei strofe, dedicată Tovarășului. Să mai încerce altul?

Își introdusese iar mâna în cutie, adânc, aproape de fund și extrăsese un nou bilețel: „Odă Tovarășei Academician-Doctor-Inginer, Mamă a pionierilor, Savant de renume mondial”. Mai scormonise de câteva ori în cutie, rugându-se în secret să găsească o poezie cu partidul, poporul, pionierii, orice, dar nu cu Tovarășii (nu știa exact de ce, dar nu-i prea înghițea pe Tovarășii).

Tovarășa cenzor o prinsese de mână, atunci când foșnea, destul de debusolată, a cincisprezecea oară bilețelele din cutie și atingerea ei parcă o electrocutase. Fusese scuturată de un fior de gheață și scăpase ultimul bilet din mână.

– Ce tot cauți? spusese cu un aer obosit și acru tovarășa cenzor. Toate sunt la fel.

Da, din păcate, avea perfectă dreptate, toate erau la fel. O uniformitate înspăimântătoare, de prost gust cuprinsese întreaga cultură oficială, puternic ideologizată.

Și ce tabere erau pe vremea ei! Cu mâncare puțină și stricăță (gen pâine uscată și mucegăită, rasol de vacă mai mult zgârci și os și cu sosul ca o borătură, piure apos, cu o tentă albastră-verzuie, rar ouă mici și vineții și un suc roz, grețos, „Zmeurată”)... Stăteau toți înghesuți în camere întunecoase, cu igrasie, năpădite de gândaci sau de urechelnițe, cu bude insalubre, unde ai fi putut să filmezi scenarii horror... Nu

ajungeau niciodată mai departe de Năvodari. Și acum, lumea întreagă era la picioarele Hannei, ar fi putut face absolut orice!

Și uniformele de pionier alea oribile, dezgustătoare, înzorzonate ca niște sorcove: cămașa albă de nailon, cravata cu tricolor, centura greoaie cu stema României socialiste, tresele, insignele, ecusonul cu numărul matricol, șnurul roșu de comandant de grupă... Cămașa de nailon o încingea și o sufoca. Iar acum, fetița ei, Hannah se îmbrăca numai cu lucruri de firmă (iar, dacă avea și mai departe succes, puteau merge împreună să facă shopping numai la Paris și Milano în fiecare weekend). Hannah avea posibilitatea să se desprindă de mase, avea șanse reale să ajungă cineva, o vedetă adevărată, o prințesă Disney la București. Iar la toate astea contribuia și ea, mama.

***

Hannah stătea în sufragerie, întinsă pe canapeaua de piele crem, cu o mască purificatoare de argilă pe față și cu două felii de castraveți pe ochi. Televizorul era deschis pe Disney Channel și dat la maxim: Maraton Hannah Montana. Mama era lângă ea, cu laptopul deschis, verificându-și ultimele mailuri.

– E gata, pot s-o dau jos? întrebă Hannah timid.

– Poftim? sări mama, fără să ridice ochii din laptop. Abia ți-am pus-o, acum două minute. Te rog, mai stai un pic. A, și spune-mi și mie ce faci cu toate produsele cosmetice pe care ți le cumpăr, continuă mama: cremă de zi, cremă de noapte, cremă de ochi, cremă de mâini, cremă de picioare, cremă bronzantă, cremă de corp, cremă abrazivă, sare de baie, mască de față, tratament pentru păr, cremă aromoterapeutică,

cremă antivergeturi, cremă anticelulitică... a, stai, ultimele două sunt doar pentru mine. Am impresia că folosești numai crema de zi și asta doar ocazional, insinuă ea.

Mama era lângă ea, dar privea, în continuare, în laptop, iar vocea ei părea că vine de undeva de departe, de la milioane de ani lumină distanță.

– Cum, mami, da' am folosit crema de față în fiecare zi! Mă rog, aproape în fiecare zi, se apără Hannah.

La televizor, pe Disney Channel era acum pauză publicitară. Tocmai difuzau reclama pentru ciocolata Milkinis de la Milka. Mama recunoscuse fondul sonor și ridică imediat capul din laptop. Într-o poieniță din Alpi de un verde orbitor, cu munți înalți, albaştrii profilându-se în zare și cu văcuțe violet păsând în depărtare, îmbrăcată într-o rochiță vaporosă alb cu violet, cu pletele platinat fluturând, Hannah savura o ciocolată Milkinis. Ochii ei mari, violet străluceau de încântare, iar fața ei era luminată de zâmbetul cel mai suav și mai dulce din lume. Hannah spunea, cu gurița ei micuță, pătată grațios, într-un colț, de ciocolată: „Ciocolata Milkinis este preferata mea. Savurează și tu o ciocolată Milkinis și poți câștiga o excursie în Alpi, împreună cu părinții tăi!”. Vocea îi era mângâietoare ca o adiere de vânt ori ca un lied de Schumann. Mama tresări de plăcere, iar ochii i se umeziră. Hannah rămase întinsă pe canapea, nemișcată, de frică să nu-i cadă feliile de castraveți de pe ochi, ascultând doar reclama. La sfârșit, își făcu un pic de curaj și zise:

– Mami, eu de ce nu am voie să mănânc ciocolată niciodată? În reclamă spun că Milkinis e ciocolata mea preferată și eu nici nu mă ating de ea.

– Draga mea, poate să fie ciocolata ta preferată, da' asta nu înseamnă că trebuie să te îndopi cu ciocolată în fiecare zi, încercă să o dregă mama.

– Da' eu nu mănânc deloc, ripostă Hannah. Și de ce le spun altora să mănânce ciocolată Milkinis?

– Hannah, zise mama pe un ton sever, omniscient, reclama se adresează maselor, copiilor și oamenilor obișnuiți. Poți să recomanzi și acadele pline de E-uri sau hamburgeri de la Mac. Tu ești o vedetă, Miss București, viitoarea Miss România și, de ce nu, Miss World. Starurile au un stil de viață special. Altfel nu s-ar putea menține, e destul de clar, nu?

În următoarele două ore, se difuzară și reclamele pentru brânza topită Hochland și pentru cerealele cu ciocolată Nestle în care apărea Hannah. Fetița nici măcar nu se uită la ele și nu mai întrebă nimic, dar rămase gânditoare, cu ochii ațintiți spre fereastră.

***

În ultima lună, coșmarurile cu „greutatea necorespunzătoare” continuaseră s-o chinuie pe Hannah, cel puțin de două-trei ori pe săptămână. Și, în mod misterios, revenea obsedant calculul acela fatidic: douăzeci și cinci de kilograme și douăzeci și unu de grame! Se trecea întotdeauna, tremurând, transpirată și cu ochii dilatați de groază, exact înainte ca pedepsa să fie pronunțată.

„douăzeci și unu de grame, douăzeci și unu de grame, douăzeci și unu de grame...”, repeta ea cu obstinație. „Ce-or fi însemnând douăzeci și unu de grame?!” se frământa Hannah în sinea ei. Nu îndrăznea să întrebe pe nimeni, pe mama ei nici atât, având în vedere că aceasta era ostilă oricăror explicații. Iar la școală colegii ar fi putut să o ia peste picior.

Într-o zi, la ora de sport, când rămase singură în clasă cu Victor, Hannah nu se mai putu abține și-i povesti despre coșmarurile ei. Victor rămase o vreme gânditor, fără să vorbească, bătând tactul pe bancă cu degetele lui subțiri, aproape străvezii. Mr. Blue, Tamagotchi-ul albastru, piuia slab, dar continuu. Victor îi dădu să mănânce, fără s-o privească pe Hannah. Apoi își scărpină fruntea și ronțai o vreme, în tăcere, capătul creionului bont.

Deodată, Victor se schimbă la față precum un ecran întunecat de monitor pe care începe să ruleze un screen-saver cu corali fosforescenți și pești exotici sidefați. Ochii îi străluceau, mari și umezi, iar trupul îi vibra. Se întoarse spre Hannah și îi zise încet, cu vocea lui nesigură, dar plină de căldură:

– Ha-ha-nnah, s-s-s-ar putea să știu ce e cu cele douăzeci și unu de grame!

Hannah tresări, se înroși, dar nu zise nimic.

– Mai ții minte filmul ăla pe care ți l-am povestit acum o lună jumate-două? continuă Victor. Chiar așa se chema, „21 de grame”! Ți-am zis atunci de unde vine titlul: când oamenii mor, pierd un pic din greutate, mai exact douăzeci și unu de grame.

Hannah se îmbujoră mai tare și își supse instinctiv unghia trandafirie, lăcuită și frumos manichiurată a degetului arătător de la mâna dreapta.

– Dacă e așa, douăzeci și unu de grame reprezintă sufletul. Și asta înseamnă că, dintre toți cei de-acolo, din coșmarul tău, numai tu ai suflet! De-asta ai depășit măsura, zâmbi Victor.

Hannah simți înțepături în sânii siliconați, iar ochii i se umplură de lacrimi. Își întoarse privirea spre Victor. Senzațiile

se amestecau în mod bizar: uimire, bucurie, emoție, recunoștință. Privirile lor se intersectară ca două stele căzătoare sub cupola opalescentă a aurorei boreale.

VII

Pe 11 iunie, cu o zi înainte de marele concurs Miss România, casa Hannei fierbea. Nu era o zi caniculară, ba, am putea spune că ploua mărunț, dar constant: picătura chinezească. Mama o trimisese pe Hannah la culcare devreme, de la ora șapte și jumătate seara, deși afară era încă lumină, ca să-și facă somnul de frumusețe.

Hannah era agitată, se temea încă din cauza greutății potențial necorespunzătoare, deși mama ei o cântărise chiar în seara aceea și avusese douăzeci și patru de kilograme și nouă sute nouăzeci de grame. Nu-i era prea somn, iar de afară încă răzbăteau valuri de lumină (cenușie, apoasă, dar deranjantă totuși) prin draperiile trase. Se auzea răpăitul monoton al ploii: încet și insinuant, de parcă i-ar fi pătruns în piele niște perfuzii.

Se ridică din pat și o luă pe Velma lângă ea, să-i țină de urât și s-o încurajeze. Îi era teamă să nu o prindă mama că nu-și face încă somnul de frumusețe. Dar mama părea în acel moment preocupată de cu totul altceva: vorbea la telefon cu bunicul care sunase să-i ureze „Succesuri multuri” nepoatei a doua zi la concurs. Bunicul era vesel și guraliv, dar vorbea răgușit și se plângea, ca de obicei, de răceală. Dar când nu era bunicul răcit? Mereu îl vedeai cu nasul roșu și umflat, ochii îi curgeau, gâtul era inflammat, plin de gâlme și părea întotdeauna că e pe punctul să strănute. A, și când strănuta, era mai ceva

ca piticul Sneezy al Albei ca Zăpada, era bine să nu-i stai în cale, căci era mai înspăimântător ca orice uragan, taifun, cutremur sau tsunami și ar fi putut spulbera totul în jur! Bunicul avea și o vorbă: „Panta rhei” pe care o preluase de la un filosof grec Heraclit, dar pe care o aplica la propriu. Dacă-i curgeau nasul și ochii sau strănuta, bunicul spunea ghiduș, cu vocea lui răgușită, făcând cu ochiul: „Panta rhei”. Dacă bunicul n-ar mai fi fost răcit, ar fi trecut cu siguranță printr-o criză de identitate, ar fi devenit de nerecunoscut, iar Hannah nu dorea asta. Se gândi cum ar fi dacă bunicul ar strănuta brusc la telefon, iar mama ei ar fi catapultată la fel de subit pe fereastră... și-ar cădea având drept parașută doar capotul ei umflat de vânt!

Ca să mai treacă timpul, Hannah începu să se joace cu Velma. Încă era lumină. Velma își șterse tacticoasă ochelarii, apoi își luă un aer serios și îi spuse să pocnească din degete. Hannah ascultă și, dintr-odată, se făcu întuneric beznă. Acum Hannei îi era și mai urât ca înainte. Dar Velma îi spuse să mai pocnească o dată din degete. La al doilea pocnet, în întunericul adânc, fără margini, se aprinse o stea.

– Cea mai strălucitoare, Luceafărul de dimineață sau Venus, zise Velma.

Hannah continuă să pocnească din degete și în întuneric scânteiară multe stele, constelații și nebuloase: Carul Mare și Carul Mic cu Steaua Polară, Castor și Polux, Orion. În curând, cerul se umplu de stele. Dar Velma nu se opri, ci o rugă pe Hannah să mai pocnească o dată din degete.

– Uite, vezi mărgica aceea albastră, pe care tocmai ai aprins-o când ai pocnit din degete? zise Velma.

– Ce stea e aia? întrebă Hannah, uitându-se cu atenție în direcția indicată de Velma.

– Aia nu e o stea, e o planetă! Și nu orice planetă! E Gliese. Știi tu, Gliese seamănă foarte mult cu Pământul, acolo se află oameni, plante și animale la fel ca aici și nici nu e prea departe: e numai la douăzeci de ani lumină!

– Asta înseamnă că așa putea ajunge până la treizeci ani acolo, dacă așa pleca acum? se interesă Hannah.

– Ă, nu e chiar așa de simplu, asta numai dacă ai călători cu viteza luminii, explică Velma.

– Oau, mi-ar plăcea să merg pe Gliese! exclamă Hannah.

– Uite, o să-ți spun un secret, rosti Velma în șoaptă ca să nu audă mama Hannei. Pe Gliese fiecare ființă își poate găsi un frate sau o soră geamănă, adică pe cineva care seamănă leit cu el. De exemplu, acolo e o altă Hannah micuța care se joacă acum împreună cu prietena ei, Velma.

– Ah, mi-ar plăcea s-o cunosc pe micuța Hannah de pe Gliese! se entuziasmă Hannah.

– Chiar acum, micuța Hannah de pe Gliese își udă floarea. Știi, la fel ca și Micul Prinț, ea are o floare pe care o iubește și o îngrijește, dar floarea ei, spre deosebire de cea a Micului Prinț, merită. Floarea ei nu-i așa mofturoasă, încrezută și dificilă, Mimosa Sensitiva, ci e maiestuoasă, puternică, demnă și se mulțumește cu atât de puțin! Și, în plus, chiar e o floare specială, nu ca a Micului Prinț: un trandafir banal! spuse Velma.

– A, aici nu sunt deloc de acord, protestă Hannah. Floarea Micului Prinț nu este chiar așa de capricioasă, poate că se răsfăță ca să primească dovezi de iubire... Și nu e deloc

o floare banală: într-adevăr, e un tradafir din miliardele de trandafiri, dar nu unul oarecare. E tot o floare specială pentru că, știi, cum zicea Vulpea, Prințul a „îmblânzit-o”, a făcut-o prietena lui și i-a dăruit dragostea lui.

– A, nu prea sunt de acord cu asta, da', în fine, e târziu și n-avem timp să discutăm în contradictoriu, cedă Velma. Uită-te mai bine la floarea Hannei de pe Gliese. O vezi? Ce culoare are? Și ce plantă e?

– Incredibil! Un cactus cu o floare mare, albastră! se minună Hannah, îngustându-și pleoapele ca să vadă mai bine și rozându-și ușor unghia trandafirică, frumos lăcuită.

Hannah închise apoi ochii, cu gândul la sora ei geamănă de pe Gliese și la cactusul ei neverosimil de albastru.

***

Între timp, mama terminase convorbirea cu bunicul și încerca acum din răspuțeri să adoarmă, căci urma o zi foarte grea. Era și ea foarte agitată. Nu se punea problema că nu făcuse pregătirile necesare, era un manager excelent și prevăzuse totul în cele mai mici detalii, mai ceva ca la propria ei nuntă, de care-și amintea, oricum, din ce în ce mai vag.

Toate ținutele erau perfecte, începând cu rochia albă de zi de la Azzaro, din colecția de primăvară-vară, comandată de la Paris și adaptată pe măsura Hannei: era cambrată pe corp ca un body (scoțându-i în relief decolteul generos) și prinsă cu o fundă la mijloc, apoi urmau trei volane scurte, albe, din franjuri, care-i ajungeau până la două palme de genunchi. Costumul includea și un bolerou vaporos, cu franjuri bogate,

lungi și albe, care se deschidea asemenea unor aripi de înger când Hannah ridica brațele.

Rochia de seară de la Elie Saab era ca de prințesă: lungă, cu trenă, confecționată din organza și drapată cu inimi în culori pastelate, irizând scânteieri delicate de sîdef. Bineînțeles, și aceasta era foarte decoltată. Conturul decolteului (tot în formă de inimă) era marcat cu cristale Swarovski, topaze albastre și ametiste. Rochiile erau poate cam pretențioase pentru România, dar ce mai conta? Și la noi trebuia impus un pic de stil. Prețurile nu fuseseră exagerate și, oricum, contribuiseră și sponsorii (inclusiv tatăl Hannei).

Iar costumul de baie era de-a dreptul senzațional! Din colecția de vară a lui Cătălin Botezatu, inspirată din filmele cu Louis de Funès. Nu era ceva foarte sofisticat de la Paris sau Milano, dar era la modă și... foarte sexy! Costumul era croit dintr-o singură bucată: gri metalizat, cu un anchior acoperit discret de dantelă neagră prin care se zăreau ispititor sânii siliconați ai Hannei. Costumul era tanga, cu un ametist mare în spate, iar coapsele erau înfășurate (în partea de sus) în două benzi de dantelă neagră. Accesoriile erau și ele foarte incitante: ciorapi negri de plasă până la genunchi și mănuși negre de mătase cu decorațiuni spiralate din cristale Swarovski.

Hannah testase douăzeci și trei de coafuri și treizeci și cinci de machiaje, iar mama avusese ca întotdeauna ultimul cuvânt.

În ce privește coafura, mama apelase la un stilist local, bineînțeles, unul dintre cei mai cunoscuți, care lucrase pentru Mihaela Rădulescu (și ați văzut câte frizuri și culori a experimentat ea fără să chelească!), Cornel Saru. Acesta a adăugat o tentă artistică, provocatoare părului Hannei: păstra nuanța platinată,

dar adăugă acum câteva șuvițe lila și violet pentru efect. Astfel, părul se armoniza perfect cu lentilele de contact cosmetice și, în plus, era la modă violetul, iar puterea „flăcărilor violet” părea încă seducătoare, frisonantă, incomplet explorată. Pentru ținuta de zi, părul filat, cu bretonul tuns asimetric, urma să fie îndreptat, coafat pentru a câștiga volum și apoi lăsat să curgă în valuri pe umeri. La fel și la defilarea în costum de baie. Doar ținuta de seară necesita un coc – nu foarte înalt, prins clasic la spate și lăsând să fluture bretonul ușor buclat, cu onduleuri largi, individualizat prin șuvițele lila și violet cu reflexii metalice.

Cosmeticiană era și ea una recunoscută în România, Nicole, care lucrase la PRO-TV și machiase multe vedete. Folosea doar cosmetice profesionale din gamele: Rifka, Kiko, Kryolan, Artdeco, Helena Rubinstein și Ives Rocher. O însoțise pe Hannah la toate etapele locale ale concursului și era cea mai mare susținătoare a fetei. Machiajul de zi urma să fie destul de simplu și de natural: fond de ten și pudră porțelan (apropiat de culoarea tenului Hannei), fard de obraji rozé, sprâncene conturate cu maro deschis, ochii marcați discret cu creion dermatograf negru, fard de ochi roz pal ca fond și violet în două nuanțe pentru colorarea pleoapei (mai deschis în colțul intern al ochiului și mai închis în colțul extern), rimel negru pentru alungire, arcuire și volum, un ruj roz sidefat și gloss. Pentru ținuta de seară și pentru defilarea în costum de baie, machiajul se schimba: pe ochi era aplicat un fard bleu-argintiu ca fond și unul gri-metalizat în două nuanțe pentru colorarea pleoapei, ochii erau conturați cu tuș negru, iar rujul era violet intens, fosforescent, o nuanță

chimică, de laborator, dar care-i imprima un look techno foarte trendy. Rujul și șuvițele violet, chiar dacă intrau puțin în contrast cu rochița de prințesă (cu aspectul ei mai retro), reprezentau exact acea pată de culoare care o smulgea pe Hannah din lumea de basm Disney și o ancora în prezentul cool, strălucitor, calculat și tehnologizat. În colțul extern al ochilor, urmau să fie aplicate inimioare miciute din cristale Swarovski, în ton cu rochia.

Avantajul lui Nicole era că se mișca repede. Un machiaj profesionist poate depăși uneori și trei ore, iar Nicole, la nevoie, se putea încadra și în două. Hannah trebuia să schimbe două coafuri și două machiaje într-o singură zi de concurs. Prima coafură și primul machiaj trebuia realizate rapid, în 4-5 ore, înainte de începerea concursului. Competiția dura cinci ore, dar nu aveau atâta timp la dispoziție pentru schimbarea machiajului și a coafurii. După debutul concursului, într-o oră-două, Hannah trebuia să treacă de la machiajul de zi la cel de seară și, în maxim trei ore jumătate, de la părul despletit la coc. Era, deci, o adevărată provocare pentru cosmeticiană și stilist!

Accesoriile erau comandate special pentru concurs și în acord cu vestimentația: o agrafă de păr fantezie – o inimă stilizată de argint, încrustată cu pietre semiprețioase (onix, zirconiu, topaze albastre și ametiste), iar cerceii erau lungi, din aur alb, cu șiraguri de inimioare din aceleași pietre (cu excepția diamantelor originale care înlocuiau, în acest caz, zirconiu).

Cu greutatea nu părea să fie o problemă, doar mama o monitoriza permanent, cu strictețe, cântărind-o pe Hannah de

cel puțin trei ori pe zi. În seara dinaintea marelui concurs, Hannah avusese douăzeci și patru kilograme și nouă sute nouăzeci de grame, deci era foarte aproape de standarde.

Sănătatea Hannei părea, de asemenea, excelentă, cum o asiguraseră atât medicul pediatru, cât și chirurgul care-i efectuase operația de mamoplastie, deci, fata era aptă, cu siguranță, pentru competiție. Iar noii ei sâni arătau impecabil și făceau furori oriunde se ducea. Nu încape vorbă că sâni erau competitivi și urmau să constituie un avantaj decisiv pentru câștigarea concursului.

Nu era, așadar, nicio problemă! Atunci de ce se mai agita ea atât?

Își făcu un ceai de dormit „Somn liniștit” de la Fares, un produs naturist cu roiniță, lavandă, tei, soc și iarbă de sulfina și își fumă țigara de dinainte de culcare ca să se relaxeze. Era foarte obosită, dar nu-i era deloc somn. Luă patru pastile de Sedatif PC, pe care le ronțai încet, ca pe bomboane. „Or avea zahăr sau nutrasweet? Câte calorii hăpăi eu acum?”, se gândi ea. Se întinse apoi pe pat, așteptând să o învăluie blând somnul mângâietor, cu vise frumoase (Hannah, Miss România și ea, mama, pe podium, alături de fericita câștigătoare, ajutând-o să-și așeze diadema pe cap).

Auzea încă zgomotul sâcâitor, intermitent al ploii. Își puse perna în cap, apăsând-o tare pe față. „Mai am un pic și mă asfixiez, o să dorm, da’ somnu’ de veci... și afurisita asta de ploaie tot se aude, îmi perforează creierul”, se plânse ea. Degetul mare de la piciorul drept se mișca și el, în cerc, în ritmul ploii, râcâind cearceaful și amenințând să facă o gaură în saltea. Se încălzise, transpirația îi curgea șiroaie, perna se

năclăise. „Panta rhei”, vorba bunicului... Vru să arunce perna cât colo, dar nu mai izbutea pentru că se lipise de păr. Când reuși s-o desprindă, constată că era pe jumătate cheală.

Se dădu jos din pat și-și puse banderola neagră de la Coca-Cola pe față și dopurile antifonice în urechi. Degeaba, tot auzea ploaia, încă și mai pervers și mai insinuant, de parcă ar fi fost o cucoană fanată și bârfitoare cu care s-ar fi întâlnit întâmplător la coafor, care și-ar fi vopsit într-un roșu obscen ultimul smoc de păr (eventual din bărbia ascuțită ca un vârf de pantof), și-ar fi implantat unghii false pe mâinile aproape putrezite și i-ar fi făcut confidențe șocant de detaliate despre aventura ei cu portarul sau poate cu groparul...

Se suci de pe o parte pe alta de mii de ori. Patul trepida. Își șterse stropii de sudoare de pe frunte cu mâneca și oftă adânc. Începu să numere rujuri L'Oreal, apoi genți Vuitton, apoi bluzițe de la Zara, și, deși reușise să reconstituie aproape complet standurile și magazinele până la cel mai mic detaliu, somnul tot nu se lipea de gene. Trecu la procedee clasice: numără oi, ajunse pe la 2.987, dar tot nimic. Banderola neagră de pe ochi se făcuse și ea flească. Mai numără o dată oi, ba căută și oaia neagră prin mulțime: nu era numai una, ci 822. Apoi se distră să împerecheze oile și să numere micii: 1.478. Numără și oile cu talangă: 2.105, dintre care 85 aveau talangă de argint cu cristale Swarovski. „Stai puțin, fată, ești proastă, vacile au talangă, nu oile.” Dar ce mai conta? Oricum, nu strica să încerce și cu vaci. Numără și vaci: 3.489 de vaci bălțate, 2.823 de vaci violet, Milka, așa ca-n reclama cu Hannah, 1.071 de animatori de vacuțe, 129 de pajiști violet, 230 de râuri de ciocolată, 458 de cascade de ciocolată...

Degetul mare de la piciorul drept aproape găurise salteaua, tâmpilele îi zvâcneau spasmodic, nădușea, părea că se sufocă, dar nu putea să doarmă. Se dădu jos din pat, mai exact se scurse pe podea ca o cârpă și se târî până la dulăpiorul cu medicamente. Se simțea stoarsă ca o lămâie din spotul pentru Pepsi Twist, nu era în stare să facă nimic. „Cum or putea unii să creadă că e distractiv să ai insomnii?! Să citești, să te uiți la TV, să stai pe net. Eu mă simt ca o legumă”, suspină ea.

Mai luă două pastile de Sedatif PC (pe care le înghiți direct, că nu mai putea să mestece), apoi își târșâi picioarele până la bucătărie, unde, după lupte seculare care durară vreo 15 minute, după ce încercă să aprindă mai întâi dulăpiorul, apoi chiuveta, reuși în cele din urmă să găsească aragazul și să pregătească un nou ceai „Somn liniștit”. Bău cu lingura direct din ibric și-și aprinse o țigară și, odată cu ea, cealaltă jumătate de păr, rămasă după desprinderea pernei. „Nu-i nimic, în sfârșit, coafura a recâștigat simetria pierdută! Ce mai contează, nu candidez eu”, își zise ea. Se împletici apoi din nou spre pat, unde se prăbuși cu zgomot. Ploaia continua să tropăie obraznic în urechile ei, zgâlțâind dopurile antifonice pe ritmuri din ce în ce mai accelerate de heavy-metal.

VIII

Glorioasa dimineață de 11 iunie o surprinse pe mama Hannei cu cearcăne până-n gură, o față vineție (de fantomă, nu de văcuță Milka), buze stafidite și aproape cheală (nu complet, căci mai avea un smoc de păr, ciufulit și albit peste noapte, drept în vârful capului). Ar fi fost o imagine perfectă

pentru o petrecere de Halloween, dar nu pentru un concurs de Miss. Dar ce mai conta? Nu era ea candidata.

Mama bău repede, pe nemâncate, o cană de cafea tare, făcută cu o seară înainte, se spală pe față cu apă rece, se machie în fugă (dându-și cu un strat foarte gros de fond de ten, fard și pudră), își puse o perucă blondă platinată și îmbracă o rochie lungă, despicată într-o parte, de un roșu aprins (ca să se uite lumea la rochie și nu la fața ei de stafie).

O zgâlțâi apoi pe Hannah să se trezească. O duse apoi, încă adormită, ca prin vis, la cântar și..., slavă Domnului, era bine, avea douăzeci și patru de kilograme și nouă sute cincizeci de grame. Îi dădu o felie de pâine integrală cu cașcaval și un pahar de apă plată cu lămâie. Apoi o trimise să se spele și să se îmbrace rapid, cu un tricou și blugi. Ținutele pentru concurs fuseseră transportate deja, cu o zi înainte, la locație, la Sala Mare de Bal de la Marriott, unde urma să se desfășoare festivitatea.

Pe drum, în taxi, mama își dădu seama că uitase textul pe care trebuia să-l spună Hannah la început, la prezentare, dar fetița părea să se descurce și fără ea. Era vorba despre salvarea delfinilor Calderon din Danemarca – insulele Feroe, iar Hannah, care avea o conștiință ecologistă destul de solidă, părea nu doar informată, ci și foarte implicată. Nu spunea textul ca pe o pozie, ci din suflet și asta urma să facă impresie bună. Și, oricum, în România, cazul delfinilor Calderon era de actualitate, destul de cunoscut, circulase în mediul on-line și multă lume semnase petiția pentru oprirea măcelului. A, și era o temă neutră, nu avea nicio legătură cu criza economică și cu impactul ei local, în România. Iar la proba de aptitudini nu avea de ce să-și facă griji, doar Hannah știa cântecul

„The Best of Both Worlds” de câțiva ani și l-ar fi putut interpreta până și în somn, fără greșală.

La 8:30 erau deja la Marriott unde îi așteptau de o jumătate de oră machioza, Nicole și stilistul, Cornel. Sala Mare de Bal era pregătită pentru festivitate, decorată cu aranjamente florale impozante și somptuoase: cale, strelizzia, orhidee și crini imperiali. Hannei i se păru că aranjamentele florale erau solemne și maiestuoase, dar de o strălucire rece, artificială și alunecoasă precum gresia superlucioasă instalată, de curând, la metrou, la Obor, pe care era să-și rupă bunicul picioarele. Toate florile utilizate pentru aranjamente erau naturale, dar păreau fără viață. Ar fi preferat de o mie de ori flori de câmp, deși nu culesese personal niciodată: văzuse însă vara, la țigănci, la tarabe, buchețelele acelea înfoiate, pestrițe ca niște curcubee. Florile lor (albăstrele, garofițe de câmp, margarete, sânziene și multe altele) păreau adunate de-a valma, erau așezate la întâmplare (respingând orice idee de ordine), dar fremătau de viață și aveau un miros proaspăt și înțepător.

Mesele rotunde (de șase-opt persoane), destinate publicului și scaunele erau împodobite ca la nuntă, cu huse din tafta crem și funde aurii. Pe mese se puteau vedea deja sticle de apă minerală plată și carbogazoasă, Dorna. Dincolo de mese, în capătul sălii era amenajată o scenă capitonată în roșu, pe care urmau să defileze concurențele. Chiar lângă podium se afla masa juriului, dreptunghiulară (nu rotundă), mai mare decât restul (de douăsprezece persoane) și decorată mai bogat decât toate celelalte cu aranjamente florale de gală și cupe pline cu fructe exotice. Inclusiv șervețelele erau modelate în formă de flori: orhidee, cale, strelizzii, crini imperiali, exact ca în

aranjamentele florale din sală. Cristale Swarovski în culorile curcubeului, de toate formele și mărimile, împodobeau nu doar vasele și cupele, ci erau presărate din abundență și peste flori și fructe. În spatele podiumului se afla un ecran mare de proiecție pe care urmau să fie difuzate filmele de prezentare a concurențelor și spoturile publicitare. Când intră în Sala Mare de Bal, abia călcând pe covoarele persane, în drum spre cabina de machiaj, Hannah tresări la vederea candelabrelor uriașe, grele, care atârnavă până aproape de pământ: i se păru că seamănă cu niște caracatițe gigantice, care-și mișcă hipnotic către ea tentaculele de cristal orbitor, o împoașcă și o acoperă cu jerbe de venin paralizant, apoi o cuprind în brațe și o strâng până la sufocare.

Machiajul și cofura demarară la 8:50 și durară patru ore și cincizeci și trei de minute. Mama Hannei se plimba agitată, înainte și înapoi și era gata să-și roadă și ea unghiile lungi și roșii, căci concursul începea la ora 14:30 și intrase puțin în panică. Imobilizată pe scaun, Hannah avea impresia că nu se mai termină niciodată și că încet-încet se pietrifică. Nu-și putea permite să plângă, și-ar fi distrus machiajul. Și apoi, o statuie nu plânge niciodată. Se gândi la bunicul: odată, când schimba nisipul cu parfum de lavandă din tăvița pisicii, îi spusese că „Așa e și viața: un căcat cu parfum de lavandă”. Și ei i se părea acum că totul e un mare căcat (fie el și cu parfum de lavandă). Își dori să strănute bunicul chiar atunci și să o proiecteze cu tot cu scaun pe planeta Gliese, la sora ei geamănă și la cactusul ei neverosimil de albastru.

Machiajul ieșise foarte bine, exact așa cum fusese proiectat pentru prima ținută (rochia de zi), Nicole având, ca

de obicei, mână bună. Acum își privea opera admirativ și, în același timp, încerca s-o încurajeze pe Hannah:

– Hai, uită-te, fată, ce bine a ieșit! Arăți suuuper! O să fii cea mai tare!

Și mâna stilistului se arată la fel de fermă și de inspirată ca a cosmeticienei.

– Ia uită-te în oglindă! Ești mai frumoasă ca orice prințesă Disney, mai frumoasă ca Hannah Montana și Lady Gaga la un loc și categoric mai frumoasă decât toate concurențele de aici! o încurajă pe Hannah stilistul, mângâindu-i ușor părul, cu mare atenție, pentru a nu-i strica coafura.

Încurajările erau de natură s-o liniștească mai curând pe mamă decât pe fiică. Hannah simțise nevoia să se teleporteze pe Gliese, cu sau fără ajutorul strănutului bunicului, după primele douăzeci și opt de minute de machiaj. Mama dăduse 1.328 de ture ale sălii între timp, în ciuda oboselii. Acum se oprise pentru a evalua opera cosmeticienei și a stilistului și păru, măcar, pentru câteva minute, ceva mai calmă. Se uitase bine în jur la celelalte concurențe din grupa de vârstă a Hannei și niciuna nu i se părea la nivelul fetei ei care avea, din start, avantajul sânilor siliconați. Mai era o fetiță din Dolj cu sâni destul de proeminenți (nu se știe dacă de la mamoplastie sau de la consumarea puilor Proteus), dar aceasta nu părea să aibă grația și charisma Hannei. Mai mult, mama nu-și amintea să o fi văzut într-o reclamă la televizor.

Dar timpul trecea și mama o îmboldi pe Hannah să se îmbrace odată cu rochia albă de zi de la Azzaro pentru prima probă. Într-adevăr, rochia părea bine aleasă și îi scotea în relief decolteul generos (toate privirile și camerele de filmat o

să vireze instantaneu către acel loc când va urca Hannah pe scenă). Chiar dacă era o rochie haute-couture, se dovedea comodă, Hannah se putea mișca ușor în ea (căci cele trei volane scurte, albe, din franjuri îi ajungeau până la două palme de genunchi și nu o deranjau când mergea sau dansa): avea să fie o floare la ureche când va interpreta „The Best of Both Worlds”! Boleroul vaporos, cu franjuri bogate, lungi și albe, îi venea și el excelent, iar efectul de aripi de înger atrăgea atenția tuturor.

Ecranul de proiecție din spatele scenei se aprinse: începuseră reclamele sponsorilor și chiar a doua dintre ele era cu Hannah și ciocolata Milkinis. Mama Hannei zâmbi plină de mândrie și o strânse pe fetiță de mână. Concurente fură chemate să se apropie de podium și se așezară de o parte și de alta a scenei, în șir indian.

Festivitatea începu și Hannah tresări, așteptându-se să audă ecouri din melodia „Telephone” a lui Lady Gaga și să apară juriul de blonde mascate, „vrăjitoarea” și sexy-prezentatoarea-pirat ca în coșmarul său. Dar nu, muzica nu era aceeași: se auzea ultimul hit al Oanei Zăvoranu, „Eu pot trișa”. În sunetul muzicii, își făcură apariția pe scenă prezentatorii, Ioana Descuianu și Bogdan Bagatos. Ioana era îmbrăcată într-un costum sexy, negru, mulat, de „Catwoman”: purta o mască de pisică, un body foarte decoltat, negru, de piele, pantaloni foarte scurți, cu talie joasă, negri, de piele, mănuși negre, lungi, mai sus de coate, cizme înalte, dincolo de genunchi, cu toc cui, gheruțe argintii atașate mănușilor, o coadă impresionantă, cu vârful ascuțit și un bici. Costumul îi lăsa la vedere abdomenul plat, bronzat la solar. Bogdan Bagatos

purta un costum de pitic Habarnam: pantaloni scurți, galbeni, cu bretele, o bluză portocalie, o cravată verde și o pălărie mare, țuguiață, albastră. Avea același aer caraghios ca și piticul din poveste. „Bine că nu prezintă piticu’ ălălalt, cum îi zice, a, Piticu’ porno!”, oftă ușurată mama Hannei, ștergându-și transpirația de pe față cu un șervețel.

În sală, lumea (destul de numeroasă) vorbea cam tare și chicotea. Înfuriată, Ioana pocni din bici și restabili liniștea imediat:

– Gura, bă, că vă omor! Cine a zis că numai blondele sunt bune? Păi, uitați-vă la mine, și brunetele sunt bune, și nu numai bune, ci și deștepte și de „succesuri”, vorba altei brunete celebre! Pă mine m-a făcut scârba de maică-mea bună dă tot, și-am avut de toate, și-aveam și mai multă avere dacă nu mă fura jigodia și fufa dă maică-mea! Auzi, fă, mamă, fă?! Mânca-mi-ai floccii, uscați-s-ar tenu’, pielea, pizda și toate organele-n tine, trăsni-ți-ar crucea și răscoli-te-ai în mormânt un mileniu... un secol, ă, care e mai mult, bă? avu Ioana o ezitare. Răscoli-te-ai și până la aiseigiul următor, panaramă ce ești! Că mi-ai ciordit averea și cimitirele dă la tăticu’, Dumnezeu să-l odihnească, l-ai băgat și pă el în mormânt! Ce vă râdeți, bă, porcilor? pocni Ioana din bici și făcu iar liniște în sală. Ce zici, mă, se dă la TV? se întoarse ea spre Bagatos. Las’ să taie la montaj, dacă trebe, dă’ știi că asta face audiență! murmură ea în cască.

– Ce-ai, pățit, fă, ce zici?! rosti Bagatos pe un ton superior către Ioana. Cum vorbești cu publicul? Câți prieteni ai pă Facebook?

– Du-te, bă, lasă-mă, am 4.743, i-am verificat ieri, zise Ioana sigură de ea.

– Ai înnebunit, fă, cum vorbești cu publicul?! O să ai zero prieteni pe Facebook! o muștrului prietenește Bagatos.

Ioana lăsă ochii, coada și biciul în jos.

– Zi dă mă-ta ce vrei, că face audiență, da' nu te lua de public și nu mai zbiera la oamenii ăștia! o apostrofă din nou Bagatos. Hai să revenim la concurs! Bună ziua, fetelor, mai exact, domnișoarelor, că arătați aproape ca niște femei în toată firea! spuse Bagatos cu glas puternic. Mai că-mi vine să vă provoc la un striptease ca la mine la emisiune, la Campionatul Mondial, dacă n-ar fi mămicile voastre cu voi! spuse Bagatos, mai încet, subversiv, dar suficient de tare încât să se audă în sală.

Din public răzbătură spre el câteva chicoteli.

– Domnu' Boc, dacă sunteți în sală, vă provoc și pe dumneavoastră la un striptease complet! izbucni Bagatos râzând. Data trecută, la mine în emisiune, v-am văzut numai curu' la vestiar, trebe să vedem și pula că moare audiența de curiozitate! Ce tare! Acum am mai multe camere cu mine, cu zoom foarte bun, și putem să vă filmăm și din față. Domnu' Crin, dacă sunteți și dumneavoastră, ați putea comenta în direct despre scula domnului Boc, nu ratați o asemenea ocazie, vă crește procentul de încredere și de alegători! strigă Bagatos.

– Taci, bă, nu e nici domnul Boc, nici domnul Crin în sală! se înfurie Ioana. Sunt doar fetițele astea cu mamele lor, nu mai vorbi prostii! Ah, ce bine e să ai o mamă care să te iubească și să te ocrotească, nu ca pițipoanca și scârba dă maică-mea care m-a nenorocit, mi-a distrus viața, mi-a supt-o ca un vampir! Mi-ai mâncat viața și averea, fă, curvo! Futu-le-n gură și pă Melissa și Vanessa, v-am dat juma de milion de euro să mă scăpați de jigodia dă maică-mea, v-am dat bani, apartament,

mașină de lux, am mers cu voi noaptea în pădure, la ora trei, să facem voodoo și să înfigem țepușe în panarama dă mama și, la ce bun? M-ați jefuit, blestemate să fiți în veci, arză-v-ar focu', strica-vi-s-ar poțiunile de căcat, mânca-v-ar criza și falimentu' și înghiți-v-ar pârnaiele! zbieră Ioana, plesnind din bici.

– Hai să revenim la concurs, interveni Bagatos, pocnindu-și ușor elasticul bretelelor galbene de cămașa portocalie, strâmbându-se și trăgând-o ușor de coadă pe Ioana. Acesta este un prim pas spre glorie al micuțelor noastre domni...

– Bă, fetelor, ascultați-mă, dacă vreți să reușiți în viață, ați făcut deja primul pas, prin acest concurs, îl întrerupse Ioana pe Bagatos, cu figura schimbată, tresăltând de emoție. Azi fotomodel, mâine europarlamentar, poate și prim-ministru! Fiecare fotomodel are în raniță, pardon, în poșetă titlul de prim-ministru, nu-i așa? Cum a zis Napoleon!

– Și acum, să prezentăm juriul, rosti Bagatos, ca s-o oprească pe Ioana, fiindcă nu era prea sigur de formula lui Napoleon. Avem astăzi printre noi, în juriu, cele mai îndrăgite vedete care sunt sigur că vă bucurați să le revedeți. Avem onoarea să vă prezentăm pe.... (făcu o pauză de suspans) cel mai tare prezentator de show TV al momentului, bineînțeles, după Bagatos, marele actor și cântăreț de rock'n'roll... astăzi dansează pentru noi! Ștefan Bănică Jr.!

Ștefan Bănică Jr., îmbrăcat în frac, se ridică de la masa juriului și își flutură mâna către public, zâmbind larg, hollywoodian, atrăgător, dar inaccesibil. Lumea din sală izbucni în aplauze și urale. Toate doamnele și domnișoarele din public țipau entuziasmate, una chiar leșină de emoție, iar altele alergară să ceară autografe pe invitații.

– Și acum, al doilea membru din juriu, marele creator, cel care a dat lovitura cu colecția de primăvară-vară inspirată din filmele cu Luis de Funes și care ne uimește mereu prin creativitatea sa multiplă.... Cătălin Botezatu!

Cătălin Botezatu se ridică și el, în aplauzele publicului. Purta un costum foarte șic, de culoarea oului de rață, dar, în ropotul de aplauze, lăasă, foarte natural, să-i cadă pantalonii și rămase într-un slip auriu, strălucitor, tanga, din colecția sa de primăvară-vară. Aplauzele se întetiră.

– Și ultimul, da' nu cel din urmă, dintre masculii din juriu, cel mai popular moderator și om de televiziune... absolut senzațional, dar este chiar... Dan Diaconescu! Rămâneți cu noi și uitați-vă bine la el și la show-ul nostru, fiindcă nici nu știți ce pierdeți!

Dan Diaconescu, îmbrăcat simplu, în blugi și cu un tricou roșu cu poza sa din timpul detenției, în spatele gratiilor, se ridică și el în delirul publicului.

– Este senzațional... acest concurs, spuse în stilul său poticnit și cu aerul său inexpressiv inegalabil Dan Diaconescu. Senzaționale sunt toate aceste fete care participă și care s-au pregătit foarte mult pentru aceasta. Senzațional este canalul OTV care vă rezolvă toate problemele și vă vindecă toate bolile numai când îi vedeți pe alții cum se păruiesc și cum se omoară în direct. Senzațional este Partidul Poporului al lu' domnu' Dan și al OTV-ului care a ajuns la 30% în sondajul IMAS și care va câștiga alegerile! Vom da fiecărui român 20.000 de euro în compensație pentru jaful mafiei pedeliste și useliste! O să spulberăm ciocoi! Asta e adevărata putere a „flăcării violet”. Nu uitați să vă uitați și să ne votați, fiindcă nici nu știți ce

pierdeți! A, dacă vreți, vă dau un tricou cu autograf după concurs, costă numai 89 de lei, e cu discount de 25%!

– Și acum să prezentăm și partea feminină a juriului! strigă Ioana. Mai întâi, cea mai de „succesuri” femeie din România, visul oricărei fetițe, cea mai mediatizată tânără nevastă de miliardar boșorog, acum, din fericire, divorțată, care tocmai și-a deschis o școală de fotomodele ca să dea o șansă și unor puștoaice ca voi, nimeni alta decât... Monica Gabor-Columbeanu!

Cu un aer de Lolită, Monica, îmbrăcată într-o rochiță bleu, scurtă, cu o fundă la spate, se ridică în aplauzele frenetice ale publicului:

– Vă mulțumesc pentru invitație! zise ea încet, cu vocea ei nesigură. E drăguț din partea voastră. Sunt sigură că o să fie un concurs foarte drăguț.

– Și acum să continuăm cu cineva care a fost o fată obișnuită la fel ca și voi, dar a reușit să se lanseze în timpul unui reality-show, iată un exemplu pentru voi, o apariție seducătoare.... Cosmina Păsărin!

Cosmina, îmbrăcată într-o rochie decoltată de seară, împodobită cu paiete, se înclină în uralele publicului:

– Bună seara, fetelor! Nu uitați, un reality-show vă poate face vedete! Renunțați la inhibiții! Nu ratați ocazia! Poate fi șansa voastră! Aveți grijă doar să nu luați Plasă... fie ea și de Stele, spuse Cosmina zâmbind poznaș și făcând cu ochiul către public.

– Și ultima, dar nu în ultimul rând, continuă Ioana plină de înflăcărare, cea care a făcut ravagii printre toți bărbații din România, burlaci sau nu... cea mai sexy... Sexy-Brăileanca!

Sexy-Brăileanca era îmbrăcată doar cu un maiou argintiu foarte scurt și decoltat (care oferea o priveliște absolut privilegiată nu doar asupra sânilor, ci și asupra tatuajului floral, multicolor de pe piept), o fustiță mini, mulată, tot argintie și ciorapi plasă. Avea și piercing în buric. Toată lumea izbucni în aplauze, iar câțiva bărbați surescitați izbiră chiar cu pumnul în masă, amenințând să răstoarne paharele și sticlele de apă minerală.

– Ce, faci, fată, cum îți merge sarcina? Ai descoperit tatăl din ăia patruzeci și opt sau câți erau? o întrebă Ioana aproape grijuliu.

– Ce-ai, fă? sări Sexy-Brăileanca. De unde scoți astea? Sunt numai douăzeci, am dat și interviu la Click! Nu sunt chiar așa de futăcioasă!

– Taci, fată, că e concurs de copii! Îți tai microfonul dacă mai faci comentarii d-astea! Te las acum că mi-e milă de copil, ce vină are el? Ia zi, fată, cum faci, că nu se vede burta!? Bă, fată, hai nu mă îmbrobodi, ce sarcină ai tu? Poate sarcină de partid, că ești membră la Comitetul Permanent la Tineretul Liberal!

După prezentarea juriului (care dură mai mult decât fusese estimat), concursul, în sfârșit, începu, iar fetele fură invitate pe scenă pentru prima probă: defilare în ținută de zi plus proba de talent. Hannah se mișcă impecabil, cu o siguranță de sine și o eleganță parcă naturală, în rochița de la Azzaro, iar cântecul „The Best of Both Worlds” ridică publicul în picioare.

Mama Hannei abia apucă să ofteze ușurată după prima probă, că se dădu startul pentru următoarea: defilarea în costum de baie. Aici, într-adevăr, cel mai mic detaliu putea face

departajarea. Cu ajutorul lui Nicole, Hannah își schimbă ultra-rapid machiajul și costumația. Doar coafura rămase aceeași ca la prima probă.

În timpul defilării în costum de baie, mama, deși din ce în ce mai obosită, analiză la sânge concurența: toate celelalte fete păreau mai puțin strălucitoare decât Hannah, mai puțin sigure în mișcări și nici nu știau să umple scena ca fetița ei. A, și nici nu erau așa de bine pregătite ca Hannah! Sigur, beneficiaseră și ele de concursul unor designeri, cosmeticiene și stilști, dar parcă niciuna dintre ele nu se prezenta așa de profesional ca Hannah. Era și meritul ei. Ea, una, ca mamă, se ocupase intensiv, de multă vreme, pentru a o pregăti pe Hannah, investise foarte mult (și financiar și afectiv), fără să accepte compromisuri, își dedicase timpul și viața ei pentru ca Hannah să reușească.

Dintre concurente, doar cea din Dolj părea o amenințare ceva mai serioasă. Brunetică și cu ochi albaștri, cu sâni apetisanți și cu un funduleț bombat, aceasta se mișca pe scenă mai bine ca pe stradă sau acasă, vioi și agil, ca o felină jucăușă, dar nu avea totuși aura de star a Hannei.

Deși costumația era, de această dată, destul de incomodă, Hannah nu lăsă să se observe niciun inconvenient, ci se mișcă provocator, fără rețineri, fără ezitări. După o privire de la distanță în plan ansamblu, camera o surprinse pe Hannah în plan întreg, apoi începu să înainteze tiptil spre ea. Se apropie din ce în ce mai mult, lăsând să se observe mânușile negre de mătase, insistă câteva secunde în zona sânilor cu sfârcuri întărite care palpitau sub dantela neagră, apoi coborî lent spre ciorapii negri de plasă, se îndepărtă iar,

apoi, plonjă cu un zoom înainte spre chiloțeeii tanga cu ametist la spate, alunecând pe fesele rozé, ușor transpirate ale Hannei. Camera o iubea. Camera o mângâia cu privirea ei. Mama tresări puternic, simțind succesul.

Defilarea în rochie de seară și proba de discurs (mesajul către public) erau acum, aproape o destindere, după prezentarea costumului de baie. Rochia vaporosă de seară de la Elie Saab o făcea pe Hannah să semene cu o prințesă. Machiajul rămănea același ca la defilarea în costum de baie, dar coafura se schimba: Hannah trecea acum la coc.

După imaginea sexy-agresivă, urma acum una de poveste Disney, iar Hannah știa atât de bine să intre în orice rol! Tot acum Hannah trebuia să impresioneze juriul și publicul cu discursul ei ecologist despre salvarea delfinilor Calderon. Hannah pluti spre microfon ca o floare de lotus și spuse cu vocea ei suavă, dar fermă, suficient de tare și de clar încât să se audă până în fundul sălii, fără să se intimideze câtuși de puțin:

– În fiecare an, sute de delfini Calderon sunt măcelăriți în insulele Feroe în cadrul unui așa-zis ritual de trecere la maturitate. Tinerii de pe insulă cred că devin „bărbați” când înjunghie minunatele fâpturi ale adâncului și când inundă marca de sânge. Opriți masacrul! Semnați petiția on-line pe www.savethedolphins.com! O găsiți și pe pagina mea de Facebook, la „Causes”. Dacă sunteți prietenii mei, sunteți și prietenii delfinilor. Să fim cu toții prietenii delfinilor Calderon!

Publicul aplaudă zgomotos, iar una dintre doamnele elegante din sală își șterse discret lacrimile. Mama Hannei zâmbi satisfăcută. Se simțea mândră de fiica ei, acum nimic nu mai putea sta în calea coroanei de Miss România.

Juriul se retrase să delibereze, iar Ioana Descuianu reintră pe scenă, în aplauzele publicului, pocnind din bici, pentru un minirecital.

Timpul se dilatase incredibil, minutele păreau ore, zile, luni, ani sau chiar secole. Părinții așteptau cu sufletul la gură. Mama concurenteii din Iași se îndopa cu bomboane praline Heidi care îi mai săreau din brațe sau din gură de emoție. Cu mâini tremurătoare, mama fetiței din Timiș făcea confetti din șervețele, iar mama candidatei din Dolj se închina din când în când, precipitat și spasmodic, sau învârtea mătânii. Mama Hannei rămăsese imobilizată, cu mâna încleștată pe paharul de șampanie. Fetițele priveau sala speriate, cu ochi mari și obosiți. Fondul de ten și fardul de obraz nu le puteau ascunde paloarea. Le înțepeniseră picioarele în pantofii cu toc înalt, dar niciuna nu se descălțase, rămăseseră toate pe scenă încremenite în poziții caraghios marțiale, hotărâte să nu cedeze. „*The show must go on*”. Continuau să zâmbească publicului. Un zâmbet lung, trist, obscen, care se prelungea dincolo de trupurile și sufletele lor, persistând ca surâsul Pisicii de Cheshire din „Alice în Țara Minunilor”.

Hannah păru și ea pentru o clipă palidă și obosită, picioarele îi tremurară, dar, apoi, se îndreptă și săgetă sala cu o privire de regină. Mama îi surprinse privirea și își întări încrederea.

În sfârșit, juriul reveni după deliberări „seculare” care duraseră de fapt 33 de minute, iar Ioana și Bogdan își reluară locul pe scenă. Bogdan își ridică pălăria uriașă de Habarnam de pe cap și o aruncă în public, în uralele acestuia. O domnișoară

din public o prinse și o sărută cu evlavie. Ioana pocni din bici pentru a face liniște în sală și strigă în microfon:

– Deci, în sfârșit, putem anunța câștigătoarele, juriul a hotărât, să vedem cine este Miss România! Vom citi premiile în ordine inversă. Deci, pe locul patru, premiul special al juriului, concurenta din Timiș, Claudia Roșu! Te rog să mergi la juriu, puștoaico, să-ți ridici premiul, ai câștigat, felicitări!

Mama concurenteii din Timiș avea mâinile burdușite de șervețele pentru confetti, iar masa la care stătea arăta ca ninsă. Femeia rămase o clipă cu mâinile în aer ca o pasăre rănită, apoi își reveni și se scutură de resturile de șervețele. O luă de mână pe fiica ei, o frumoasă brunetă cu ochii verzi (îmbrăcată într-o rochie de culoarea smaraldului, în formă de frunză) și o conduse până la juriu unde micuța își ridică premiul și un buchet mare de orhidee.

– Deci, mai departe, pe locul trei, anunță Bagatos, frumoasa domnișoară din Constanța, Cristina Rihanna Ionescu, felicitări!

Fetița din Constanța, îmbrăcată într-o rochie lungă aurie mulată și având un coc uriaș, șaten închis, împodobit cu flori tot aurii, înaintă și ea, țacănind din tocuri, pe scenă, însoțită de tatăl ei care părea roșu ca racul și foarte transpirat.

– Și acum, pe locul doi, nimeni alta decât minunata concurentă din Dolj, Alessia Gorobăț, felicitări! anunță Ioana.

Mama concurenteii din Dolj sări ca arsă. Știa, da, știa ea că o să câștige! Dumnezeu e mare, se rugase atâta, dăduse și acatiste, știa ea că o va ajuta! Închinându-se din nou, cu lacrimi în ochi, mama urcă pe scenă și o conduse pe micuța brunetă cu ochi albaștri (îmbrăcată într-o rochiță scurtă,

mulată, argintie, cu decolteu) spre juriu, iar aceasta își ridică premiul și buchetul de flori. Camera surprinse privirea plină de fericire a concurenteii, apoi coborî spre decolteu și se desfătă mângâind sâni mari, lucioși, tresăltând de emoție.

– Și acum am ajuns la locul întâi! Pe locul întâi, făcu Bogdan Bagatos o pauză pentru a prelungi suspansul, pe locul întâi este... Cine credeți că este pe locul întâi? Haideti, ghiciți! Aoleu, cine e pe locul întâi? Mă ajută cineva din sală? Cred că am pierdut biletul de la juriu, șarjă el. Mă poate ajuta cineva? Poate era în pălărie... Domnișoară, puteti să verificați pălăria? Vă rog, scuturați-o. Ați auzit, domnișoară, scuturați pălăria. Mai tare, mai tare. Scuturați-o bine, zise el cu un zâmbet licențios. Vai, ce mă fac?! A, poate e la Ioana, mai bine o percheziționez.

Bagatos începu să o percheziționeze lent pe Ioana, în timp ce camera urmărea avidă toate mișcărilor și locurile secrete. La un moment dat, mâna lui Bogdan ajunsese în sutienul Ioanei și începu să caute febril:

– A, gata, l-am găsit, ce mi-ați făcut!? Era să înebunesc, se plânse Bagatos scoțând în sfârșit biletelul din sutienul Ioanei. Iată-l! Fericita câștigătoare este fermecătoarea și inegalabila... aoleu, ce naiba scrie acolo, e scris prea mic, am nevoie de ochelari.... A, mulțumesc, doamnă, pentru ochelari, m-ați salvat! Acum văd, da' nu scrie în română, nu știu să citesc! Mă ajută cineva? Vă citesc pe litere: L, A, D, Y, H, A, N, N, A, H.

– Lady Hannah! strigă Ioana și toată sala izbucni în aplauze.

Mama Hannei simțea că nu mai poate face nicio mișcare, dar Hannah nu avu nevoie de ajutor și se duse singură la juriu

să-și primească premiul și buchetul de orhidee plus coroana de Miss România. Hannah înaintă pe scenă mândră, dreaptă, cu gesturi sigure și, în același timp, hieratice. Luă buchetul de orhidee de la Bagatos și așteptă să i se pună coroana. Ochii îi străluceau.

Coroana aurie, plină de cristale Swarovski părea imensă și dificil de așezat, dar se fixă imediat de cocul Hannei și lăasă impresia că ar fi fost dintotdeauna acolo, de parcă ar fi constituit o excrescență a capului miciei regine, parte naturală a corpului Hannei. Lady Hannah era, într-adevăr, o regină. Da, „Regina frumuseții” fusese, în sfârșit, încoronată, iar mama nu îndrăznește nici să respire de teamă să nu se rupă vraja.

Hannah fu invitată la microfon să spună câteva cuvinte. Luă microfonul, dar nu rosti nimic. Ochii ei își pierdură delicata și misterioasa strălucire violet. Scânteiau, în continuare, regal, dar tot mai sălbatic, tot mai feroce. Ochi de tigru. Privirea galbenă de fiară plană asupra sălii. Știa că ar fi putut vedea orice detaliu, la fel ca și camera care coborâse în decolteul ei ori în chiloțeei ei tanga cu ametist la fund. Înregistra detaliile cu o precizie monstruoasă: transpirația scurgându-se în valuri pe fruntea și tâmplele lui Bagatos, rujul gros, supraabundent, care depășea conturul Ioanei, rânjetul alb, orbitor al lui Ștefan Bănică Jr. care împărțea acum, din nou, autografe, fața congestionată, cu ochi exoftalmici a tatălui concurenței din Constanța, ninsoarea de confetti de la masa concurenței din Timiș, fața descompusă, cu machiajul distrus de lacrimi a concurenței din Cluj, mâinile umede și lipicioase ale mamei concurenței din Dolj, de care se lipiseră mățaniile, țâțele uriașe, tresăltând ale Alessiei Gorobăț, ochii

goi și triști ai fetelor rămase pe scenă care nu-și auziseră numele strigat, mâna propriei ei mame cu paharul de șampanie ridicat, pietrificată ca un braț de statuie, într-o poziție grotescă, nefirească. Până la urmă, toți reprezentau niște detalii pentru camera de filmat. Nimic altceva. Îi era imposibil să reconstituie întregul.

Deodată, fețele celor din juriu, chipurile prezentatorilor și ale invitaților din public, inclusiv figura mamei începură să devină tot mai fluide. Un curent puternic în sală zgâlțâi candelabrele, hainele flutură și se desprinseră, machiajele se amestecară și se întinseră pe fețe, chipurile se scurseră și se topiră într-o masă informă. La picioarele Hannei rămase un maldăr de haine, iar sala – pustie.

– Sunteți toți niște Zombie, niște măști, niște costume! Niciunul dintre voi nu are suflet! strigă Hannah și-și azvârli coroana de Miss, apoi o luă la fugă spre cabina de machiaj.

Mama Hannei privi scena pierdută, fără să înțeleagă. Rămase încremenită o vreme care i se păru nesfârșită, doar buzele i se mișcau în gol, fără a putea articula vreun cuvânt. Ar fi vrut să o strige pe Hannah, dar nu reușea. Parcă fusese metamorfozată într-o omidă, iar coroana de Miss căzuse peste ea și o strivise înainte să apuce să se transforme în fluture. În cele din urmă, cu privirea rătăcită, clătinându-se, căzând și ridicându-se, se târî spre cabina unde se refugiase Hannah.

Ușa cabinei era închisă. Mama Hannei o privi ca prin vis, fără să îndrăznească să se apropie. Nimic nu mai părea ca înainte, nimic nu i se mai părea real, toate obiectele și ființele arătau contorsionat și sălbatic ca niște pete stridente de culoare împrăștiate brusc, haotic în tablouri cubiste. Fiare adușmecând,

cucerind spațiul geometrizat, ordonat cu ghearele lor ascuțite și cu colții însângerați.

Oare ce se întâmplase? Nici nu apucase să atingă coroana de aur. Tânjise, ah, tânjise atât de mult după ea. Galbenul așteptării înfrigate din nopțile sticloase de decembrie, pe aleile șerpuite și ascunse. Lumina halucinantă și irezistibilă a neoanelor prin care se cern fatal fluturii de zăpadă. Aurul templului japonez de la Kyoto. Aurul medaliilor olimpice. Aurul coroanei de Miss. Aurul Hannei. Aurul ei.

Și acum, ce mai rămăsese din toate astea? Nu își dorise decât ca Hannah să fie specială, să reușească în viață, să fie prima, să fie o vedetă. Și făcuse tot ce-i stătea în puteri pentru a-și atinge scopul. Și îl atinsese. Și atunci de ce se simțea atât de departe de succes? De ce-și simțea sufletul golit ca ceașca ei de cafea de dimineață, murdară de zaț, pe care o abandonase în chiuvetă? De ce percepea lumea prăbușindu-se în haos? De ce se i se părea că Hannah e acum mai departe ca niciodată, undeva parcă pe altă planetă, privind superior la lumea ei aflată în descompunere, urmărind-o cu ochi necruțători chiar pe ea cum este devorată și înghițită lent, dar implacabil, bucată cu bucată, până la ultima celulă vie de această gaură neagră fără întoarcere?

Ce făcea acum Hannah? Râdea de ea? De sfârșitul viselor ei? De disoluția lumii ei? Se opri o clipă să asculte. Dar, din spatele ușii încuiate, nu, nu se auzeau râsete, nici măcar chicoteli. Hannah plângea înăbușit, cu sughițuri. Plângea singură, în cabina de machiaj, strângând probabil în mână ambalajul acela stupid și ferfeniț de bomboană Raffaello.

Mama Hannei își simți deodată obrajii arzând. De rușine. O rușine cumplită și sfâșietoare. De rușine că o obligase să țină

cură, să-și facă implanturi de silicon, să-și vopsească părul platinat și să-și pună lentile de contact violet, să meargă pe tocuri și să se machieze, să apară în reclame, să participe mereu la concursuri, ședințe foto și castinguri obositoare, să-și cumpere numai păpuși Barbie și să nu mai aibă alte jucării, să nu se amestece cu alți copii, să-și neglijeze școala, să-și monitorizeze mereu timpul și stilul de viață ca să ajungă o vedetă adevărată. De rușine că crezuse că o poate transforma pe Hannah într-o ființă originală, specială, cu o personalitate puternică, o campioană, când Hannah era deja așa, în mod natural. De rușine că nu mai schimbase o vorbă cu Hannah, în afara programului și rutinei zilnice, de când era la grădiniță. De rușine că nu o mai îmbrățișase și n-o mai mângâiasse cu adevărat pe Hannah de când era un bebeluș.

Mama se apropie cu pași timizi de ușă, bătu ușor și apoi intră în cabină. Hannah întoarse spre ea chipul plâns, cu machiajul întins pe față. Îi era teamă să nu o rănească săgețile de gheață din ochii mamei. Dar, surprinzător, ochii mamei scânteiau ca două flori albastre de cactus de pe planeta Gliese. Chipul Hannei se luminează. Mama se repezi la ea și o strânse în brațe tare, aproape să o sufoc:

– Îmi pare rău, iartă-mă, Hannah, spuse ea printre hohote de plâns. Te iubesc, Hannah.

– Și eu te iubesc, mami, răspunse Hannah, lipindu-se de ea și adăpostindu-se la pieptul ei ca-n vremurile de altădată, când era doar un bebeluș.

OBAMA DOAR LATRĂ, NU MUȘCĂ!

Acum câteva săptămâni, s-a întâmplat ceva banal, ceva care face parte din experiența de viață a oricărui bucureștean adevărat. Specificul local. Fi-miu, Alex, a fost mușcat de un câine. Pe stradă? Nu, chiar la intrarea în școala de muzică, în timp ce se ducea la ora de teorie. Câinele l-a atacat brusc, în timp ce urca treptele școlii, așa că nu a apucat să se sperie înainte. Abia după. Acum, de fiecare dată când vede un câine, fuge mâncând pământul. Exact de asta mă temeam: el, un mare iubitor de animale, să ajungă să se teamă de câini. Și nici nu vrea să mai audă de școala de muzică.

Acasă, nu lăsăm problema nedezbătută, vedem apoi dacă putem rezolva ceva. Discut cu copilul, clarificăm împreună că nu e de vină câinele, el fiind doar un biet animal care-și apără teritoriul, ci oamenii care i-au permis să stea acolo. Doar nu o să responsabilizăm câinele pentru asta. Atunci pe cine? Păi să-i luăm la rând, de la portar la primar. Scriu o reclamație pentru doamna directoare și ne apucăm să facem investigații la școală. Doamna profesoară de pian a lui Alex e speriată, spune că și pe ea au mârâit-o niște câini, că au mai fost și alții mușcați și că nimeni nu face nimic. Un

bunic vine la școală cu bâta. După ea, pot fi și cinci-zece câini în școală. Un alt domn profesor ne atrage atenția că un câine nu mușcă niciodată degeaba: câinele simte, poate că lui fi-miu i-a fost frică. Alex repetă că nu i-a fost frică deloc (pentru că totul s-a întâmplat prea brusc și s-a trezit cu câinele înfipt în picior). Abia acum îi este. Și nu mai vrea să meargă la școală. Un portar declară că numai unii câini sunt agresivi din cei cinci pe care-i știe acolo în școală. Alt portar ne confirmă că a fost și el victimă, poate chiar a câinelui care l-a mușcat pe Alex, dar nu sunt cinci, sunt trei. O căutăm pe doamna directoare, nu o găsim și, în lipsa ei, ne ducem la administrator. Bună idee, administratorul știe mai multe detalii. De fapt, sunt patru câini: doi frați, Al Gore (maro) și Obama (negru, bineînțeles), Michelle (soția lui Obama) și o altă cățelușă, fără nume săraca, ce-i dă târcoale lui Obama și ea. Se pare că Al Gore și Obama, culmea, au stăpân: o tanti de la minimarketul de lângă școală. Le dă drumul noaptea și dimineața, teoretic, îi pune în lanț. Doar teoretic. Michelle a ajuns în familia lui Obama prin alianță. Măine-poimâine și puii lor or să fie acolo – tot în școală, evident. Poate și ai cățelușei fără nume care se ține după Obama. Mai aflăm un amănunt important: administratorul nu crede că Obama și Michelle sunt periculoși, chiar dacă mai latră ei, dar ne avertizează că Al Gore e rău: l-a atacat și pe el, și pe portar.

Așadar, mergem la minimarket la tanti pentru recunoașterea infractorilor. Fi-miu nu prea vrea să-i revadă, dar îl asigur că vor fi legați când va face identificarea. Tanti ne primește cu un zâmbet larg și ne mărturisește că nici ea nu știe ce să mai facă cu Al Gore. Nu o ascultă deloc. Obama e

mai cuminte, săracu'. Michelle nu e a ei, e bagaboantă și, contrar vorbelor administratorului, mușcă. A mușcat-o chiar și pe ea. O știe și pe cealaltă cățelușă care-l curtează pe Obama, dar se pare că nu e singura admiratoare. A mai văzut și alte cățelușe disperate după Obama. Deci, în școală, trebuie să fie o haită întregă.

Și acum, marea confruntare! Alex rămâne încremenit la intrarea în curte, în timp ce tanti ne liniștește că băieții sunt legați. Obama doarme liniștit, în schimb Al Gore țâșnește din coteț lătrând furibund, cu bale la gură și ochii injectați. Alex tresare și face un pas înapoi. Nici urmă de îndoială, Al Gore l-a mușcat. Tanti confirmă și ea: „Al Gore e rău. V-am spus că nu-i cuminte, nu știu ce să mă mai fac cu el”. Tanti ne promite să-l pună pe Al Gore în lanț de seara (imediat după ce-și face nevoile) și să-l țină legat în timpul zilei, când sunt copiii la școală. Noi mulțumim și apoi cumpărăm niște țigări și chipsuri de la minimarket ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. La urma urmei, am identificat vinovatul: Al Gore, cine altminteri? Iar tanti ne jură că-l va supraveghea foarte strict.

Fumând și ronțâind chipsuri, plecăm de la minimarket frământați de întrebări metafizice. Oare câți câini trebuie să fie într-o școală: 1, 2, 3, 4, 5 sau mai mulți? Cum vor evolua relațiile în familia lui Obama și Michelle și cât o să crească haita din școală? Să le permitem accesul doar celor cumiți și studioși ca Obama sau și celor mai obraznici și violenți ca Al Gore, în speranța că educația o să-i îndrepte? Oricum, tot am aflat ceva. Al Gore e rău. Feriți-vă de el! Și, o veste bună: Obama doar latră, nu mușcă!

PROFUL, BINGO, SATUL ȘI ORAȘUL. O POVESTE DIN ESTUL SĂLBATIC

I

Prin fereastra întredeschisă, cu perdelele rupte fâlfâind în vânt, pătrundea o fâșie anemică din lumina și așa bolnavă, putredă a dimineții. Lumina cerșetoare, provocatoare și iritată din ochii unui câine vagabond, lumina spectrală, prăfuită, deșertică a craterelor de pe străzi, lumina amețitoare, jilavă a gropilor de gunoaie, lumina violentă și hipnotizantă a vitrinelor de supermarket, a reclamelor stradale și a mașinilor metalizate, lumina cenușie a cartierelor de blocuri comuniste, lumina frisonantă a unui cimitir din care cadavrele au evadat și au dezlănțuit o orgie.

În somn, Titus strângea puternic între pulpe ultima bucățică din cearceaful mototolit, gata să cadă din pat, iar buzele sale se lipiseră inconștient de urma de ruj de pe pernă, sorbind-o cu nesaț. Alarma de la buturuga de telefon mobil Nokia (căruia îi căzuse capacul și i se decoloraseră cifrele/literele până la imposibilitatea de a fi recunoscute de altcineva în afară de Titus) sună strident, destrămând mirajul. Titus se

întinse, prefăcându-se că n-a auzit-o, trăgând de timp și răsfățându-se. Căscă, se întoarse spre perna alăturată, o atinse ușor și șopti: „Leni...”. Apăsă mai tare perna, tresări și se ridică într-o rână. „Leni?” Deschise larg ochii, iar colțurile gurii (destinse până adineauri într-un zâmbet) coborâră. Oftă, mângâind totuși cu vârful degetelor conturul urmei de ruj de pe pernă. Nu vroia să se dea jos din pat, și-ar fi dorit să fie absorbit de urma de ruj și să rămână acolo protejat și fericit ca un fetus în placentă.

Din fotografia de pe măsută, Leni părea că îi făce semn cu mâna. Oare de ce o vedea mereu luându-și „la revedere” sau, uneori, ca acum, ștergând-o fără urmă (mă rog, cu excepția urmei de ruj de pe pernă)?

Evită să se uite pe fereastră pentru că nu ar fi văzut decât blocul înalt, masiv, cenușiu de vizavi. Imaginea asta îl apăsa, îl făcea să se sufoce. Se ridică din pat lent, întinzându-se de câteva ori mai înainte, și-și târșâi picioarele până la baia fără faianță, cu pereți jilavi, cu tencuiala căzută și pe deasupra inundați de apa venită de la vecinii de sus. Din țeava ruginită a chiuvetei picurau încet stropi de apă maroniu-gălbui cum nu mai văzuse din copilărie, de pe vremea lui Ceașcă. În chiuvetă și pe covorașul cu elefanței roz, cu urechile și trompele găurite de țișări stinse se zăreau câteva fire de păr roșcat. Pe marginea chiuvetei era un pieptene micuț, argintiu, cu un smoc de păr roșcat. Titus scoase smocul de păr roșcat din pieptene și vru să-l arunce în vasul de toaletă, dar, dintr-odată, se răzgândi și, mângâindu-l ușor, îl puse într-o casetă bleu din dulăpiorul alb de lângă oglindă.

Gata îmbrăcat de plecare (cu blugi tociți și cu cămașa albastră de pe scaunul din dormitor), Titus se duse val-vârtej

la bucătărie, scotoci prin sertare, luă un ibric, îl umplu cu apă și-l așază pe aragazul deschis la foc mic. Între timp, căută din nou febril prin sertare, dar găsi numai pungi goale de cafea pe care le aruncă la coș una câte una. Se întoarce grăbit în dormitor, se repezi la pachetul de țigări de pe măsută, observă că e gol și se duse să-l arunce la coș la bucătărie. În zăpăceala căutării, Titus fu cât pe-acți să dărâme calculatorul vechi Pentium (cu monitor CRT voluminos) de pe măsută din bucătărie.

Deodată, văzu o ceașcă de cafea așezată în echilibru instabil chiar pe monitor, iar alături de ea un creion verde dermatograf și un bilet scris cu litere strâmbе pe un șervețel: ”*Sorry!* Ultima porție de cafea!”. Titus izbucni în râs. Apoi, cu tandrețe, își apropie încet ceașca de cafea de gură, lipindu-și buzele de urma de ruj de pe margine. Vru să bea restul de cafea din ceașcă, însă se înecă imediat cu zațul și se strâmbă din cauza amărelii. Dădu pe gât repede un pahar cu apă (maroniugălbuiе) de la robinet. Se uită apoi la ceas și, alarmat, își trase ghetetele în picioare și aleargă în dormitor să-și ia servieta în care îndesă teancul de lucrări corectate cu roșu de pe masă.

Ieși din apartament în grabă, o salută pe o vecină ieșită să ducă gunoiul la ghenă, dar aceasta nu-i răspunse. Vecina, o femeie în vârstă cu părul ridicat într-un coc foarte înalt (ca tortul miresei sau ca al doamnei Simpson din desenele animate), brăzdat de bigudiuri lucitoare, multicolore, îmbrăcată în capot și târșându-și picioarele umflate de varice în niște șlapi roz bombon enormi, cu talpa desprinsă, își ducea tacticoasă și impasibilă coșul uriaș spre ghenă, fără să observe nimic în jur.

Titus se pregăti să intre în lift, dar mai întâi citi noul mesaj de pe ușă, scrijelit probabil de unul dintre elevii săi

studioși: „I-a de la Bănescu. Sugi pula mue”. Țsta era un mesaj scrijelit. Dar mai era și un bilet (de hârtie, scris de mână) lipit pe ușa liftului cu scotch: „NU m-ai face-ți mă golani miserie în lift, nea-ți ânbolnăvit din cauza la sticle țigare siringe scuipat borîtura! NU m-ai arunca-ți nimica că chiem miliția, face-ți curat cu linba și plăti-ți amendă!”. Titus râse. Nu prea avea chef să intre în lift, dar era târziu, nu-și mai putea permite să întârzie. Până la urmă, se hotărî și intră în lift, iar acesta hurui îngrozitor. În timp ce liftul cobora, Titus își aranjă părul și-și îndreptă gulerul cămășii, uitându-se în ciobul din oglindă rămas pe baricade în ciuda atacurilor repetate ale „golanilor”.

Ieșit din bloc, Titus intră în grabă pe o străduță lăturalnică, ascunsă printre blocuri și se îndreptă către o mașină albă, veche (dar, în fine, în zilele noastre se poate spune că e de colecție!), destul de curățică și bine îngrijită, o Dacie Break. Câțiva câini vagabonzi, în ciuda aspectului lor spectral, îl lătrară cu putere, arătându-și colții. Titus deschise mașina, se așeză la volan, porni motorul, introduse – la a șaișpea încercare – maneta schimbătorului de viteză într-a-ntâia, dar auzi, deodată, o pârâială nu tocmai încurajatoare, din păcate, destul de familiară. Se dădu jos din mașină și verifică pneurile. Da, așa cum se așteptase, mașina avea până la roata stângă din spate.

„Iar a scos Gică ventilul!... S-o fi officat că i-am luat locul de parcare. Parc-ar fi al lui, moștenire de la mă-sa... Nici măcar nu plătește pentru el!” bombăni el.

Se uită apoi la ceas. Ah, mai bine nu ar fi făcut-o! Intrase în panică. Nici nu mai vedea bine. Pentru o clipă, imaginea îi apăru alterată: totul se vedea răsturnat – oamenii cu capul în jos și picioarele-n sus, alergând și foindu-se brownian, încoace

și încolo, tot mai alert și mai haotic, până la amestecarea lor completă într-o pastă informă, maroniu-gălbuie, scuipată în chiuvetă la clătire de Bucureștiul matinal, amețit și abulic.

Titus închise ochii. Își imaginează o pajiște uriașă, necosită, plină cu flori de nu-mă-uita, invadată de o lumină proaspătă, în care Leni, goală, îi zâmbea și-i făcea semn cu mâna (nu de „Pa” ca-n fotografia de pe măsuță, ci de „Bună! Hai, vino-ncoa!”). Dar era târziu. Făcu un efort să se smulgă din vrajă. Deschise ochii și se dezmetici. Un autobuz tocmai oprise vizavi în stație. Traversă în goană printre mașini, aleargă după el și reuși să se urce din mers pe scara ticsită de oameni, pe a doua treaptă. O cucoană furioasă de pe prima treaptă îl izbi sistematic cu umbreleuța, dar Titus rezistă eroic, ca un fachir pe sticlă, fără să-și piardă zâmbetul și echilibrul.

Liceul vechi, de mult timp nerenovat, cu un aspect bacovian (de „cimitir al tinereții”) îl aștepta – cu aceleași uși masive închise și aceiași portari acri și plictisiți, rezolvând încontinuu integrale, mestecând semințe și scuipând cojile. Un liceu având culoare înguste, întunecoase, labirintice, parcă nesfârșite.

Titus suspină și intră cu inima strânsă pe o ușă albă pe care scria „Cancelarie”. Ușa scârțâi puternic. Într-o sală slab luminată, la o masă lungă câțiva profesori își desfășurau micile ritualuri matinale. Într-un colț, în stânga, unul citea absorbit ziarul și aproape că dispăruse sub el. În capăt, trei doamne îmbrăcate în taioare ponosite șușoteau îngrijorate. În dreapta, în alt colț, o domnișoară cu o figură pământie și cearcăne adânci fuma cu un aer plictisit o țigară, scuturând-o absent în scrumieră. Titus îi salută pe toți cu o voce spartă și impersonală:

– Bună dimineața.

Nu-i răspunse decât profesoara cea tânără și uscățivă care fuma în dreapta, în colț (cu o voce stinsă, din altă lume):

– 'Neața, Titus.

Titus se aștepta să apară în curând zombie, fantome, monștri sau măcar Scoobie Doo în încercarea sa de a rezolva misterul liniștii apăsătoare din cancelarie. Din fericire, se sună de intrare și Titus răsuflă ușurat. Se semnă în condică, luă repede catalogul și, uitându-se în fugă la ceas, alcargă spre sala de curs.

O luă înainte pe culoarul îngust și întunecos, cu portrete de scriitori pe pereți. Mai multe grupuri de elevi stăteau pe hol, deși se sunase de intrare. În fața sălii 2 de la parter se afla un grup mare de elevi: unii fumau, doi tineri îndrăgostiți se sărutau și se pipăiau, alții vorbeau de zor la mobil sau stăteau pe chat. Nimeni nu-l salută, nimeni nu păru să-l observe. Titus îi întrebă:

– De ce nu sunteți în clasă? N-aveți oră?

Unul dintre elevi îi răspunse, trăgând din țigară și suflându-i fumul în nas:

– N-a venit profa...

– Dar cu cine aveți? se interesă Titus.

– Cu doamna Clarisa Lernea, zise elevul, scoțând pe nări nori groși de fum.

– Poate Le-nea! comentă un alt elev.

– Probabil că testează un nou salon de cosmetică, interveni o fată nu tocmai străină de un astfel de loc și care știa ce vorbește, după felul în care era aranjată, coafată și machiată.

– Dacă nu te-a luat pe tine pe post de consilier, o tachină unul dintre colegi.

– Tot degeaba, că-i babă! Când te gândești că are vreo... 30 de ani! spuse fata îngrozită.

Titus făcu un gest de lehamite, se mai uită o dată la ceas și se îndreptă spre sala 3 de alături. Înainte de a intra în clasă, cu mâna pe clanță, mai privi o dată holul: în fața multor săli, grupuri-grupuri de elevi... „fără număr, fără număr” își pierdeau vremea pe hol. Parcă erau mai mulți afară decât în clase. Oricum, în semiîntinericul destul de lugubru, aduceau o pată de culoare exotică, semănau cumva cu Marea Barieră de Corali din nord-estul Australiei.

La oră, unii elevi deja plecaseră sau nu veniseră deloc (rândul din mijloc, format preferențial din băieți, era aproape gol), iar cei rămași se dedicau unor activități mai antrenante decât istoria precum plimbatul de la o bancă la alta, bârfele directe sau on-line, pe rețelele de socializare, fumatul, vorbitul la mobil sau trimiterea de SMS-uri. Cei mai studioși își făceau temele la matematică, la informatică sau la engleză. Doi tineri se pupau și se pipăiau imperturbabil în prima bancă și nu se simțiră deranjați nici atunci când Titus scoase în glumă o cutie de prezervative pentru a le oferi, protector, tinerilor îndrăgostiți.

Titus încercă să ignore indiferența afișată ostentativ și să-și desfășoare ora. Trase aer adânc în piept și începu să vorbească despre Mihai Viteazul, străduindu-se să demonteze mitul Unirii de la 1600 și să-l înlocuiască cu varianta mai plauzibilă a cuceririi (glorioase, ce-i drept, a Țărilor Române) sau a „pohtei ce-am pohtit-o”. La sfârșit, după mai multe tentative de interacțiune cu clasa, avu impresia că singurul care-l ascultase fusese însuși Mihai Viteazul, din tabloul de pe perete, care-l privea acum cu un aer ușor contrariat și ironic.

***

Titus părea iremediabil prizonier în „roata veveriței”, așa cum auzise odată la o conferință MLM la Marriott, la Herbalife, unde-l invitase o colegă profesoară cu intenția generoasă de a-l face milionar peste noapte. După prezentarea spectaculoasă a afacerii-minune și fără niciun fel de riscuri, după aplauzele prelungite pentru liderii de succes care defilau pe scenă și după infuzia de gândire pozitivă americană într-un cadru somptuos și festivist, Titus ajunsese acasă și mai obosit ca de obicei și simțise că-i vine să vomite.

Nu, marketingul în rețea nu reprezenta o soluție pentru el. Însă ce perspective de evoluție îi oferea activitatea sa profesională? Timpul trecea, iar la liceu nimic nu părea să se schimbe. În pauză, la cancelarie, lumea vorbea numai de bani, de criză sau se plângea, pur și simplu, de condiția mizerabilă, demnă de dispreț a profilor de astăzi din România. Degeaba încerca Titus la început să schimbe subiectul, pomenind de vreo nouă carte, film sau terasă, lumea se făcea că n-aude sau se enerva de-a dreptul, căci cine avea bani pentru așa ceva pe timp de criză, iar discuția revenea, invariabil, la bani și la criză, așa că Titus se retrăgea tot mai des singur într-un colț și fuma, protejat în mod inefabil de rotocoalele de fum ale Înțelepciunii (sau mai bine zis ale Geniului Neînțeleș) ca Domnul-Omidă din „Alice în Țara Minunilor”.

Ziua de salariu era, într-devăr, una dintre cele mai degradante experiențe: când trebuia să semneze fluturașul de salariu, se înroșea, i se tăia răsuflarea, iar mâna îi tremura. De ce mai trebuia să semneze pentru așa rahat de bani care nu-i ajungeau nici să plătească chiria (chit că-și completa veniturile

cu meditații la engleză și la română, că istoria nu mai interesa pe nimeni)? De-abia îi acopereau țigările și benzina. Făcea și asta parte din procedura sistematică de umilire?

La oră, din păcate, atmosfera nu era mai entuziasmantă ca în cancelarie: elevii continuau să vorbească la mobil, fumau în clasă, se sărutau și se pipăiau, iar cei mai serioși și mai activi foloseau ora de istorie pentru a-și face tema la engleză, matematică sau informatică (și Titus nu îndrăznește să-i deranjeze).

Directorul nu era nici el dintre cei mai populari. Profii îl suspectau că-și dobândise funcția prin alte merite decât cele profesionale. Poate apelase la aceeași fabrică de diplome, „MANGa cum laude” ca și „dottore” Ponta. Oricum, se putea spune că directorul era mai curând implicat în campanii politice decât în conducerea liceului. Preferau să-l știe plecat, decât la birou. Ar fi optat pentru o întâlnire de gradul trei cu o creatură de pe Marte decât să intre în biroul directorului sau să ia parte la o ședință. Cu siguranță, extraterestrul s-ar fi comportat mai uman.

Șeful îi tiraniza pe profii tineri și, dintre ei, îndeosebi pe Titus, bătându-și joc de îmbrăcămintea sa modestă și, totodată, neregulamentară, de aerul său de puști care-l putea face ușor de confundat cu elevii, de incapacitatea lui de a se impune în fața copiilor. Totodată, directorul îl atenționase că părinții copiilor s-au plâns în ședință că Titus îi suprasolicita la materia lui, nemailăsându-le timp pentru ce e important, adică pentru matematică, informatică și engleză. Îi spusese chiar tranșant să „o lase mai subțire” cu materia lui, că în ziua de azi nu mai contează istoria.

La fiecare ședință sau chemare în biroul directorului i se părea că plonjează din „Matrix”-ul înșelător, deprimant, dar suportabil al cancelariei drept pe scaunul de tortură al agentului Smith. Ori că pendulul Inchiziției coboară spre el lent, dar implacabil, tot mai aproape, gata să-l sfâșie, ca-n „Puțul și pendulul”. Sau că este un fluture răstignit în fața păianjenului ca-n „Orbitor”, privindu-și călăul în ochi, în același timp paralizat de groază și fascinat de propria sa execuție.

***

Gâfâind, cu fața congestionată, Titus făcu slalom printre elevii de pe culoar până la cabinetul medical. Ajuns în dreptul său, deschise ușa zgomotos, fără să mai bată, trântind-o de perete. Cu siguranță, Leni avea să se bucure să-l vadă. Se angajase cu o lună în urmă la același liceu unde preda și el, acum puteau fi mai mult timp împreună. O găsi aranjând în glastră un buchet de orhidee imperiale. Pe măsută era și un carton plin cu prăjituri Diplomat (dintre care una era mâncată pe jumătate) și un pachet de cafea Jacobs Alintaroma cartonat, de 500 g. Titus o strigă, dar ea nu-i răspunse. Continua să aranjeze orhideele în vas. O privi câteva momente în tăcere: i se părea că e și ea o orhidee înaltă, elegantă și mlădioasă. Apoi se apropie de ea și încearcă să o sărute pe gât, dar ea nu se lasă. Întorcându-i spatele, Leni îi aminti de ziua ei onomastică, „Sfinții Constantin și Elena”. Titus se simți un pic jenat și încercă să bolborosească niște scuze, dar Leni îi spuse:

– Nu-i nimic, noroc că au alții grijă de mine. Sunt mulți care mă apreciază, nu ca tine. Chiar și directoru’. Poate ar fi

chiar mai bine să aibă doar alții grijă de mine, se pare că nu mă pot baza niciodată pe tine. Ție nu-ți pasă.

Seara, venind de la liceu, Titus se hotărî să se ducă la prietena lui s-o împace, fără a-i spune nimic, pentru a nu strica surpriza. Traficul era însă imposibil. În fiecare intersecție cronometra cel puțin o jumătate de oră de așteptare, iar mulți claxonau, încercând să depășească pe roșu coloana. Un șofer nervos, care nu mai avea răbdare să stea la stop, chiar îl tamponă ușor în spate, dar Titus nu mai părea în stare să recepționeze impactul. Transpirația îi curgea în valuri, iar mâinile înfierbântate și umede îi alunecau de pe volan. Se sufoca. Încercă să-și ocupe timpul numărând mașinile de la stop, dar asta îl angoasă și mai tare. Când ajunse în sfârșit pe strada lui Leni, strigă „Yeah!” și se bucură, dar nu pentru mult timp.

Urma aventura căutării unui loc de parcare. Se învârti timp de trei sferturi de oră pe străduțe minuscule pe care nu putea să treacă nici măcar o mașină pe un singur sens din cauza celor parcate pe lateral, dar pe care se încăpățâneau să intre și autoturisme venite din sens opus. I se păru că dă înainte și înapoi de nenumărate ori, fără a avansa câtuși de puțin. În plus, locurile aparent libere erau ori numerotate și concesionate altor șoferi, ori, pur și simplu, curți și garaje unde scria mare „NU PARCAȚI!”, uneori în asociere cu „CÂINE RĂU!”, de parcă ar fi existat o corelație. Îi veni să plângă de furie și neputință, dar nu mai avea energie nici pentru asta. Până la urmă, deși știa că Supercom ridică mașinile aflate în fața blocului lui Leni, chiar dacă nu incomodau circulația, nici nu se aflau pe trecerea de pietoni, strânse din dinți și lăsă bătrâna Dacie chiar acolo, la intrare,

pe avarie, cu un bilet cu numărul său de telefon mobil sub ștergător, în caz de nevoie. Se făcuse nouă seara, poate că la ora aia nu mai ridicau mașini. Se rugă încetișor să nu apară Supercom ca să ridice mașina, doar nu stătea mai mult de o jumătate de oră și, oricum, lăsase bătrâna Dacie pe avarie.

Din fericire, problema florilor pentru Leni se rezolvă imediat: exact la intrarea în bloc se afla un chioșc de florăreasă. Titus alese iute un buchet mare de flori de câmp (albăstrele, margarete și garofițe din care mama îi făcea coronița de premiant în copilărie). În drum spre lift, le mirosi, prima oară fără să simtă nimic. Puțea mai curând a ghenă, dar asta era parfumul natural al celor mai multe blocuri bucureștene. Auzi huruitul familiar al liftului. Văzu ciobul de oglindă din lift – la fel ca acasă. Parcă era un pic mai bine, trebuia să facă eforturi să-și revină. Își șterse transpirația de pe față cu un șervețel, privindu-se în ciobul de oglindă și mai mirosi o dată buchetul. Dintr-odată, văzu dealuri line înlănțuindu-se și o pajiște uriașă plină cu flori și fân necosit unde el și Leni făceau dragoste. Închise ochii și zâmbi.

Sus, la etajul 8, Titus pregăti din timp cheia și deschise ușa cu o mișcare sigură și, în același timp, delicată. Vroia s-o surprindă pe Leni. Poate făcea chiar acum o baie cu spumă, cu un pahar de șampanie alături și o lumânare parfumată aprinsă, și avea să-l invite și pe el în cadă. Dar la baie nu era nimeni. Titus intră tiptil în dormitor. Surpriza pe care i-o pregătise Leni era mult peste așteptările lui! În lumina intensă și brutală a plafonierei din dormitor, chiar în dreptul ferestrelor fără jaluzele, o văzu pe Leni în genunchi, pe covor, cu penisul directorului în gură. Titus privi scena paralizat, minute în șir,

parcă la nesfârșit, ca fluturile răstignit în pânza păianjenului. Florile îi căzură din brațe, risipindu-se pe covor.

– Aștepți să-ți vină rândul? întrebă directorul cu un rânjel satisfăcut și necruțător care-l curentă.

Titus făcu eforturi supraomenești să se smulgă din fascinația morbidă a fluturului răstignit și să reacționeze. I se tăiaseră picioarele și avea senzația că se sufocă. Cu greu, împleticindu-se și călcând pe florile risipite pe covor, fără să rostească un cuvânt, reuși să se târască afară din dormitor. Tulburat ca niciodată, se așeză pe scări ca bețivii, acoperindu-și fața cu mâinile și suspinând. Își aprinse țigara invers și o stinse imediat. Luă apoi o nouă țigară și o fumă pe jumătate, tresărind înfrigurat, chiar acolo pe scări. O stinse pe mâna lui stângă, privind ca prin vis urma roșiatică, fără să simtă aproape nimic. Era încă în stare de șoc, pur și simplu, nu-i venea să creadă.

Afară, altă surpriză! Mașina nu mai era la locul ei. Supercom o ridicase. La început, Titus se gândi să o lase acolo, nu mai avea chef de nimeni și de nimic. Apoi, pe măsură ce-și aduna puterile, realizează că taxa plătită urma să fie mult mai mare dacă nu își recupera mașina imediat. În plus, acum se simțea în stare să riposteze, era gata chiar să facă scandal. Titus chemă un taxi și merse până în afara Bucureștiului, în Afumați, unde-și avea sediul Supercom. Plăti taxiul și se duse apoi la casierie pentru a achita taxa pentru mașină. Toată furia și toate umilințele acumulate răbufniră acum. Făcu reclamație în scris, dar și verbal, foarte vehement, susținând că nu este corect să fie ridicate mașini care nu inoportunează traficul atunci când nu este oferită o alternativă – alte locuri de parcare (iar în

București, se știa, nouă autoturisme se luptau pentru un singur loc de parcare), taxa este prea mare (550 lei), iar sediul Supercom greu accesibil pentru șoferi. În plus, preciză că Dacia fusese parcată în fața blocului, unde nu incomoda traficul și lăsată pe avarie, împreună cu datele de contact ale șoferului. Atunci când vorbi de posibila funcționare ilegală a firmei (despre care citise în presă), Titus ridică tonul acuzator. Unul dintre angajații firmei se repezi la el și-l împinse, înjurându-l. Titus se lovi de perete și căzu. Când se ridică, ceru să refacă reclamația, pentru a include în ea comportamentul nedemn și agresiv al angajatului Supercom. Plăti apoi taxa în scârbă și luă mașina. Era mai zgâriată ca înainte.

Locul său de parcare preferat de la bloc, din fericire, nu fusese ocupat, dar, când coborî din mașină, se trezi împresurat de câinii vagabonzi care îl priveau cu ochii injectați și colții ridicați, mârâind și lătrând. Unul dintre ei se aruncă asupra lui, îl azvârli la pământ și-i sfâșie fața cu colții săi ascuțiți. Titus nu simți atât durere, cât mai mult spaimă. Și, cumva, senzația difuză că merita sau trebuia să fie devorat de câini. Dar instinctul de conservare fu mai puternic de data asta. Se luptă să scape, lovindu-l pe câine, la rândul său, cu servieta. Câinele se dădu la o parte, scheunând, iar Titus o luă la goană spre bloc. În ciobul de oglindă din lift observă două dâre de sânge și roind pe obrazul drept. Mulțumi cerului că nu era nimeni în lift sau pe hol ca să-l vadă în ce hal era.

Acasă, se trânti epuizat pe pat. Sângele îi picura ușor pe mână, dar nu-i dădea atenție. Nici măcar nu-și șterse fața. Încă nu-i venea să creadă ce se întâmplase, câinii și Supercom nu însemnau nimic, dar Leni...! Revăzu masochist în minte de

sute de ori scena, se surprinse și pe el asistând neputincios, dar și un pic pervers, ca un voyeur, apoi ca o victimă care nu opune nicio rezistență, „așteptând să-i vină rândul”.

„I-a supt pula, iar eu m-am uitat ca bou”, repetă în neștire, gemând ca un animal castrat.

Cum îndrăznise șeful să o atingă pe Leni a lui? Leni era femeia lui și numai a lui, nu trebuia s-o împartă cu nimeni, cu atât mai puțin cu șeful pe care îl detesta. Bizar, cum de nu observase nimic mai înainte? De când începuse aventura lui Leni cu șeful său? Ce sentimente, ce planuri, ce intenții avea față de „dom’ director”? Dar față de el? Nu-l mai iubea? Însă îl iubise oare vreodată? Indiferent de asta, de ce nu făcuse nimic, așa ca bărbații? De ce nu ripostase? Simțea că moare de durere, umilință și rușine, ar fi vrut să se caște un abis și să-l înghită pentru totdeauna. Dar, în același timp, îi era milă de el însuși: două lacrimi fierbinți i se scurseră pe obraji, amestecându-se cu sângele și sudoarea.

Toată noaptea se zvârcoli pe canapea, fără a închide un ochi. Vomită de câteva ori pe covor. Doar spre dimineață, când se zăriră primele raze de soare, adormi chinuit, gemând și zbătându-se în somn. Visă tot felul de lucruri monstruoase: domnitorii coborând din portretele de la școală și trăgându-l pe roată pentru desconsiderarea istoriei și lipsa de autoritate în fața elevilor; pe el însuși dezbrăcat complet și legat în lanțuri în locul mașinii în parcare Supercom, biciuit de angajați, de director și de Leni; pe Leni în chip de zeiță Artemis virgină, asmuțind câinii vagabonzi asupra lui pentru a-l sfâșia ca pe Acteon; pe el sugând scula șefului în aplauzele furtunoase ale lui Leni și sub privirile amuzate ale colegilor și elevilor săi.

II

Tot weekendul Titus se zbuție, revăzând obsesiv ce se întâmplase și reproșându-și lipsa de reacție. Duminică, pe la trei noaptea, își aminti brusc că a doua zi avea ore, iar el se simțea sfârșit de puteri: nu era în stare nici să se țină pe picioare, nici să vorbească, iar capul îl dorea cumplit, în ciuda analgezicelor. Și nici nu concepea să se întoarcă acolo, să îi vadă pe Leni și pe director. Se gândi să ceară concediu medical, dar ideea îi venise tardiv, procedurile erau complicate și, în plus, nu-i plăcea să caute scuze și acoperiri.

La șapte sună alarma și Titus gemu slab, precum un animal muribund. Se chirci sub cearceaf, acoperindu-și capul, încercând să mai amâne momentul trezirii. Alarma continua să sune tare și strident. Se târî până la baie și se spală pe față cu apă rece. Își examinează îndelung rănilor de pe obraz și urma de țigară stinsă de pe mâna stângă, le pipăi, se gândi să pună pansamente, dar apoi renunță la idee. Nu dorea să ascundă urmele dezastrului câtuși de puțin, ar fi vrut ca toată lumea să știe cât suferea.

– Parcă mi-aș linge rănilor, ce consolare ieftină! își zise el. Ce bine ar fi fost să fie rănilor astea și atât! Ce ușor ar fi fost! Ce să fac însă, Doamne, cu rănilor din suflet?! suspină el.

Se duse apoi la bucătărie să facă o cafea tare și, de-abia își aprinse țigara, că sună telefonul. Luă mobilul și încercă să răspundă. Dar, nu, nu era nimeni și telefonul continua să sune. Poate suna telefonul fix? În ultima secundă, Titus ridică receptorul. Era bunicul. Nu putea să-i închidă, nu mai vorbiseră de aproape două luni. Bunicului i se făcuse dor de

el și vroia măcar să-l audă. Spera că o duce bine în capitală și că e sănătos. Și-ar fi dorit să vină în sat să predea la școala de acolo, doar asta fusese tradiția familiei (cu excepția nepotului, Titus). Da, într-adevăr, Bucureștiul oferea multe oportunități și Titus preda la liceu, dar la țară erau oameni mai primitivi și un mediu mai curat. Ce păcat, tocmai se eliberase un post de profesor de istorie la gimnaziul din sat, iar Titus l-ar fi putut prelua. Și tocmai renovaseră casa, el și cu câțiva nepoți care mai rămăseseră în sat, căci cei mai mulți erau plecați la muncă afară. Folosise inspirat banii obținuți din vânzarea terenului din Mihăilești. Pusese gresie lucioasă la bucătărie și faianță verde la baie, aveau acum și centrală, iar pe terasă aduseseră o măsuță cu scaunele de răchită: o plăcere, să tot stai să-ți bei cafeaua sau... țuiculița acolo, privind dealurile împădurite din zare sau... corectând lucrări.

Titus asculta ca prin vis tot ce spunea bunicul, neîndrăznind să-l întrerupă, dar fără a comenta ceva.

– La revedere, tataie! Trebuie să fug la școală. Multă sănătate! zise Titus, sorbind ultima înghițitură de cafea.

Își puse apoi repede un tricou kaki și eternii lui blugi tociți și se încălță cu tenișii chinezești. În timp ce-și studia rănila de pe obraz în ciobul de oglindă din lift, Titus începu să proceseze ce spusese bunicul. Cum ar fi fost să se ducă la țară? Acolo, își amintea, cerul e albastru fără nor, fânul foșnește, se aude zvon de talangă, iarba e înaltă și atât de proaspătă... S-ar putea întinde pe iarbă, iar aceasta l-ar mângâia, i-ar alina rănila... Ar asculta dangățul clopotelor și ar vedea duminica dimineața o mulțime de oameni îmbrăcați în costume naționale în fața bisericii, reculegându-se pentru

liturghie. Ar participa la o masă mare, întinsă în tindă, unde copiii se cațără unul pe altul, chicotesc și își vâra mâinile într-un castron imens cu mămăligă și smântână, lingându-și degetele. Ar putea chiar să se plimbe printre bănci într-o sală de clasă invadată de o lumină caldă și blândă, cu elevi îmbrăcați modest, dar cu sufletul curat, fără pretenții, fără fițe. Ar putea, în cele din urmă, să-și bea cafeaua... sau țuiculița la măsuta de răchită de pe terasă, împreună cu bunicul lui, protejat de privirea și de zâmbetul lui consolator.

Răsucirea cheii în bătrâna Dacie îl făcu să-și întrerupă reveria. Nu era asta o imagine idilică, sămănătoristă, potențată de propria nostalgie și fără niciun fel de susținere în realitate? Și ce dacă? Mai bine să se hrănească cu vise frumoase decât cu coșmaruri reale!

Și apoi cine mai face asta? Să plece de la București la țară?! Nu-i nimic, ar putea fi original, ar putea da el tonul. Ar putea lansa chiar un nou trend. Ar putea deveni un „*future-maker*”, un „*trend-setter*”! Să revenim la valorile originare, tradiționale... Și, la urma urmei, ce-i oferea Bucureștiul? Dispreț, trădări, depersonalizare, demotivare, angoase, frustrare, alienare, absurd, haos, stres, mizerie, câini vagabonzi, agitație, poluare, trafic infernal?

Înainte de a intra în liceu, Titus se opri la intrare să fumeze o țigară și să-și pregătească discursul pentru director. Era hotărât să fie demn și să nu cedeze de data asta. Intră pe poartă palid, ușor tremurând, dar cu ochii strălucitori, indiferent cât de încercănați arătau. Portăreasa nici nu-l observă, ci continuă să molfăie semințe și să scuture integramele de coji chiar la intrare.

Doi colegi îl opriră pe hol curioși:

– 'Neața! Ce s-a întâmplat, Titus? Ce-ai pățit?

– A, nimic important, un mic accident, răspunse Titus cu un zâmbet forțat.

Apoi, după ce inspiră adânc de câteva ori, intră în biroul directorului, fără să bată la ușă.

– Sunt ocupat! Nu pot să vorbesc acum! Ieși afară! strigă directorul, fără să-și ridice nasul din laptop și să se observe cine intrase.

– Ți-o sugere Leni? E cumva sub birou? Pot să verific? Este interzis sexul în timpul programului, spuse Titus încet, dar ferm.

Nici nu-i veni să creadă că zisese așa ceva. Parcă vorbea altcineva.

– Ce? se minună directorul de intrarea neanunțată a lui Titus și de reacția lui total neașteptată.

Dar își reveni parțial și ripostă:

– Poate nu știi, da' aici la mine e Biroul Oval sau Oral, cum vrei să zici. Pot să fac orice când vrea mușchii mei, răspunse directorul, scărpinându-și chelia lucioasă ca o bilă de biliard.

– Atunci îți vei asuma și responsabilitatea pentru ce ai făcut la fel ca președintele Clinton, surâse amar Titus.

– Nu ți-e rușine, bă, țărane? Ce cauți aici? Vorbești ca un țăran, te îmbraci cu toate jafurile și umbli împuștit ca un aurolac, dai buzna, mă deranjezi, nu-ți respecti superiorii și perturbezi bunul mers al școlii pentru care am făcut atâtea sacrificii! Și habar n-ai cum să tratezi o femeie! Dacă-mi aduc bine aminte, i-ai adus lui Leni flori de câmp. Ha, ha, ha, cine

mai dă flori de câmp unei doamne de ziua ei? Și, oricum, Leni preferă mai mult orhideele imperiale, rânji directorul, făcând eforturi să-și revină din șoc și să preia controlul.

Titus simți o înțepătură în inimă: revăzu florile de câmp scuturate pe covorul pătat de spermă și călcate în picioare. Îi veni să leșine, dar își adună puterile și contraatacă:

– Ai merita să-ți vorbesc mult mai urât, ai merita chiar să te omor, am fost un gentleman că m-am purtat așa, nu vreau să mă cobor la nivelul tău, zise Titus, privindu-l în ochi.

– Ba te invit să cobori. Leni nu e azi la cabinet, nici sub birou și am poftă de una mică. Mi-o sugi tu? rosti directorul cu o voce insinuantă, care nu accepta refuzul, învăluindu-l în privirea sa hipnotică, cu o tentă lascivă.

Titus simți că i se urcă tot sângele la cap.

– Te rog să nu mai vorbești așa, s-ar putea să nu mă pot controla, șopti el, cutremurat de furie și de silă.

– Da' ce-ai face, bă, țărane? Ai leșina? Se pare că nu ești bun nici la supt pula, ești varză rău de tot. Poate mai luam și SIDA sau cine știe ce altă boală venerică de la tine! se schimonosi directorul.

– N-am mai făcut-o la propriu, dar am mai făcut-o la figurat până acum. Regret și n-o să mai accept, spuse Titus tare și hotărât.

– O s-o mai faci de milioane de ori, răspunse directorul sigur de sine, pe un ton dominator. Da' ce-ai pățit la față și la mână, bă, țărane? Ai vrut să te sinucizi? Nici asta nu ți-a reușit, bă, loosere? hohoti el.

– Să mă sinucid? Ce, crezi că o sinucidere te eliberează? izbucni Titus. Am o idee mult mai bună: demisia. Voi completa acum cererea și tu mi-o vei semna imediat.

– Ce? Chiar vrei să-ți dai demisia? Și-așa arăți ca adunat din boscheți. Vrei să ajungi să cerșești pe stradă ca să ți-o bagi în venă? Să știi că poți să vii apoi târându-te în genunchi, să mă pupi în cur și să mi-o sugi... la propriu, eu nu o să te mai primesc înapoi niciodată. Am să te las să te zbați în căcat, îl amenință directorul, cu fața deformată de un rictus și aruncând flăcări din priviri.

– Nu vrei să te desparți de mine? Nu mai ai pe cine să torturezi în locul meu? Ei bine, eu nu sunt chiar așa de masochist ca să rămân. Am stat și așa prea mult. Am pierdut ultimii patru ani de viață. Totul a fost prea degradant și demotivant.. Te rog să-mi semnezi demisia imediat. Este dreptul meu, punctă Titus un pic îngrijorat și agitat, dar hotărât să meargă mai departe.

În sfârșit, spunea ce avea de spus, cu orice risc.

– Știi ce? Nu ești un monstru oribil, ci doar un clovn ridicol care face glume proaste, continuă Titus, privindu-l cu ochi scânteietori. Puterea ta era în frica mea. Dar acum nu-mi mai e frică. Sunt liber, râse el.

Scrise demisia repede pe o coală A4 și i-o înmână directorului. În timp ce acesta o studia, începu să cânte cât putea de tare și însuflețit „*I want to break free*”.

– Taci, țărane! zbieră directorul, astupându-și urechile, după ce semnase demisia repede și cu o grimasă de dezgust.

– Îmi pare rău, nu știu manele, râse Titus și ieși pe ușă val-vârtej.

Zbura.

Neo câștigase bătălia, prizonierul Inchiției păcălise pendulul, fluturele evadase din pânza păianjenului.

***

Titus rămase în liceu până la sfârșitul anului școlar, nu dorea să abandoneze copiii, așa că așteptase până la încheierea semestrului. Ultimele două săptămâni trecură mai greu ca niciodată: parcă ar fi străbătut, târându-se, în lanțuri, câteva milenii. Dar în ultima zi lanțurile se sfărâmară și Titus simți iar că plutește. Își făcu repede bagajele, fredonând „*Free as a bird*”.

Traficul pe șosea până în sat fu destul de liber, așa că Titus se relaxă la volan și cântă tot drumul. Când văzu plăcuța de la intrarea în sat cu numele localității, „Ștefăneștii de Sus”, ochii i se umplură de lacrimi.

Bunicul îl aștepta în poartă și îl îmbrățișă cu căldură. Titus îl strânse și el în brațe, aproape să-l strivească, dorindu-și ca îmbrățișarea să dureze la nesfârșit. Se simțea atât de fericit.

Merseră împreună până în bucătărie, unde Titus îl rugă pe bunic să nu se deranjeze deocamdată cu masa, căci mai avea două sandvișuri de pe drum. În timp ce Titus înfuleca cu poftă primul sandviș, bunicul aduse la masă o sticlă de Cola și chipsuri. Măcar cu atât să-l cinstească și el pe nepotul său drag. Titus se strâmbă, uitându-se la chipsuri și la Cola cu suspiciune, dar acceptă în cele din urmă un pahar de Cola, pentru a-i face plăcere bunicului. Ce mai conta ce se afla pe masă, bunicul părea neschimbat: cu părul lui bogat, argintiu, luminos ca un nimb, cu obrajii rumeni și bucălați, cu privirea lui blândă și mângâietoare. Cât îi lipsise această privire! Aproape că uitase ce înseamnă tandrețea.

După masă, bunicul îi propuse să meargă amândoi la școală ca să-l prezinte directoarei. Bunicul fusese și el

învățător în sat, era respectat, iar cuvântul său conta. Dacă îl recomanda el, erau șanse mari ca Titus să ocupe postul de profesor de istorie rămas liber.

Titus îl luă de braț. Bunicul era încă sprinten, Titus abia putea ține pasul cu el și găfâia. Văzând bisericuța albă din vârful dealului, se opriră din drum pentru câteva momente ca să se închine, iar bunicul îi spuse cu glasul întretăiat de emoție:

– Măi, copile, ești tras la față, ai slăbit, dar focul din ochii tăi nu s-a stins. Ai aceiași ochi căprui strălucitori de odinioară, ochii ăia frumoși de fată, cu gene lungi și arcuite... Mai ții minte cum te alergau fetele când erai la liceu? Nu știam ce să le mai zic!

Pe drum, Titus observă că fostul cămin cultural fusese renovat și devenise disco-bar. Se întristă puțin, dar auzi de undeva, nu foarte departe, sunet de talangă și ochii i se umeziră, iar zâmbetul îi reveni pe buze. Cât tânjise să mai audă o dată sunetul ăsta! Ce dacă drumurile erau pline de balegă! Sunetul ăsta răscumpăra tot. Se opri pentru a-l asculta, savurându-l ca pe o madeleină a lui Proust și plonjând înapoi în lumina inocentă a copilăriei.

Dacă vechiul cămin cultural fusese reamenajat și transformat în disco-bar, școala nu-și schimbase destinația, dar se afla într-o stare foarte precară: pereți cu igrasie, cu tencuiala căzută, gata să se prăbușească, bănci putrede, ferestre sparte și astupate cu hârtie, laboratoare goale, fără niciun fel de dotări, cu un miros puternic de mucegai, câteva calculatoare antice patru sute optzeci și șase cu monitoare imense, prăfuite, pur „decorative”, pe care nimeni nu le mai folosea de mult (de fapt, nu prea diferite de propriul său calculator!).

Cancelaria era mică și îmbâcsită, chiar sufocantă, iar ușa ei scârțâia îngrozitor. Biroul directoarei nu părea nici el mai prietenos. Titus intră pe ușa masivă din lemn scorjot cu un nod în gât. Biroul era îngust, nerenovat de mult, sărăcăcios mobilat, cu harta (crăpată) a României pe peretele din spate drept singur ornament, cu ferestre fără draperii și fără termopane. Directoarea avea părul scurt, roșcat, făcut permanent, după o modă de mult trecută, o față măslinie, brăzdată de riduri și ochii verzi-spălăciți, alunecoși. Era îmbrăcată într-un taior verde, vechi și ponosit. Titus se înfipse mai puternic în brațul bunicului, agățându-se de el ca o ancoră de țarm.

– Sărut-mâna, o salută el cu glas întretăiat. Sunt Titus Ionescu, nepotul domnului învățător.

– Sărut-mâna, spuse și bunicul. L-am adus pe nepotul meu, Titus. Cred că vă poate ajuta el, doar aveți nevoie de un profesor de istorie la gimnaziu și, în condițiile de acum, trebuie să recunoașteți că e greu de găsit un cadru didactic dedicat și profesionist. Nepotul meu a predat și la Bucureși la liceu, are experiență și este un profesor foarte bun. Nu este motivat de bani, altminteri nu ar fi venit aici. Este un suflet generos: vrea să vă ajute.

Atât bunicul, cât și nepotul sărutară mâna aspră și noduroasă a directoarei.

– Da, mulțumesc, domnu' Ionescu, zise directoarea cu o voce aspră și hârâită, întorcându-se spre bunic și privindu-l cu ochii ei alunecoși, fără să schițeze cel mai mic zâmbet. Dar, ca să fiu cinstită, să știți că nu prea înțeleg ce caută dumnealui aici. Nu am mai auzit niciodată de așa ceva! Nimeni nu pleacă de la liceu, de la București la o școală de țară!

Apoi își lăasă ochii verzui-spălăciți să alunece, întrebători și insinuanți, asupra lui Titus:

– Și, tu ce-ai făcut? De ce-ai plecat? Ai fost implicat cumva într-un scandal? Poate sexual? Ai făcut sex cu o minoră de la liceu? Tot timpul citesc în presă și văd la televizor lucruri de-astea în București.

Vorbele ei îl arseră pe Titus ca un fier înroșit.

– Nu, doamnă, răspunse Titus cu vocea găuită. Nici vorbă de așa ceva, stați liniștită. Nu sunt pedofil. Am vrut doar să-mi schimb viața. Nu mă simțeam împlinit la București, am vrut să fac ceva mai bun.

– Mai bun în Ștefăneștii de Sus?! Ești foarte caraghios, zise directoarea privindu-l pe sub sprâncene.

– Puteți să spuneți și așa, rosti Titus. Puteți să mă faceți nebun, caraghios, visător, ciudat, dar nu pedofil.

– Bine, dar nu înțeleg...

– Dacă nebun, caraghios, visător, ciudat înseamnă să fii diferit și să nu urmezi spiritul de turmă, atunci da, asta am făcut și nu-mi pare rău. Știți că în vremea comunismului au fost mari intelectuali, savanți, artiști ca Havel care au preferat să fie spălători de geamuri sau oameni de serviciu decât să-și încalce principiile și să facă pactul cu diavolul – cu regimul. Dar haideți acum să revenim la problema postului, zise el, observând cu o oarecare dezamăgire că directoarea nu era atentă la explicațiile sale și morfolea plictisită o bucățică de cretă. Am înțeles că aveți nevoie de un profesor de istorie pentru gimnaziu. Eu îmi ofer serviciile cu mare bucurie.

– Aici în sat e viață grea, spuse directoarea, încruntându-se brusc. Sunt foarte multe probleme cu care tu nu ești

obișnuit la București și nu știi cum să reacționezi. Lipsa fondurilor e doar una dintre ele: cum vezi, școala e-ntr-o rână, nu sunt destule bănci în clasă, catedre nici atât, ba chiar nici măcar suficiente scaune pentru profesori. O să zici că tu ești tânăr, poți să stai în picioare. Nu sunt decât câteva manuale vechi și ferfenițite..., copiii n-au ce-mbrăca, darămite să dea bani pe cărți. Nu e nici măcar un WC înăuntru, ci doar un closet mizer afară, în curte. Sunt și copii de țigani care știu să facă doar scandal, concurându-l pe popa care vine beat la școală la ora de religie. Mai avem și necazuri cu primăria. De mai mulți ani ne judecăm pentru restituirea unui teren ce a aparținut odinioară școlii și, deocamdată, nimic nu s-a întâmplat. Doar timp pierdut, bani aruncați pe apa sâmbetei și nervi! Și, apoi, tu mai crezi că învățătorii și profesorii mai sunt stâlpii satului ca odinioară? Nimeni nu mai dă doi bani pe noi, oftă directoarea. Vrei să pleci după numai trei luni, în mijlocul semestrului și să mă lași descoperită?

– Haideți să nu-i tăiem aripile! interveni bunicul, profesor. Haideți să-l încurajăm puțin! Și pentru dumneavoastră, și pentru Titus postul ăsta pare o soluție avantajoasă, apărută exact la momentul oportun.

– Eu îmi reaffirm dorința de a prelua postul și îmi asum responsabilitățile, indiferent cât ar fi de greu, vorbi ferm Titus. Nu o să plec în mijlocul semestrului. Puteți să vă bazați pe mine.

III

Vacanța de vară îi aduse lui Titus liniștea binecuvântată după care tânjise atâta vreme. Nu mai lucră decât strictul necesar. Se ocupă minimal de treburile casnice și își pregăti materia pentru noul an școlar, adaptându-și cunoștințele pentru gimnaziu. În schimb, alocă mult timp micilor delicii care-i mângâiau viața în fiecare zi. Bău multe cafele și țuici cu bunicul pe terasă, la măsuța de răchită (chiar dacă bunicul prefera Cola), se scufundă de multe ori în iarba înaltă, necesită care-i alina trupul și rănilor din suflet, adună flori de câmp și împleti coronițe ca pe vremea când era premiant, umblă desculț și-și adoră bătăturile și zgârieturile, ascultă vrăjtit sunetul dulce și sfâșietor de talangă, urmări fascinat scânteile zburătoare ale licuricilor noaptea, în tufișuri, pătrunzând parcă în palatele suspendate ale elfilor din arborii de mallorn ca-n „Stăpânul Inelelor”, se scaldă gol în iaz la lumina lunii. Se simțea, în sfârșit, fericit și se ruga ca această stare să dureze, să nu se termine niciodată.

Bunicul îi spunea că pe zi ce trece arăta tot mai întremat și mai solid. Îi revenise chiar culoarea din obraji, iar ochii îi străluceau ca niciodată. Îi amintea și că făcuse o alegere bună când decisese să se întoarcă acasă.

Prima zi de școală îl găsi pe Titus cu poftă de viață și de lucru. În ciuda mizeriei, decrepitudinii și a proastelor dotări, clasele i se părură primitoare, iar primele ore – plăcute și reconfortante. Deci, se putea. Exista și această manieră relaxantă și prietenoasă de predare și învățare.

Ceva se schimbă după venirea copiilor de țigani. Copiii romi apărură la ore un pic mai târziu, după vreo săptămână de la începerea anului școlar, în momentul în care începuseră să se distribuie dimineața cornul și laptele. Se părea că veniseră la școală exclusiv pentru mâncare.

Nu aveau ghiozdane, caiete, penare și stilouri, nu erau îmbrăcați regulamentar (în uniformă sau în altceva decent), își băgau mereu degetele în nas, nu erau atenți la ore, ci făceau gălăgie, scui-pau, fumau, se băteau în clasă și nu-și făceau temele niciodată.

Aveau și nume ciudate care stârneau amuzamentul când citea catalogul, deși se sforța să nu se dea de gol și să nu-i pună într-o lumină neplăcută pe micuți: Mercedes, Beemve, Maibah, Jose Armando, Esmeralda, Hitlăr, Mao, Bulanu, Baștanu, Baronu, Dolaru, Euro, Salam de Vară, Cârnatu, Manelista, Maică, Enriche, Mutu, Țunami. Oricum, nici copiii români nu mai purtau nume tradiționale ca Ana sau Ion, ci Alejandro, Alessia, Daria, Darius, Marco, Gianni, Bella, Riana etc.

Putea să-i lase pe copiii romi să mănânce și apoi să-i trimită acasă. Dar ar fi fost asta o soluție?

În clasa a V-a B erau cei mai mulți copii de țigani, 6 la număr, din aceeași familie Îmbuibatu, verișori între ei: Esmeralda, Hitlăr, Maibah, Dolaru, Manelista și Țunami. Predarea deveni și mai dificilă din cauza conflictelor dintre copiii români și romi. Copiii români îi pârau mereu pe romi că le fură mâncarea și/sau rechizitele.

Într-o zi, unul dintre copiii români, Alejandro se gândi să facă o farsă împreună cu colegul său de bancă, Dănuț.

Cei doi erau scutiți de sport, din motive medicale. Așa că, la ora de sport, când toți ceilalți erau plecați din clasă, Alejandro luă penarul cel nou al Dariei, altă fetiță româncă, și-l ascunse în banca lui Țunami, cu ajutorul lui Dănuț. După sport, când elevii se întoarseră în clasă pentru ora de Istorie Antică, Daria începu să-și caute disperată penarul în bancă, pe bancă și pe jos și apoi izbucni în plâns.

– Mi-au furat penarul cel nou cu Hannah Montana, domnu’ profesor! strigă Daria printre hohote de plâns.

– Să-l căutăm, trebuie să-l găsim, zise Titus încurajator.

Și copiii începură să scotocească prin bănci, în căutarea penarului. Doar cei șase verișori țigani nu erau atenți la căutare, ci, ca de obicei, se hârjoneau prin clasă.

– Ia uitați penaru’! zbieră Alejandro. Era în banca lui Țunami. Eram sigur că el l-a ciordit.

– Țunami, nu e frumos ce ai făcut, zise Titus. Daria are nevoie de penar, fără el nu poate lua notițe, nici face temele. Ție ți-ar plăcea să-ți ia altcineva lucrurile personale? Te rog să nu mai faci așa ceva.

Cum Țunami era cocoțat pe pervaz și fuma, scuturând țigara peste hainele agățate în cuier, Titus plecă de la catedră, îl smulse de la fereastră, stinse țigara și-l aduse în fața clasei.

– Să nu mai iei niciodată lucrurile altora! Și să nu mai fumezi în clasă! Sau afară! se răsti Titus.

Când micuțul Țunami înțelese pentru ce era certat, aruncă o privire absolut uluită:

– Nu l-am luat io, dom’ profesor! Vă jur pă mormântu’ lu’ mama!

– Minți! Mă-ta trăiește! țipă cineva din clasă.

– Bine, jur pã viața mea, sã mor io! urlã Țunami. Ce sã fac cu el? N-am nevoie de el, vã jur pã sufletul meu, sã mã trãsneascã Dumnezeu dacã mint!

În pauzã, copiii ieșirã afarã și Titus îi urmã ca sã fumeze o țigarã la umbra stejarului din curte.

Copiii pãreau foarte agitați. Unul îl împinse pe Țunami, iar alții îl scuiparã și începurã sã-l înjure:

– Prostule! Urãtule! Handicapatule! Ciorditorule! Cioarã!

O piatrã zburã în direcția lui Țunami, apoi a doua și a treia. Titus își zvãrli țigara și se aruncã în fața lui Țunami, încercând sã bareze avalanșa de pietre.

– Terminați! Nu trebuie sã procedați așa! strigã el cât putu de tare.

O piatrã îl lovi pe Titus în umãr, alta în picior, dar apoi avalanșa se opri. Țunami era însã cãzut la pãmânt, cu capul crãpat și șiroind de sãnge. Titus intervenise, dar era poate prea târziu.

– Ce-ați fãcut?! Așa ați învățat la ora de religie cã trebuie sã vã purtați? Rãzbunãtori?! Cu urã?! se vãitã Titus, luându-se cu mâinile de cap. Mã duc cu el imediat la spitalul județean. Și o sã caut datele de contact ale pãrinților ca sã-i anunțãm.

– Vin și eu cu dumneavoastrã, zise Dãnuț plângând.

Titus îl mângãie ușor pe frunte pe Țunami, îi adresã cãteva cuvinte de încurajare și-l urcã în bãtrãna Dacie. Se rugã sã nu fie trafic, sã n-aibã panã și sã ajungã repede. Dãnuț intrã și el în mașinã, hohotind de plâns. Pe drum, îi destãinui lui Titus cã el și Alejandro erau autorii farselor, iar Țunami nu era vinovat. Acum îi pãrea rãu, nu prevãzuse ce o sã se întãmple.

– Dacă îți pare rău, deja ai făcut un lucru bun. Puterea de a ierta a lui Dumnezeu este fără margini. Dar să nu mai faci niciodată așa ceva! Și, oricum, chiar dacă Țunami ar fi fost vinovat, nu trebuia omorât cu pietre.

La spital, Titus făcu, nervos, kilometri întregi înainte și înapoi pe hol, în timp ce Dănuț plângea în continuare cu sughituri într-un colț. Între timp, ajunse la spital și familia Îmbuibatu. Din fericire, medicul de gardă spuse că Țunami era în stare stabilă și că va fi externat într-o săptămână. Titus încercă să vorbească cu părinții lui Țunami și să le dea câteva explicații, dar tatăl lui Țunami, un țigan mic, sfrijit, cu ochi sticloși, îi șuieră în ureche:

– Îți tai coaiele, bă, nenorocitul! Futu-ți gura mă-tii, ce-ai făcut cu copilu' meu? Te homor, să moară mama!

– Poți să-mi faci ce vrei, eu am vrut doar să-l ajut. A fost o ceartă la școală și eu am încercat să-l salvez de colegii care vroiau să se răzbune pe el fără motiv, zise Titus cu glas înăbușit.

Se simțea însă cumva vinovat că intervenise prea târziu, prea neinspirat, fără prea multă forță. Poate că merita un cuțit înfipt în testicule.

Toată noaptea Titus se zvârcoli. Adormi abia spre dimineață și visă că era legat de un fel de roată a norocului care se învârtea hipnotic, iar toată lumea arunca în el cu ceva: românii cu pietre, țiganii cu cuțite.

***

Titus se deșteptă urlând. Bunicul veni repede lângă el și-l întrebă cum se simte. Privirea bunicului era la fel ca întotdeauna, tandră, mângâietoare, vibrând de iubire necondiționată, așa că

Titus nu coborî din pat, ci mai închise ochii pentru câteva secunde pentru a se ascunde, ca fetusul în placentă, sub privirea lui protectoare.

La școală, se hotărî să nu eludeze problemele, ci să discute cu elevii despre cele întâmplate.

– Dragii mei... Îmi sunteți toți dragi, indiferent dacă sunteți români sau romi. Nu trebuie să ne facem singuri dreptate cu piatra, cu bâta sau cu cuțitul. Țunami e acum la spital, are capul spart, ar fi putut să moară. Trebuie să discutați mai întâi cu presupusul vinovat și să încercați să recuperați prin diplomație lucrul care v-a dispărut. În cel mai nefericit caz, apelați la o autoritate: eu, că sunt proful vostru, doamna directoare, poliția. Ați auzit de pilda femeii adultere? Ați învățat la religie? se interesă Titus.

– Ce femeie? se auziră voci din clasă.

– Ce pizdă? răzbătu și o voce mai slabă, dar perfect audibilă.

– Hm, pilda e o învățătură, o poveste din care învățăm ceva, iar femeia adulteră e aceea care l-a înșelat pe soțul ei, adică a făcut dragoste cu un alt bărbat decât soțul ei.

Urechile copiilor se ciuliră.

– O să vă spun eu povestea, zâmbi Titus. Odată, demult, Iisus întâlnește niște oameni care vroiau să pedepsească o femeie adulteră, adică una care făcuse dragoste cu un alt bărbat decât soțul ei. Pentru acest lucru, în vremurile alea, pedeapsa era lapidarea, adică omorârea cu pietre, așa erau legile lui Moise, le găsiți în Biblie, în Vechiul Testament. Legi cam dure pentru o infidelitate, nu? râse Titus, dar simți cum râsul îi îngheață pe buze, iar o săgeată îi străpunge inima, aducându-și aminte de ce i se întâmplase chiar lui recent.

Pentru o clipă simți că Leni ar fi meritat să moară omorâtă cu pietre. Și directorul. Imaginea lui Leni și a șefului zbătându-se și urlând îngroziți în ploaia de pietre îi oferea o satisfacție consolatoare, cathartică. Ba nu, imaginea aceasta nu era expiatoare și eliberatoare, ci izvorâtă din ură și resentimente. Dar așa simțea. Titus închise ochii și inspiră adânc. Trebuia neapărat să depășească momentul, așa că făcu eforturi să continue:

– Oamenii vroiau să treacă la pedepsirea femeii, dar Iisus i-a provocat. Nu s-a opus direct pedepsei, dar a spus că cel care nu făcuse nicio greșală până atunci să arunce primul piatra. Exista oare o astfel de persoană? Toți greșim, fără excepție. *Errare humanum est*, adică „a greși e omenesc”, spun romanii, mai exact filosoful Seneca, despre care am vorbit ora trecută. Dar să ne întoarcem la poveste. Nimeni nu a îndrăznit să arunce vreo piatră, iar femeia a fost iertată. A greși e omenesc, dar a ierta este divin. Dacă Dumnezeu ne iartă de atâtea ori, chiar și dacă am făcut lucruri foarte grave, noi de ce să nu încercăm să-i preluăm exemplul?

Titus își șterse fruntea îmbrobonită de sudoare și continuă:

– Daria și Esmeralda, veniți voi, vă rog, în față, să jucăm un mic joc. O să aduc două scaune și o să vă cedez locul la catedră. Haideți să presupunem acum că Daria a furat penarul Esmeraldei.

– Dar Esmeralda nu are penar! se auziră câteva voci din clasă.

– Tocmai de aceea, pentru că nu are, presupunem că l-a furat! insistă Titus.

– Esmeralda nu are nevoie de penar! strigară alții din clasă.

– Poate i-a furat țigara! izbucniră alții.

– Sau bricheta! săriră alții. Asta, da, ar durea-o pe Esmeralda.

– OK, dacă vreți voi, ne vom imagina că Daria a furat țigara și bricheta Esmeraldei. Fetele mele, vă rog să luați loc la catedră. Esmeralda, te rog să încerci să recuperezi țigara și bricheta de la Daria.

– Fă, futu-te-n-gură de ciorditoare, dă-mi țigara și bricheta că te homor! zbieră Esmeralda și se repezi să o păruiască pe Daria, dar Titus interveni la timp.

– Atitudinea asta nu se potrivește cu discuția de mai devreme. Vreau să ceri frumos țigara și bricheta de la Daria, fără să ameninți, să înjuri sau să sari la bătaie.

Esmeralda aruncă o privire dezorientată, își mușcă buzele și începu să se scarpine în cap, ciufulindu-și astfel și mai mult părul negru cârlionțat în care se încâlciseră și câteva coji de semințe. Titus îi sări în ajutor:

– Ai putea spune, de exemplu: „Daria, te-am văzut când mi-ai luat bricheta și țigara. Dă-mi-le, te rog, înapoi.”

– Te-am văzut când mi-ai fu-..., începu Esmeralda.

– Luat! o întrerupse Titus.

– Te-am văzut când mi-ai luat bricheta și țigara. Dă-mi-le, te rog, înapoi, repetă Esmeralda, nu foarte convinsă.

– Nu ți-am furat nimic, sări Daria.

– Poți să-i spui că ai văzut-o când ți le-a luat și că au mai văzut-o și alții, interveni Titus.

– Te-am văzut io, te-a văzut și alții, zise Esmeralda mecanic.

– „Te-au văzut și alții”, o corectă Titus.

– Ba nu-ți dau nimic! sări Daria.

– Vezi, deja, când i-ai spus că ai văzut-o și că mai sunt și alți martori, Daria a dat înapoi și nu a mai negat că ți le-a furat, punctă Titus.

– Ba să mi le dai imediat, fă, că te horror! izbucni iar Esmeralda.

– Nu spune așa: cere-i cum am vorbit mai devreme: „Daria, dă-mi, te rog, țigara și bricheta înapoi”, îi reaminti Titus.

– Bine. Daria, dă-mi, te rog, țigara și bricheta înapoi! reformulă Esmeralda.

– Nu-ți dau nimic, repetă Daria.

– Spune-i, tu, Esmeralda, că nu are nevoie de ele: Daria nu fumează și nici nu poate folosi bricheta pentru a o vinde, căci nu valorează mare lucru și nu o va cumpăra nimeni, interveni din nou Titus.

– Tu nu ai nevoie de ele. Nu fumezi și nu poți vinde bricheta, e un jaf, spuse Esmeralda, implicându-se brusc și adăugând comentarii de la ea.

– Poți să o întrebi pe Daria și cum ar fi dacă cineva i-ar fura un lucru la care ține, precum penarul cel nou cu Hannah Montana. I-ar plăcea să-i ia cineva penarul cel nou? sugeră Titus.

– Nu ai nevoie de țigară și brichetă, n-ai ce face cu ele. Și, la urma urmei, ție ți-ar place să-ți ciordească cineva penaru' nou cu Hannah Montana? intră în joc Esmeralda.

– „Ți-ar plăcea”... „Ți-ar plăcea să-ți ia cineva penarul cel nou cu Hannah Montana?” o corectă Titus.

– Bine, ți le dau înapoi, dar rămâne între noi, răspunse Daria.

– Ei, vedeți că ați reușit să rezolvați problema? zâmbi Titus. Fără scandal, fără înjurături, fără bătaie, fără amenințări. Bravo, fetelor! Aș vrea să văd pe viitor mai des o astfel de atitudine și să nu mai arunce nimeni cu piatra, nici la propriu, nici la figurat!

Ora aceasta îl storsese de puteri pe Titus. De fapt, toate incidentele din ultimele zile fuseseră extenuante pentru el. Avea fruntea asudată, fața încinsă, ochii tulburi, gura uscată și se simțea amețit. Intră în mașină, dădu pe gât, dintr-o răsuflare, o sticlă de jumătate de litru de apă de izvor, apoi se lungi pe banchetă și închise ochii pentru câteva minute. Ar fi vrut să zacă acolo la nesfârșit.

***

Ajuns acasă, făcu un duș fierbinte, dar nu se băgă în pat, deși era extenuat. Simțea furnicătură în tot corpul, nu avea stare. Își schimbă tricoul, se parfumă cu deodorantul ieftin Fa, cumpărat de la minimarket și își pieptănă bretonul în ciobul de oglindă din dormitor (oare de ce avea parte numai de oglinzi sparte?). Îl îmbrățișă pe bunicul, asigurându-l că nu va lipsi mult. Apoi se grăbi să se ducă la disco-bar, să bea un pahar de tărie ca să se întremeze. Nu avea de ce să se streseze pentru a doua zi: era weekend.

Era prima vizită la disco-bar, de când se întorsese în sat. Avusese niște rețineri la început pentru că ar fi preferat ca locația să rămână cămin cultural.

Chiar de la intrarea în disco-bar, pe Titus îl izbi mirosul greu de băutură proastă, contrafăcută, amestecat cu izul de usturoi, de transpirație și de piei de animale. Un fum gros, să-l tai cu cuțitul, umplea atmosfera, făcând aproape imposibil de zărit globul de sticlă rotitor de pe tavan și oamenii de la mesele lungi de plastic. Din boxele uriașe răzbătea la maxim Florin Salam.

Titus se așeză pe unul dintre scaunele înalte, rabatabile, chiar de lângă tejghea și comandă o votcă mică. O dădu pe gât, fără să clipească măcar și mai comandă una. Apoi căută bricheta să-și aprindă o țigară, dar nu o găsi.

Ceru un foc altui bărbat cu ochii tulburi și cu fața brăzdată de cicatrice, care-și sorbea și el băutura ieftină la tejghea.

– Ia, bre, foc! Da' tu cine ești? se interesă bărbatul.

– Eu sunt Titus Ionescu, profesor de istorie la școală. Am venit acum patru luni din București.

– Tu ești, bre, ăla care le întărită pe ciori să ciordească și mai mult de la bieții noștri copii?

Înainte să apuce Titus să răspundă, bărbatul îi aruncă paharul de votcă drept în față și în secunda următoare îi dădu un pumn năucitor, care-l proiectă pe Titus drept pe podea. Apoi, bărbatul începu să-i care șuturi și pumni cu nemiluita, sub privirile amuzate ale polițistului satului, o namilă de om de aproape doi metri, cu ceafa groasă și ochii înfundați în orbite. I se alăturară și alți doi de la masa vecină. Titus se chircise la pământ și gema ușor, fără să opună cine știe ce rezistență.

Când crezu că, în sfârșit, s-a terminat și încercă să-și șteargă sângele și sudoarea de pe față, se apropie de el un alt bărbat cu fața tuciurie și ochi injectați care-i zise printre dinți:

– Tu ești profu' ăla care bagă puradeii noștri în spital?
Futu-te-n gură de împuțit!

Și începu să-l lovească și el sălbatic, cu pumnii și picioarele. Polițistul urmărea în continuare cu interes scena, prăpădindu-se de râs. Titus încercă să se ridice, dar primi o lovitură de gheată exact în testicule și se prăbuși urlând de durere.

Într-un sfârșit, țiganul se retrase și el. Obosise, îl dureau mâinile. Titus rămase o vreme întins pe podea, fără a putea schița vreun gest. Sângele îi șiroia pe față, avea un ochi vânăt cu care nu vedea nimic și tot corpul îl durea de parcă ar fi avut înfipite în el mii de ace. Ar fi vrut să leșine, dar durerea îl ținea treaz, perfect conștient. Privi cu singurul ochi rămas funcțional globul de sticlă rotitor din tavan care se întrezărea cu greu în fumul dens, înecăcios. Se învârtea halucinant. Dacă și-ar putea citi viitorul în globul ăsta „de cristal”... ce ar vedea? Mai avea oare ce să vadă?

În orice clipă, cineva (eventual chiar polițistul) putea călca „accidental” pe el. Trebuia să facă ceva, să se ridice. Își adună toate puterile și se târî până la masa polițistului. Se ținu de ea și se chinui să se ridice. Polițistul îl urmărea râzând cum încerca să se ridice și aluneca mereu. Dar, în cele din urmă, Titus reuși.

– Cuțite sau pietre n-aveți? Cruci? Țepe? Arme de foc? Șocuri electrice? Bomba atomică? Virusuri letale? încercă el să glumească.

Vomită chiar pe masa polițistului.

Apoi ieși împleticindu-se din bar.

Când îl văzu, bunicul se îngrozi și spuse că va chema imediat doctorul, dar Titus nu-l lăsă. Nu avea nevoie decât de odihnă. Bunicul îi șterse rănilor, le pansă, îi făcu un ceai cald, îi dădu un Nurofen și îl băgă în pat, învelindu-l cu o pătură moale. Se așeză apoi lângă patul lui și îl veghe toată noaptea.

A doua zi, sâmbătă dimineața, Titus îi povesti tot ce se întâmplase la școală și la bar. Bunicul străbătu camera în lung și-n lat de sute de ori în timp ce Titus îi istorisea aventurile. Motanul uriaș, negru al bunicului, Mișu, patrula și el înainte și înapoi, micunând ușor... în patul lui Titus.

– Uită-te și la Mișu ce agitat e! Își face griji și el, suspină bunicul.

– Bine, văd că nu mai poate de grija mea, dar fii atent să nu-mi sară în brațe acum, zise încet Titus.

– Îl supraveghez. Să știi că și eu sunt cel puțin la fel de îngrijorat ca Mișu! Trebuie să chemăm doctorul, să-ți iei concediu medical, insistă bunicul.

– Nu, tataie, nu vreau să-i încure la școală, am promis că nu mă retrag în mijlocul semestrului, șopti Titus.

– Și ar trebui să facem reclamație la poliție, continuă bunicul.

– Nu, tataie, nu vreau să pun paie pe foc, oftă Titus. Nu mi-e frică, ce mi s-ar putea întâmpla mai rău? Dar există tensiuni și nu vreau să fie escaladate. Sunt copii la mijloc. Oricum, polițistul a văzut absolut tot și n-a intervenit. S-a distrat foarte tare. Mă mir că nu mi-a dat și el una.

– Mi-e frică să nu-ți pierzi unul din ochii tăi frumoși pe care i-ai moștenit de la maică-ta... E, de la maică-ta ai mai luat

și corectitudinea ei extraordinară, dar și ghinionul ei proverbial... Iar de la taică-tu ai luat bunătatea și puterea de a visa, dar și încăpățânarea și, uneori, lipsa de încredere în tine însuși... Mă gândesc adesea la părinții tăi în ultimul timp... Mi-e tare dor de copiii ăștia, de maică-ta și de taică-tu, au murit așa de tineri în afurisitul ăla de accident, când tu aveai numai unsprezece ani! De atunci, te-am crescut numai eu.

– Ce m-aș fi făcut fără tine, tataie!? Nu-mi pierd ochiul, o să vezi, o să fie bine și voi sparge cu ghinionul mamei. Deși, la urma urmei, nu eu am adus în casă pisica neagră! Acum e chiar lângă mine și abia așteaptă să-și ascută gheruțele în rănilor și vânătăile mele, încercă să rădă Titus, dar îi ieși doar o grimasă din cauza durerilor ascuțite.

Motanul negru sărise, într-adevăr, în patul lui Titus, dar nu se urcase pe el, ci se așezase lângă el, sprijinindu-și ușor capul de umărul lui. Torcea de se cutremurau pereții.

– Mișu nu-ți face nimic, uite ce te iubește! Și eu cum să nu-mi fac griji când văd în ce hal ești!? Plus că mă simt groaznic de vinovat. Îmi pare rău că te-am adus de la București, poate era mai bine să te las acolo, își reproșă bunicul.

– Nu, tataie, ai făcut bine, sunt mult mai fericit aici.

– Și eu sunt fericit că ești aici, dar mi-e teamă pentru tine, zise bunicul încercând să-l îmbrățișeze și oprindu-se în ultima clipă, înainte de a-i atinge rănilor.

Îl mângâie ușor și-l sărută pe frunte, apoi îi schimbă compresele și plasturii.

Luni, Titus se duse la școală plin de răni, cu fața tumefiată și cu un ochi vânăt. Și acestea nu erau decât semnele mai vizibile ale dezastrului. Directoarea îl chemă de

urgență în biroul ei, chiar când își aprinsese țigara. Titus intră clătînându-se pe ușa din lemn scorjot.

– Ce-i cu tine în halul ăsta?! Ce-ai pățit? Cum te prezinți la ore? Ce mi-ai făcut, mă, băiatule? Mă lași descoperită în mijlocul semestrului? Ce-am vorbit noi? Și ce s-a întâmplat la ora ta cu copiii români și țigani? Îi întărâți pe unii împotriva altora? Vrei să se lase cu moarte de om? Vrei să vină poliția? Vrei să faci anchetă Ministerul Educației și să ne dea pe toți afară? Atât părinții copiilor țigani, cât și cei ai copiilor români s-au plâns că faci discriminare și că bagi copiii în spital.

Sub bombardamentul de întrebări, Titus închise ochiul funcțional (stâng). Se rugă să poată să vorbească cât mai clar și mai corect. Apoi deschise ochiul și înfruntă privirea directoarei. Îi povesti tot ce se întâmplase la ore și în pauze, la spital și la bar, o puse la curent cu eforturile lui permanente pentru cooperare interetnică și o asigură solemn că nu va pleca în mijlocul semestrului, orice ar fi.

Intrând în clasă, Titus stârni un val de rumoare printre copii.

– 'Neața, copii! Nu vă speriați, sunt eu, Titus, profu' de istorie, chiar dacă arăt ca Frankenstein. Vă rog să nu mă întrebați ce-am pățit, zise Titus cât putea de tare. Aud mereu întrebarea asta în ultima vreme și n-o mai suport. O să vă spun eu ce-am pățit. Am căzut de pe cal.

Acasă, bunicul îl întrebă:

– Ce le-ai spus copiilor?

– Le-am spus că am căzut de pe cal, răspunse Titus.

– Bine, dar noi n-avem cal și tu nu călărești, zise bunicul.

– Tocmai de-asta era credibil. Am căzut de pe un cal fiindcă habar n-am să călăresc... Ce vroiai să le spun? „Bună dimineața, copii! Sunt eu, Titus, chiar dacă nu mă recunoașteți! Ce-am pățit? Am fost vineri seară în bar și m-au bătut părinții voștri.”

La aproape trei săptămâni de la bătaia din bar, într-o zi, când Titus stătea să fumeze o țigară sub stejarul din curte, patru copii din clasă, Daria, Esmeralda, Dănuț și Alejandro veniră spre el.

– Știm ce-ați pățit. Știm că n-ați căzut de pe cal. V-a bătut părinții noștri, tata lu’ Dănuț, a lu’ Alejandro, a lu’ Daria și a lu’ Esmeralda, zise Alejandro cu glas tremurător, lăsând ochii în jos.

– Hai să reformulăm să fie și corect gramatical, rosti Titus. „M-au bătut tatăl lui Dănuț, al lui Alejandro, al Da-ri-ei și al Es-me-ral-dei”. Pentru substantive feminine ca „Daria” sau „Esmeralda”, folosiți forma de genitiv-dativ: „tatăl Da-ri-ei”, „tatăl Es-me-ral-dei”, nu „tata lu’ Daria” sau „tata lu’ Esmeralda”. Și puneți verbul „a bate” la plural: „au bătut”. OK?

– Sunteți un prof bun, nouă ne pare rău, continuă copiii.

– Ia mai da-ți-o naibii de gramatică! spuse Titus, sesizând ridicolul corecturii. Nu-i nimic, nu și-au dat seama ce fac. Nu o să-i reclam la poliție, stați liniștiți. Și voi sunteți niște copii extraordinari.

– Aveți noroc că cei mai mulți părinți e la muncă afară, altfel o încurcați, îi făcu Esmeralda cu ochiul.

– Parcă-mi doresc și eu uneori să fi plecat la căpșuni în Spania.

Titus îi strânse la piept pe fiecare și îi sărută pe frunte, cu ochii împăienjâniți de lacrimi.

IV

Centrala nu funcționa la baie, așa că Titus se bărbiera în camera sa, privindu-se în eternul ciob de oglindă. Avea în față un lighean mare albastru turcoaz, cu marginile crăpate și fredona o arie din „Bărbierul din Sevilla”. Soba era încinsă și duduia.

La vreo lună și jumătate de la incidentul din bar, ochiul drept își revenise complet și strălucea la fel ca mai înainte. Clipi din ochi de mai multe ori și-și urmări îndelung genele negre, lungi și arcuite tresăltând. „Ce ochi luminoși și ce gene frumoase!” își zise narcisiac. Avea impresia că arăta iar bine, că se refăcuse și că viața avea din nou sens.

Bunicul intră în camera lui Titus, târșându-și picioarele. Din papucii verzi, largi și decolorați îi ieșeau în afară degetele mari de la picioare. Răsufla greu. Dar zâmbetul său era la fel de cald, luminos și protector ca întotdeauna. Ca în fotografia de sus de pe perete a bunicii și a bunicului la nuntă: amândoi tineri, frumoși, ferchezuiți, fericiți. Păcat că nu apucase să o cunoască pe bunica! De fapt, nici tatăl său nu reușise acest lucru, bunica murise la nașterea singurului său copil și, de atunci, bunicul nu se recăsătorise.

Bunicul adusese tava cu micul dejun: o farfurie cu mămăligă cu brânză și smântână și o cană plină cu lapte proaspăt, cu caimac gros. Îl cam răsfăța bunicul, aproape că îl servea la pat. Bunicul încercase să așeze tava pe mäsută, mai întâi peste cărți, în echilibru instabil, pentru că nu mai era alt loc liber. Apoi lăsase tava pe monitor, dar fusese cât pe-acți să se răstoarne, așa că îndrăznise să dea câteva cărți la o parte și pusese tava în locul lor.

– 'Neața, Titus! Nici nu mai am loc de cărțile astea și de calculator! Poate doar dacă aș ști s-o fac să leviteze... Da' ce frumos ești, puișor! zise cu voce răgușită bunicul.

– 'Neața, tataie! îi răspunse Titus zâmbind. Să încerc să suflu eu, poate stă tava în aer... Da' nu prea mai am forță, fumez cam mult.

– Mai bine suflă în mămăliguță, că e fierbinte, aburindă! Ți-am adus micul dejun. Grăbește-te, că se răcește! Și s-ar putea să sară Mișu pe masă și să-și bage botul sau coada în ceașca ta cu lapte, zise bunicul, trăgându-și un scaun și așezându-se și el la masă.

Bunicul scoase din buzunarul hainei o sticlă de Cola la jumătate de litru și o pungă de snackuri cu pizza și se uită la ele salivând, cu ochii sticlind de poftă.

– Ia, uite, ca pe vremea săracii Mara, bunică-ta, Dumnezeu s-o odihnească! se bucură bunicul când auzi sticla de Cola fâsâind.

Dădu pe gât o dușcă de Cola și râgâi satisfăcut. Apoi începu să ronțăie snackuri. Ascultându-l pe bunicul crănțănind snackuri, Titus se strâmbă de dezgust, mâna îi tremură ușor și se tăie cu lama de bărbierit.

– Iar te-ai dat pe snackuri și Cola, tataie? Bine că mai ai dinți să ronțăi! Săraca bunica cred că se răsuțește în mormânt. Hai, lasă mizeriile alea și mănâncă și tu de la mine niște mămăliguță cu brânză și smântână și bea puțin lapte proaspăt! încercă Titus să-l ademenească.

– Mă, copile, m-am lăsat io de fumat, da' de astea nu pot. Sunt, pur și simplu, dependent, spuse bunicul, ronțând încontinuu, cu poftă.

– Da', tataie, astea sunt și mai nocive ca fumatul! Plesnesc de E-uri! ripostă Titus.

– Mă, copile, peste două mii de ani tu o să fii praf și pulbere, pe când eu o să rămân intact! De la E-uri! Când o să faci săpături arheologice, o să găsească o supermumie și o s-o expună la muzeu: „Tataie Ioneskamon. Adoratorul zeiței Cola și devoratorul de snackuri”, râse bunicul.

– Nu prea cred, până atunci vor dispărea arheologia și istoria. Poate și muzeele. Chiar și mai devreme, în următorii o sută de ani... Nicio șansă să ți se descopere mumia, cu atât mai mult să fie expusă, zâmbi amar Titus.

Apoi se șterse bine cu prosopul, se așeză la masă și începu să mănânce cu poftă mămliguța cu brânză și smântână. După ce termină de mâncat, bău laptele, se șterse pe mâini cu un șervețel umed și se ridică de la masă, spunând „Sărut-mâna pentru masă”. Luă din dulap o cămașă de un alb intens, strălucitor și o îmbrăcă. Scoase dintr-un sertar o cravată vișinie și o puse la gât. Își potrivi apoi gulerul cămășii și cravata, privindu-se în ciobul de oglindă. Se parfumă și cu deodorantul Fa și se admiră din nou în oglindă, aranjându-și bretonul. Nu greșise, chiar arăta bine.

– Da' unde te duci tu, nepoate, așa ferchezuit? întrebă bunicul, ațintindu-l cu privirea.

– La biserică, tataie, e duminică. N-am mai fost de mult, cred că din iunie, de când eram la București, se confesă Titus.

Bunicul izbucni în râs, încându-se de câteva ori și tușind. Își reveni însă repede și spuse:

– La urma urmei, du-te! Faci o mică plimbare, stai la aer...

Titus îl privi nedumerit, dar își luă canadiana și își văzu de drum.

***

Sus în deal, o bisericuță albă, micuță și lăsată cam în paragină i se înfățișă privirii lui Titus, după un urcuș destul de abrupt și obositor. O alee de nuci rămuroși se întindea până în dreptul intrării în biserică. Titus merse agale pe alee, la umbra nucilor, inspirând adânc aerul proaspăt și rece al dimineții de iarnă. În fața bisericii se aflau doar câteva babe bine înfolfite, șușotind ceva între ele. Un lacăt mare și greu atârna la poartă.

Titus se uită la ceas: era ora 10:05 și ar fi trebuit să se desfășoare slujba de liturghie de duminică încă de la 8 dimineața. Le salută pe babe și se interesă:

– Sărut-mâna! Nu ar fi trebuit să fie acum slujba de liturghie? De ce e lacătul pus? N-a venit popa să deschidă biserica?

– O fi dășchis popa prima sticlă dă țuică pă ziua dă azi, acasă, la căldurică..., chicoti una dintre babe, arătându-și gura știrbă în care sticlea, solitar, drept în față, un dinte de aur.

– Sau mai bine o fi dășchis disco-barul! Acolo-i primu'! Ce liturghii o trage el acuma, măiculiță! zise altă babă, încercând să-și bage la loc sub basma o șuviță rebelă de păr cenușiu.

– Poate că doarme, încercă Titus să-l scuze, scărpinându-se în barbă.

– Nu trage el la aghioase, trage la măsea! rosti tare, cu convingere, o babă având pe nasul coroiat un neg mare, garnisit cu un smoc de păr.

Celelalte chicotiră sau râseră, ducându-și mâinile descărnate la gură.

– Zâci popa Chivu, zâci... bețivu, rânji baba cu negul.

– Ho, ce-aveți cu el, săracu’? Poati să pregătești pentru Bingo! îl apără alta atât de zbârcită că aproape nu i se mai distingeau trăsăturile.

– Pentru ce? Bingo!?! se minună Titus.

Babele îl priviră descumpănite.

– Bingo, măiculiță! Să nu spui că nu știi ce-i Bingo! Bin-go! repetă baba cu dintele de aur.

Titus își încruntă sprâncenele și comentă:

– Știu, mamaie, da’ nu-mi place jocu’ ăsta! Crezi că-ți alegi numărul norocos, dar, în general, te păcălești, șansa de câștig e mult prea mică, aproape sigur nu obții nimic.

– Apăi de-aia te-ajută bunul Dumnezeu și te blagoslovese popa! Acu’ vezi că-și are și el rostu’ lui! spuse baba cu negul, smulgându-și din el un fir de păr și privindul în lumină.

Titus se uită la ele siderat. Babele își aruncară priviri cu subînțeleș, dându-și coate.

– Mătăluță n-ai bilet de Bingo? întrebă o altă babă cu ochi mari, albaștri, inocenți ca ai lui E.T., ca și când lipsa unui astfel de bilet ar fi de neconceput.

– Nu, răspunse sincer și candid Titus.

Babele căscură ochii cât cepele. Șuvița rebelă țâșni din nou din strânsoarea basmalei, smocul de păr de pe neg fremătă alergic, dintele de aur sticli agresiv, iar ochii de E.T. deveniră largi cât porțile raiului sau... ale succesului la Bingo.

– Toată lumea are bilet de Bingo, nu se poate, insistă baba cea mai zbârcită.

– Eu n-am, recunosc Titus. Nu mi-am cumpărat și nici n-am de gând s-o fac.

Babele își aruncară priviri ciudate, își dădură coate, șușotiră ceva între ele și începură să se retragă de lângă Titus de parcă se transformase în Satana, într-un extraterestru infestat cu un virus letal, într-un vârcolac, un vampir sau, cel puțin... în Bănescu (pe care lumea din sat nu-l mai suporta și și-l făcea responsabil pentru tot și toate, inclusiv pentru secete sau inundații, ori că-și pierduseră papucii sau se loviseră de clanță când erau afumați). Titus le privi uimit, ca prin vis, cum se îndepărtau ca o pată informă de cerneală neagră, scurgându-se pe aleea cu nuci. Rămase un timp tăcut, plimbându-se îngândurat înainte și înapoi în fața bisericii, în liniștea adâncă, întreruptă din când în când de urletul vreunui câine. La poartă, lacătul, în continuare, atârna greu și nu se zărea nici țipenie de om în preajmă.

***

Acasă, bunicul îl aștepta pe Titus îmbrăcat și el ca de sărbătoare. Îi făcu cu ochiul nepotului și-l invită la disco-bar. Era o seară importantă, nu trebuia s-o rateze. Disco-barul era ultimul loc din lume unde ar fi vrut Titus să se ducă, dar nu putu să-l refuze pe bunic.

Disco-barul era invadat, ca de obicei, de un fum gros de țigară. În semiîntuneric, la mesele roșii de plastic, oamenii se dregeau cu-n pahărel de rachiu, urându-și noroc. Din boxe răzbăteau manele la maxim.

Titus își făcu apariția în bar cu inima strânsă și cu o privire pierdută. Rămase lipit de brațul bunicului, chiar după ce se așezară la masă. După ultima experiență din bar, Titus se

aștepta ca toată lumea să fie cu ochii atinți spre el și, eventual, să-l atace, dar nimeni nu-l băgă în seamă, așa că oftă ușurat.

În față, chiar lângă tejghea, popa (îmbrăcat regulamentar în sutană), mic și îndesat, cu nasul borcănat și obrazii rumeni, bucălați, tot regla televizorul, trăgând din când în când câte o dușcă zdravănă dintr-o butelcuță de vin roșu. Stropi din licoarea fermecată se prelingeau pe barba stufoasă a părintelui Chivu.

– Hai, părințele, că începe Bingo! E târziu! se agită barmanul, un bărbat între două vârste, înalt și uscățiv, ștergând întruna niște scrumiere.

Popa continuă să meșterească cu grijă la televizor, fără să se impacienteze.

– Ai răbdare, bre, că strici toată treaba. Asta-i o chestie specială, o faci pă îndelete, se supără popa că barmanul nu-nțelegea cum trebuie întreg ritualul.

Barmanul nu răspunse, ci lustrui mai departe scrumiarele, făcându-le ca oglinda. La cinci fără zece intră în disco-bar polițistul cel gras, cu ceafa groasă și ochii înfundați în orbite, care asistase la bătaia din bar fără să intervină. Se duse drept la popa, șoptindu-i ceva la ureche. Popa îi făcu semn să se ducă spre ușă. Polițistul deschise ușa și se postă în dreptul ei. Lumea începu să freamăte în sală. Titus urmări destul de uimit și circumspect agitația din bar. Bunicul îl încurajă, trăgându-l spre el:

– În curând începe show-ul de Bingo. Nu-ți fie teamă de balamuc. E bine organizat. Ai să vezi, ai să cunoști aci tot satul.

Titus schiță o grimasă de dezgust:

– A, asta era! Bingo! N-are rost să stau, nu joc la Bingo, plec acasă.

– Titus, te rog să nu pleci nicăieri! Nu se poate acum. Stai cu mine! Îl rugă bunicul.

Titus simțea că se sufocă. Se ridică de la masă și dădu să iasă pe ușă, dar polițistul îi bară calea, așa că, nereușind să-l dea la o parte și fiind îmbrâncit, se întoarse la locul său, lângă bunic.

Polițistul se uită la ceas: era cinci fără cinci. Un puhoi de lume încercă să dea buzna în sală, fluturându-și biletele de Bingo, dar polițistul reuși să mențină ordinea, introducându-i pe rând și verificând biletele tuturor. Sala se aglomeră rapid. Lumea aproape că se călca în picioare, țipa, tensiunea devenise foarte puternică. Unii se închinau și sărutau pios biletele de Bingo.

– De data asta io am pus pe numele lu' Mișu. Nu râde, am văzut că se practică, îi șopti bunicul lui Titus, dar acesta nu râse, ci se strâmbă scârbit.

La ora cinci fără un minut sunară și clopotele de la biserică. În sală lumea se reculese. O scurtă clipă de tăcere în care își ridicară ochii exaltați și rugători spre cer. Apoi își coborâră privirile și se închinară. La cinci fix, popa deschise televizorul pe România 1, la Național TV Bingo. Popa cântă tare și strident, pe nas, refrenul: „Na-țio-nal/Na-țio-nal TV Bingo”, dansând și schimonosindu-se, în încercarea de a-l imita pe Horia Brenciu. În sală lumea tresăltă de emoție. În pauza de difuzare a reclamelor, popa dădu sonorul mai încet și intonă apoi cu glas dogit, gesticulând des, dar cam confuz și clătinându-se din când în când pe picioare:

– Doaaa-mne Dumnezeu, binecuvântează oile tale și pe păstorul looor, blagoslovește acest biet popor, miluieeee-ște-ne pe noi!

După reclame, popa dădu sonorul mai tare. Lumea aștepta cu răsuflarea tăiată. O fată țipă și leșină, dar nimeni nu-i acordă atenție. Titus se zbatu să ajungă la fată, aventurându-se în puhoiul de lume. Reuși, într-un sfârșit, s-o tragă într-un colț și s-o așeze pe o banchetă. Îi deschise nasturii de sus de la bluză. Îi făcu vânt cu biletul de Bingo pe care fata-l avea în poală. Își udă apoi batista cu apă rece și i-o puse fetei pe frunte. Slavă Domnului, încet-încet, părea să-și revină.

Se anunță primul câștigător: Lili, pisica birmaneză a unei doamne din Călărași – 1 milion. Lumea aplaudă în sală frenetic până când popa făcu un semn și oamenii se opriră. Părintele Chivu o binecuvântă pe Lili, norocoasa câștigătoare:

– Blagoslovește, Doaaa-mne, norocu' credincioasii oii tale, pisica Li-liii!

Bunicul se foi pe scaun, șoptindu-i, din reflex, unui Titus inexistent:

– Ai văzut? Poate câștigă și Mișu!

Titus verifică din nou cum se simțea fata. Din fericire, era mai bine, așa că, ceva mai liniștit în ce privește fata, Titus încercă să se retragă discret și să plece din sală. Polițistul îl observă când se chinuia să-și facă loc prin mulțime ca să iasă afară și-i aținti din nou calea. Titus făcu un pas mic, de furnică, înapoi (căci mai mult nu avea loc) și rânji larg și ostentativ-inocent ca motanul Tom atunci când se întâlnește accidental cu bulldogul Spike. Dar nu reuși să îmblânzească

bestia. Polițistul se repezi la el, apucându-l de gulerul cămășii și strângându-l ca un clește.

– Stai! zberă polițistul. Nu mi-ai arătat biletu’. Ia scoate biletu’ imediat.

– N-am bilet, îngăimă Titus, sufocându-se.

– Ce-ai spus?! Toți are bilet! Scoate imediat biletul! insistă polițistul, strângându-l tot mai tare de gât.

– „Toți AU bilet”, îl corectă Titus furios, cu ultimele puteri. Dar eu nu, șopti el încându-se, mai congestionat la față decât popa.

La televizor se auzi un anunț important: „O mașină Dacia Logan și un a-par-ta-ment pentru Ada Bălan din Botoșani!”. Explozie de aplauze în sală, strigăte isterice, urale. Popa dirijă ropotul de aplauze. Impresionat de câștigul anunțat și nevrând să mai piardă ceva important din show, polițistul îi dădu drumul lui Titus și se apropie de televizor să vadă mai bine. Eliberat din strânsoarea polițistului, Titus tuși, se clătină ușor, dar își reveni și, profitând de neatenția acestuia, se strecură afară din sală.

Merse încet și cu pași nesiguri, se uită de câteva ori înapoi cam temător, apoi grăbi pasul, îndepărtându-se de disco-bar cât putea de repede. Pe drum – nici țipenie de om. Era liniște. Se auzea doar un îndepărtat zvon de talangă. Oare de ce nu putea să audă numai asta?

Se îndreptă spre iaz. Își simțea sufletul inutil și dezamăgitor ca un bilet necâștigător la Bingo. Se trânti pe malul iazului înghețat, luciul ca oglinda, fără să-i pese că se murdărește. Două ceruri se sărutau: cel de sus, spuzit de stele argintii și cel reflectat în iazul înghețat. Cele două ceruri

îngemănate formau parcă un glob de cristal ca cel de la disco-bar. Titus privi în globul de cristal cu puțină teamă, dar și cu multă speranță.

– Cineva de acolo, de sus, de pe orice planetă locuibilă, nu mă poate lua și pe mine? Hei, extraterestri, când aveți de gând să mă răpiți?

Ochii îi străluciră, iar chipul i se destinse într-un zâmbet visător.

V

Iarna nu aduse zăpadă, ci doar viscol și un ger cumplit. Din când în când, Titus cânta nostalgic „White Christmas” sau spunea teatral „*Où sont les neiges d’antan?*”. Degeaba visa el la un sat alb, ca-n povești, acoperit de zăpada proaspătă, pufoasă și mângâietoare, nu avură parte decât de două-trei ninsori slabe și neaua nu se adună nici măcar pe pervaz sau pe oglinda retrovizoare a bătrânei Dacii. Parcă și iarna își pierduse inocența.

Noaptele lungi și geroase și le petrecură lângă soba dogoritoare, înfocoliți în pături, citind, mângâindu-l pe bătrânul motan, Mișu și bând țuici fierțe sau Cola (fiindcă bunicul prefera Cola chiar și iarna, dându-se în vânt mai ales după etichetele de pe sticlele de doi litri care-l reprezentau pe Moș Crăciun cu sania trasă de reni).

Trecuse multă vreme de când Titus nu mai ținuse în brațe o femeie. Uneori se apropia de soba caldă, se lipa de ea ca de o femeie și se masturba. Alteori avea vise ciudate, însoțite de poluții nocturne. Visa, de pildă, că Mișu câștigase la Bingo și că era și el sărbătorit ca o vedetă. O reporteră de

pe România 1 îi lua interviu fericitului câștigător, apoi își arunca microfonul și începea să-l dezbrace pe Titus, înnebunită de dorință, rupându-i hainele. Apoi apărea un grup de fete gălăgioase din sat, îmbrăcate în costume naționale și se aruncau și ele asupra lui Titus, gata să-l devoreze. Atunci avea erecție și ejacula în somn. Dar visul continua în mod bizar: se vedea asediat de un alt grup de femei, babele de la biserică. Șuvița cenușie, rebelă țâșnea de sub basma, dintele de aur sticlea agresiv, smocul de păr de pe neg fremăta, ochii de E.T. îi aruncau o privire hipnotică, paralizantă, de undeva din spate își făcea apariția și popa Chivu cu cădelnița, binecuvântându-l pe fericitul câștigător, iar Titus se trezea înspăimântat, năclăit de spermă și sudoare.

Mai visa și că era la școala din sat cu Leni și că făceau sex pe catedră, în diverse poziții. Leni își cerea iertare și-i spunea vorbe dulci, dar, exact când era gata să-și dea drumul, Leni se transforma în Daria, Esmeralda sau chiar în Țunami și era surprins de directorul de la București, de polițist și de părinții copiilor. Părinții copiilor îl legau de un scaun, iar polițistul îi electrocuta testiculele în rășetele mefistofelice ale directorului. Apoi, tatăl lui Țunami scotea cuțitul și-l castra, în aplauzele tuturor. Atunci se trezea urlând. Din când în când, visa și că o bombardă cu pietre pe Leni, fără să asculte plânsetul și implorările ei, până când din ea nu mai rămânea decât o masă de carne inertă.

Când avea coșmaruri și se trezea în toiul nopții, îl chema pe Mișu și îl lua în brațe, alintându-l și ascultându-l cum torcea. Apoi aprindea veioza și lua o carte, încercând să îmblânzească întunericul, spaima și singurătatea.

Vremea se încălzi pe la începutul lui februarie, când se iviră primii ghiocci. La scurt timp, apărură și viorelele în pădure. Într-o zi, Titus descoperi o poieniță împânzită de viorele care părea un lac violet, tresăltând sub boarea amețitoare a primăverii. Se murdări de noroi, dar reuși să culegă un buchet mare de viorele pe care le duse acasă bunicului.

Privind viorelele așezate în vază, pe terasă, își aminti de weekendul în care mersese la pădure la Băneasa, împreună cu Leni, cu un an în urmă. Se chinuise trei săptămâni s-o convingă și reușise doar atunci când îi promisese că-i cumpără ceva de la Ikea. Făcuseră pe drum la dus trei ore și jumătate, iar la întoarcere doar două ore și trei sferturi. Stătuseră în pădure numai douăzeci de minute. Leni se plânsese fără întrerupere: e prea aglomerat (în trafic), e prea puțină lume și-i e urât (în pădure), e prea cald (în mașină), e prea frig (în poieniță), e curent, e noroi, se împiedică de crengi uscate, își rupe tocurele, nu mai sunt flori în pădure că le-au furat țigăncile, și, oricum, florile astea din pădure, sunt mici, urâte și se usucă până la mașină, sunt prea multe tarabe cu prostii chinezești, nu e bere fără alcool la terasă, mititeii sunt prost făcuți și pe deasupra expirați, nu au loc de parcare, le înțepă cauciucurile alți turiști binevoitori, îi împușcă armata pentru că au intrat într-o zonă interzisă, pe poligon ș.a.m.d. În acel moment se simțea atât de singur încât îi lipseau și fițele lui Leni. Oare ce făcea ea acum? Era la vreo terasă din Centrul Vechi împreună cu directorul? Își comandase Tortellini și un cocktail „Sex on the Beach”? Îi spunea vorbe dulci, amăgitoare, privindu-l în ochi și ținându-l de mână?

Primăvara era anotimpul preferat al lui Titus. S-ar fi plimbat încontinuu, până i s-ar fi găurit bocancii și i-ar fi sângerat tălpile, inhalând aerul reavăn, îmbătător, privind valurile de flori și mugurii gata să plesnească. Primăvara îl făcea să se simtă melancolic. Frumusețea florilor – răvășitoare, irezistibilă, dar iremediabil fragilă... Freziile galbene cu siluetă și parfum delicat care se uscau imediat în glastră, chiar dacă le punca apă caldută, zahăr și un pic de aspirină... Narcisele, stânjeneii, lăcrămioarele, viorelele, toate cu frumusețea lor de o clipă... Frumusețea asta îl năucea, intrându-i în carne, sânge și limfă, îi dădea frisoane și-i sfâșia sufletul.

Când livezile de pomi fructiferi înfloriră, Titus se instală pe teresă contemplativ și se apucă să picteze piersicii ca de vată de zahăr roz. Făcu mai multe acuarele, însă ultima fu marcată de intervenția altui artist ceva mai modern: Mișu se urcase pe masă și trăsese o dungă neagră în zigzag chiar peste livada de piersici.

La școală, Titus își schimbase locul de fumat. Se mutase de sub stejar și fuma acum lângă un piersic înflorit, la fel de roz ca cei din tabloul său. Oare de ce „*la vie en rose*” dura tot atât de mult ca și florile de piersic?

Într-o zi, după ore, când trăgea din țigară privind melancolic florile rozalii, auzi un glas cristalin:

– Bună, Titus! Mă poți ajuta și pe mine să-mi arăți școala și să-mi organizez cursul de dans?

Titus își întoarse privirea. Glasul cristalin nu aparținea unuia dintre „copiii” săi, ci unei fete de vreo douăzeci de ani. Era foarte frumoasă. Zveltă, cu o talie delicată, cu ochi mari și blânzi de căprioară, cu pletele arămii în vânt și cu un zâmbet

dulce ca florile de piersic. Titus o privi fericit și uimit, fără a putea rosti vreun cuvânt.

– Hei, poate te-am luat prea brusc. Nici nu m-am prezentat. „Io mă intitulez” Crânganu Ana, membră în ansamblul de dans popular „Mândruța” și... instructor de dans aici, la școală, zise ea.

– Ana, Ana... repetă Titus vrăjit. Numele tău provine de la „*channah*”, nume evreiesc care înseamnă grația, favoarea, mila Domnului.

– Hei, ai văzut asta pe net?

– Nu, o știam de mai demult. Am învățat cândva etimologia numelor românești. Ana, Ana... Nu-mi vine să cred că, în sfârșit, Domnul s-a îndurat de mine... zâmbi el, privind-o cu ochi luminoși.

– Ce baftă pe tine! Numele tău, Titus, ce înseamnă? se interesă Ana.

– Vine din latină și cred că înseamnă „apărător” sau „turturică”. Ciudată combinație, nu? râse Titus. Apropo, de unde știi cum mă cheamă? Ai întrebat la cancelarie?

– Vai, Titus, dar am învățat amândoi la aceeași școală, asta din sat, îl muștră Ana cu blândețe. Eu eram în clasa întâia când tu ai trecut a patra. Tu erai cel mai bun din școală, erai mereu premiant, mergeai la olimpiade... Erai copilul model al școlii. Eu nu m-am omorât prea tare cu cartea, da', știi, l-am avut învățător pe bunicul tău. Era un prof foarte de gașcă!

Titus nu-și amintea de Ana, dar păstra vii în memorie festivitățile de premiere și coronițele din flori de câmp, împletite de mama lui (cel puțin până în clasa a patra, înainte de accident). Întotdeauna urâse festivismul, mai ales din

cauza cultului personalității din vremea comunismului. Până în clasa a cincea prinsese o sumedenie de serbări comuniste, în care. Toți copiii erau îmbrăcați în uniforme de hidoase, kitsch, de pionier: bluze albe de nailon care se încingeau și se lipeau de piele, centuri cu stema României socialiste, cravate roșii cu tricolorul, berete, numere matricole, ecusoane, insigne, șnururi de comandant. Chiar și el fusese comandant de detașament. Rămăsese cu o reacție de respingere totală în raport cu uniforme, chiar și acum, când era profesor.

Mai mult, se auzeau mereu aceleași cântece și poezii patriotice, dedicate mult-iubitului și stimatului conducător, tovarășul Nicolae Ceaușescu și tovarășei academician-doctor-inginer, Elena Ceaușescu. Se rosteau mereu aceleași discursuri în limbaj de lemn, formate doar din câteva cuvinte („măreț”, „glorios”, „luminos”, „cel mai iubit”, „cel mai stimat”, „pace”, „luptă”, „mulțumim”, „pionieri”, „partid”, „patrie”, „conducător”, „tată” etc.), de parcă s-ar fi vorbit „nouvorba” („Newspeak”) din „1984” al lui Orwell.

Deși detestase din inimă festivismul comunist, nu disprețuise niciodată coronițele din flori de câmp împletite de mama lui din albăstrele, margarete și garofițe. Dar acum sentimentele se amestecau – florile din coronița mamei fuseseră întinate de sperma de pe covor și călcate în picioare. Dar de ce se gândea obsesiv la asta când avea alături o fată atât de frumoasă? Încercă să reia conversația cu Ana:

– Eram premiant și olimpic, dar nu-mi plăceau serbările comuniste. Mă dezgustau, chiar și atunci când eram mic. Știam că sunt lucruri ridicole și degradante pentru că erau doar imnuri de slavă pentru două persoane (Tovarășu’ și

Tovarăşa), repetate până la epuizare. Îmi dădusem seama și că erau de proastă calitate, doar citisem câte ceva de valoare pe-acasă, uite, de exemplu, Eminescu, Sorescu, Nichita Stănescu, Ana Blandiana, Creangă, Caragiale, și puteam să compar. Mi le dădea tata, săracu', era și el prof de română la școală aici. Mă ajuta și să aleg poeziile și cântecele pentru serbările clasei și ale școlii. Cred că eram singurul care nu venea cu cântece și poezii patriotice...

– Pe taică-tu nu l-am mai prins ca prof, nenorocitul ăla de accident a avut loc la sfârșitul clasei întâi... Știu când te chema în pauză să-ți dea Mentosan.

Titus făcu ochii mari.

– Da, știu pentru că le dădea tuturor copiilor din curte, avea rezerve. Ne strângeam în jurul lui de parcă l-am fi văzut pe Moș Crăciun!

– Așa e, tata avea mereu Mentosan la el, iar eu mă dădeam în vânt după bomboanele astea. Și maică-mii îi plăceau...

– Asta înseamnă că maică-ta avea mereu respirația proaspătă când o săruta taică-tu. E, maică-ta era o femeie foarte elegantă și finuță, se îmbrăca cu niște rochițe vaporose, în culori pastelate... Avea părul blond-cenușiu, lung și mățos... Îmi doream atât de mult să fiu și eu ca ea! Tu ai moștenit ochii ăștia negri, frumoși de la ea.

– Ai ținut minte atâtea lucruri, știi mai bine ca mine!

– Cum să nu, voi erați VIP-urile școlii pe vremea aia, iar mama ta cred că a fost cu noi într-o vizită la CAP...

– Tot ce e posibil, era inginer agronom, îți vine să crezi? Fusese o studentă foarte bună, cu media ei putea merge oriunde în țară, dar a rămas în Ștefănești pentru tata!

– Foarte bine, înseamnă că s-au iubit mult! Aș da orice pentru o astfel de iubire! Oricum, să știi că mie-mi plăcea să te văd pe podium, mi se părea că-ți stă super în uniforma de pionier și cu coronița pe cap. Cred că am fost și într-o excursie la Doftana împreună. Și am participat, bineînțeles, la înmormântarea părinților tăi, după accidentul ăla îngrozitor. Țin minte și acum cum sărisei în coșciug și te agățasei cu toată forța de maică-ta și de taică-tu, de nimeni nu mai putea să te scoată de-acolo. Era cât pe-acți să coboare sicriul la groapă cu tine cu tot.

Ana se întrerupse brusc, realizând că spusese ceva nepotrivit. Titus oftă adânc. Fața ei se întunecă. Își dorise, într-adevăr, să dispară cu tot cu părinți în groapă, odată pentru totdeauna.

– Știi ce, hai să lăsăm amintirile astea cam deprimante, făcu el eforturi să continue discuția. Eu, unul, tot sunt bântuit de astfel de imagini. Dar e important și ce vom face de acum încolo. Poate amândoi, dacă Domnul mi-a trimis acum grația sa... pe Ana...

– Chiar așa, mai bine vorbim de prezent și de viitor. Știi, organizez un curs de dans (joi și vineri, de la 14:00 la 16:00, în sala de sport sau în careu). Poți să vii să mă vezi, dacă nu ai ore. Voi monta și un spectacol de dans popular care va avea loc la sfârșitul anului școlar. Vom participa cu trupa și la concursuri interjudețene. Nu câștig cine știe ce, plata cu ora, știi tu, cam nașpa! Dar fac ceea ce-mi place. Știi, zise ea

visătoare, mă gândesc să-i învăț și latino: tango, samba, rumba, salsa, merengue, cha-cha-cha, știi tu. Mă pricep binișor la astea, zâmbi ea, făcându-i cu ochiul.

– Ia te uită! Incredibil, școala asta stă-ntr-o rână și are buda în curte, dar se poate lăuda cu o trupă de dans latino! Foarte tare! se amuză Titus.

– Da' tu cum naiba ai ajuns aici la școală? Nu pot să cred! De ce ai plecat de la liceu din București? întrebă Ana.

– Ah, iar ne întoarcem la trecut, deși nu chiar așa îndepărtat. E o rană care nu s-a-nchis. OK, o să-ți spun. Nu mă simțeam împlinit. Eram foarte dezamăgit, știi tu, tot stresul ăla, agitația fără sens, mizeria, abuzurile din partea șefului, lipsa satisfacției profesionale (căci singurii care mă ascultau erau domnitorii din portretele de pe perete), alienarea, senzația de gol și de absurd, spuse Titus cu jumătate de gură jumătate de adevăr.

– Eu aș da orice să pot ajunge la București! zise Ana entuziasmată.

– Nu mai spune! râse Titus. De ce? Ce-ai face la București?

– Oh, aș vrea să intru într-o trupă tare de dans, cât mai profi, latino dacă se poate, să dansez în spectacole importante, să fiu aplaudată pe marile scene, să apar la televizor! se aprinse Ana.

– Aș veni și eu să te văd și să te aplaud, chiar dacă nu prea mă trage inima să mă întorc în București.

– Știi ce mi-ar place și mai mult decât asta?

– „Mi-ar plăcea”... corect se spune „mi-ar plăcea”. „Știi ce mi-ar plăcea și mai mult?” repetă Titus. Așa se spune corect.

Ana îl privi derutată.

– M-ai zăpăcit.

– Scuză-mă! Am o manie să corectez oamenii, pe toți, nu doar copiii! E ridicol. Dar hai să vedem. Spune-mi, te rog, ce ți-ar plăcea și mai mult decât să ajungi vedetă la București.

– Nu bănuiești?

– Nu. Hai, surprinde-mă!

– Cel mai mult și mai mult mi-ar place să câștig la Bingo! rosti Ana cuprinsă de exaltare, cu ochi scâpărători.

Titus parcă fu lovit de trăsnet. Se clătină. Se trase ușor de urechea dreaptă, își scărpină fruntea, își suflă o șuviță de breton rebelă și-și mușcă buzele. Apoi își aprinse o nouă țigară, trase adânc în piept și întrebă cu un calm simulat:

– A, vrei să câștigi la Bingo? Multă lume ar vrea să câștige la Bingo!

– Nu multă, toată! Toată lumea vrea să câștige! Ce, tu nu vrei?

– Sincer, eu nu vreau și nici nu joc, recunosc Titus, înfruntând privirile uluite și înspăimântate ale Anei. Nu am jucat niciodată și nici n-am de gând s-o fac. Nu cred că sunt șanse reale de câștig și nici nu vreau să mă oblighe cineva să joc. Nu te mai uita la mine ca la un extraterestru!

– Vai de mine, dar fiecare are șansa sa! Toate șansele sunt egale! ripostă Ana, după ce își reveni un pic din șoc.

– Da, într-adevăr, din punctul ăsta de vedere, e mai bine ca în viața de zi cu zi, o aprobă cu tristețe Titus. Dar eu nu sunt intolerant. Și la mine în familie joacă bunicul și Mișu.

– Oau, cine e Mișu? Vărul tău?

– Nu, motanul nostru.

Ana chicoti.

– Nu râde, continuă Titus ceva mai destins, bunicul speră ca Mișu să fie mai norocos decât el. Știi, cu puțin timp în urmă, a câștigat și Lili, pisica birmaneză din Călărași.

– Așa e! Baftă multă lui Mișu!

– Da' tu ce-ai face dacă ai câștiga la Bingo?

– Eu m-aș duce în Argentina și Uruguay să dansez latino și să mă fac actriță de telenovele! zise Ana cu înflăcărare. Știi, aș vrea să fiu o a doua Natalia Oreiro!

***

Titus simțea că plutește ca Sam din „Brazil” când o visa pe Jill în chip de prințesă cu rochie albă, lungă, cu pletele de aur fâlfâind în vânt, zburând spre el pe deasupra blocurilor sumbre și cenușii și înălțându-se amândoi spre cerul neverosimil de albastru. Zbură peste livezile roz de piersici înfloriți, peste școală, peste disco-bar, peste primărie, peste poliție, peste șosele și poduri, peste dealuri și văi, peste iaz și peste râu. Era gata chiar să treacă de propria sa casă în zbor. Îl văzu ca prin vis pe bunicul hrănind păsările în curte și pe Mișu frecându-se de picioarele lui. Parcă nu era adevărat, dar sentimentul era atât de intens, dulce-răvășitor ca aromele de april. Era schimbat la față, dar se simțea el însuși mai mult ca oricând. Și era atât de fericit! Doar o umbră de melancolie plana asupra fericirii sale nesperate: dacă avea să dureze tot atât de mult ca florile de piersic?

Bunicul îl zări și remarcă pasul ușor, figura mai luminoasă, ochii visători și zâmbetul pierdut.

– Hei, nepoate, aici e casa noastră! Să punem un indicator? Ce faci? Nu ne mai recunoști?

– Scuze, tataie, eram „răpit” în lumea gândurilor mele, zise Titus, împiedicându-se de treptele de la intrare, dar fără să-și piardă zâmbetul.

– Ce sau, mai exact, cine te-a „răpit”? râse bunicul.

– E, tataie, ce insinuezi? Vezi, dacă m-ai întrerupt, m-am și împiedicat, încercă Titus să schimbe subiectul.

– Cine te-a „răpit”? Sper că nu babele noastre de la biserică.

– O, nici vorbă, o făptură mai dulce și mai frumoasă ca florile de piersic!

– Nu mai spune, de pe ce planetă e? Te-au contactat, în sfârșit, extraterestrii?

– Tataie, planeta se numește Ștefăneștii de Sus. Pe ea o cheamă Ana, adică... grație... și a fost eleva ta! A zis că erai un prof tare de gașcă!

– Mă bucur pentru tine! Când îți inviți „grația” la noi pe terasă să bem împreună o Cola, în amintirea vremurilor de altădată?

– Ah, nu te potolești cu Cola asta! Apropo, pe vremea aia se bea Cico.

– Niciodată nu termini cu critica și comentariile?

– O s-o invit mâine după-amiază, da’ poate cauți mata sticluța aia de vișinată de la tanti Luci. E delicioasă... Și niște țuică. Nu de alta, să fie o alternativă... Cum nu era pe vremea regretatului Cico.

VI

A doua zi, după o noapte albă, Titus numără orele, minutele și secunde până la ora de dans a Anei. Se uita încontinuu la ceasul de pe mobil. Bine că era totuși vineri. Dacă ar fi fost sâmbătă? Ar fi trebuit să aștepte o săptămână. La ora 14:00 se duse glonț la sala de sport. O privi fascinat cum juca hora cu copiii și apoi încingea o sârbă. Ana îl văzu și-i făcu semn cu ochiul. La sfârșit, Titus o aplaudă și-i transmise invitația de a veni după-amiază, la 17:30, la el acasă, pe terasă, să bea o vișinată împreună. Ana acceptă cu entuziasm.

Pe drum spre casă, realizează că nu-i spusese adresa și nici nu-i ceruse numărul de telefon. La 17:35, Titus intrase deja în panică. Dacă nu știa și nici nu putea afla adresa? Cum putuse să fie atât de neglijent? La 17:45, se hotărî să se ducă în sat, eventual în nenorocitul de disco-bar, să întrebe unde stătea Ana. Nu era o idee prea inspirată, dar nu știa ce să facă. Când ieșea val-vârtej pe poartă, se ciocni de Ana.

– Vai, Titus! Așa de mult mă iubești că vrei să mă bagi în spital chiar de la prima întâlnire? Dacă mă accidentez și nu mai pot dansa niciodată? Nu o să mai pot susține nici măcar spectacolul de sfârșit de an, darămite să plec la București sau în Argentina!

Titus își ceru, timid, scuze. Ana emana valuri-valuri de parfum ieftin, dulceag, înecăcios (deodorantul Fa Pink Paradise). Dar și Titus folosea același spray ieftin de la minimarket. O luă de mână și urcară treptele până pe terasă. Simțind mâna ei caldă fremătând în mâna lui, îi mângâie ușor degetele. Erau un pic aspre (dar și Titus era zgâriat pe mâini de Mișu), nu prea îngrijit

manichiurate și cu oja roșie parțial decolorată. Cu toate astea, atingerea ei îl curentase. Ținând-o de mână, avea iar senzația că zbură. Mai exact, zburau împreună.

Bunicul așezase deja un milieu lucrat de bunica pe măsura de răchită, iar pe acesta tronau sticla de vișinată, sticla de țuică și, normal, o sticlă mare de Cola la doi litri. Lângă sticle se vedeau două pungi de chipsuri Lays cu pizza și cu paprika. Bunicul păru foarte fericit de revederea vechii lui eleve și dornic să povestească aventuri din vremurile acelea. Se așezară cu toții la masă. Titus și Ana băură vișinată, dar bunicul rămase credincios sticlei de Cola.

La plecare, bunicul rămase pe terasă, iar Titus ieși s-o conducă pe Ana. La poartă, o strânse în brațe, aproape să o sufocă și-i căută gura însetat. Îi sorbi buzele mai dulci ca piersicile și se îmbătă cu gustul lor amețitor. Limbile li se încolăciră ca niște șerpi de foc și dansară sălbatic. Ana îi supse buza superioară și i-o mușcă până la sânge. Titus o sărută pe gât, apoi limba lui fierbinte plonjă în urechea ei stângă, rotindu-se, avidă să exploreze teritoriul magic pe ritmuri de salsa. Apoi, rămaseră o vreme îmbrățișați. Ana se agățase de gâtul lui și-i mângâia părul.

După ce Ana dispăru în zare, Titus își aminti ceva. Uitase, bineînțeles, și de data asta să-i ceară numărul de telefon mobil.

***

Până la urmă, fusese chiar norocos că nu ajunsese în disco-bar în seara aceea. Chiar atunci, doi bărbați se îmbătaseră și se luaseră la bătaie pentru a clarifica dacă Mihaela Rădulescu

are sau nu silicoane. Apoi intraseră și alții în joc, unii de partea silicoanelor, alții împotriva, și se încinsese o bătaie zdravănă ca-n satul lui Asterix și Obelix. Din nefericire, unul dintre oameni fusese tăiat la gât cu o sticlă spartă și murise înainte de sosirea ambulanței.

Când Titus auzi de la Ana ce se întâmplase în disco-bar, își jură să nu mai calce niciodată acolo, orice s-ar fi întâmplat. Mult mai plăcut era să bea împreună o vișinată pe terasă, să asiste la orele de dans ale Anei sau să se plimbe cu ea pe cărări neștiute.

Vinerea următoare, Titus se duse și la concursul inter-județean la care Ana participa împreună cu ansamblul „Mândruța”. O privi îndelung, vrăjit, cum învârtea hora și cum i se aprindeau călcâiele la propriu în timpul sârbei. La sfârșit, cu toate că ansamblul „Mândruța” se clasă abia pe locul doi, Titus aplaudă în delir și o felicită pe Ana din toată inima:

– Mi-a plăcut foarte mult! Ești foarte tare! Ești mai talentată și mai frumoasă ca Natalia Oreiro!

Ana nu se arată prea entuziasmată de elogiile lui Titus, ci se interesă dacă a venit cineva de la București care-ar fi putut s-o remarce și să-i propună un contract cu o trupă mare. Din păcate, nu venise nimeni, iar Ana oftase dezamăgită.

Duminică, Ana îl invită la repetițiile ei informale pentru spectacolul de sfârșit de an. Acestea se desfășurau într-o poieniță năpădită de flori de câmp asemenea celor din coronița de premiant a lui Titus (garofițe, albăstrele, margarete). Erau doar ei doi, amândoi îmbrăcați sport, în blugi și tricou. Titus se așeză pe jos, în iarba înaltă, sprijinit de un stejar rămușor, ca s-o vadă mai bine pe Ana în timp ce dansează.

Ana începu cu mișcări de dans popular, apoi trecu bruce la salsa, schimbând pașii, accelerând ritmul, ridicându-și și unduindu-și brațele în același timp cu forță și cu grație și dând din fund provocator. Titus privi hipnotizat mai ales mișcările fundului ei care se întrezărea bombat și ispititor prin blugii mulați. Apoi, Ana își aruncă tricoul și continuă dansul și mai rapid, dar fără să piardă controlul pașilor și precizia mișcărilor. Privirea lui Titus se mută de la fund la sâni. Nu erau foarte mari, dar aveau o formă frumoasă, armonioasă și cât de tari și de proaspeți păreau! Ana se lăsă pe jos și, cu mișcări agile, își aruncă și blugii și trecu la tango, doar în sutien și chiloți tanga. Titus își schimbă și el privirea de la sâni din nou la fund. Avea o rotunjime perfectă, de statuie grecească. Dar Venus din Milo fremăta de viață, era fierbinte, iar fundul și șoldurile ei se unduiau halucinant.

Ana își aruncă sutienul în chip de lasou și-l trase pe Titus de lângă copac, invitându-l să danseze împreună cu ea. Titus se ridică și încercă să schițeze câțiva pași de tango cam nesiguri. Dar Ana îl împinse înapoi în iarbă cu o forță nebănuită și începu să-l dezbrace, aproape rupându-i hainele.

Se sărutară sălbatic, mușcându-și buzele, sfâșiindu-și pielea. Apoi, Titus își lăsă buzele să alunece pe gâtul ei alb de zeiță, îi dădu limbi în urechi și îi supse sfârcurile mici, roze, dulci ca petalele florilor de piersic. Îi mângâie fundul încins, transpirat, care tresălta mai puternic decât în timpul dansului. Îi sărută vaginul neepilat, sugându-i flozii și căutând înnebunit, cu limba, clitorisul. I se păru că vaginul ei mirosea intens a pădure și a flori de câmp... aceleași din coroana lui de premiant care acum își recăpătaseră prospețimea și savoarea. Își plimbă

îndelung limba în vaginul ei tot mai lubrefiat, în timp ce ea gemea ușor de plăcere. Apoi, rolurile se inversară și ea îi supse penisul, încolăcindu-l cu limba ei caldă și protectoare. Se simțea iar fericit și apărat ca un fetus în placentă.

Făcură dragoste în mai multe poziții, când el, când ea deasupra, iar când ajunse la orgasm, Titus simți că se deschide un portal prin care erau propulsați înapoi în Grădina Edenului, în lumina albă, imaculată, cu toate păcatele iertate. După ce terminară, rămaseră multă vreme îmbrățișați, în iarba înaltă, necosită, mătăsoasă ca sfârcurile sânilor ei. Apoi, Titus, așa dezbrăcat cum era, se duse lângă copac să fumeze o țigară și s-o mai privească pe Ana goală, despletită, întinsă în iarbă, mai frumoasă ca Madonna lui Munch, abandonându-se iubirii...

***

Exact când își stingea țigara, Titus simți o lovitură puternică în coaste și se prăbuși cu fața la pământ. Când se ridică, uitându-se în sus, văzu îngrozit uniforma albastră a polițistului. Se prăbușiseră prea repede din Grădina Edenului...

– Ce faci, bă, porcule, te fuți în locuri publice? Faci bi-xi-țio-nism? Și stingi țigara în pădure? Vrei să dai foc la pădure? Să distrugi natura și frumusețile patriei? Vezi că sting eu tot pachetu' pă tine ca să înveți să răspești legea și natura, râse sarcastic polițistul, înfigându-și mâna mare, păroasă și lipicioasă în gâtul lui.

– Dă-mi drumul, gemu Titus, înroșindu-se și înecându-se.

– A, și nici nu mi-ai arătat biletu' de Bingo! Mi-ai rămas dator cu biletu'. Dă-mi biletu' de Bingo! zberă polițistul, fără să slăbească strânsoarea.

Ana se ridică din iarbă și se rezezi spre copac.

– Ia-ți biletul! Uite biletul! Lasă-l în pace!

Polițistul luă biletul de la Ana și apoi îi dădu drumul lui Titus. Acesta se prăbuși lângă copac, stors de puteri.

– O să-ți fac reclamație la poliție, șopti Titus, cu glas înăbușit.

– Ce-ai zis, mă?

– O să-ți fac reclamație, zise Titus ceva mai tare, adunându-și puterile pentru a-i da replica.

– Ce tare! N-am avut niciodată o reclamație! râse el în hohote și-l lovi pe Titus cu bocancul în coaste.

Apoi, polițistul se îndepărtă cutremurându-se de răs, iar Ana veni lângă Titus, îl luă în brațe, îl sărută și îi mângâie corpul, fața și părul. Titus tremura, avea o privire rătăcită și obrajii îi ardeau. Cu toate acestea, refuză să se îmbrace. Rămase gol, își puse capul în poala Anei și fixă un timp cerul de un albastru neverosimil.

– Nu înțeleg, suspină el. Cerul e atât de albastru, tu ești mai frumoasă ca Madonna lui Munch, dragostea noastră mă face atât de fericit. De ce trebuie să fie întotdeauna ceva care să strice mirajul? Faci dragoste și după cinci minute primești o lovitură de bocanc în coaste. De ce trebuie să existe atâta durere și atâta umilință?

– Nu ești singur, Titus. Sunt alături de tine. Vom trece amândoi prin toate, îl încurajă Ana.

– Mi-e teamă...

– Nu fii prostuț, sunt cu tine.

Titus închise ochii și savură atingerile ei tandre și delicate care îi alinau trupul și sufletul.

Acasă, bunicul îl văzu îngândurat și-l invită la o Cola și-o țuică pe terasă:

– Ce s-a întâmplat? Nu prea pari în apele tale. Ceva probleme cu Ana?

– Nu, tataie, cu Ana totul e perfect, zise Titus dând pe gât păhărelul de țuică dintr-o înghițitură.

– Atunci ce e?

– Mi-e puțin teamă să nu se facă praf totul, rosti el cu vocea stinsă.

– Vai, da' nu fii așa pesimist! Am impresia că Ana te place foarte mult... ca să nu spun că te iubește.

– Sper și eu asta. Știi, nu e vorba doar de Ana. De fiecare dată când vreau să fac ceva, cineva îmi pune bețe-n roate sau ceva mă bruiază.

– Nu fii așa fatalist și paranoic! De fapt, cred că tu, în străfundul sufletului tău, nu ești așa. Poate e doar ceva care te-a bulversat. Spune-mi, te rog, dragul meu, îl încurajă bunicul.

Titus oftă și-și lăsă ochii în pământ.

– Mi-e greu să-ți spun, fiindcă e ceva intim, începu el cu glas întretăiat. Dar o să-ți spun. Uite, acum, de exemplu, eram cu Ana într-o poieniță și făceam...

– Dragoste... am înțeles, ai grijă doar să n-o lași cu burta la gură!

– Da, tataie. Ne simțeam și noi bine, în sfârșit, după atât amar de vreme. Când a apărut subit polițistul!

– Cum?! A dat buzna peste voi în timp ce făceați...?

– Ah, sper că nu chiar atunci! spuse Titus cu o strâmbătură de dezgust.

Îi venea să vomite imaginându-și polițistul în postura de voyeur, ascuns în mod caraghios într-un tufiș, urmărind nădușit, cu ochii lui înfundați în grăsimi, umeziți de poftă, dansul lasciv al Anei și apoi actul lor sexual. Eventual masturbându-se în timp ce ei făceau dragoste. Era îngrozitor, trebuia să alunge imaginile astea din minte.

– Nici nu-mi dau seama exact, eram focusat pe cu totul altceva, continuă el, cu un nod în gât. Eu l-am observat abia când mi-am aprins țigara de după...

– Și voi ce naiba căutați acolo? De ce nu ați venit acasă dacă vroiați să...? Eu nu vă deranjez. Poate doar Mișu!

– Nu, tataie, am avut chef amândoi s-o facem acolo, în natură, în acel moment. E ăsta un păcat? Am încălcat legea?

– Nu știu, mai bine veneați acasă...

– „Eu când vreau să fluier, fluier”. Așa am simțit. Dar hai să-ți spun mai departe. A apărut polițistul și mi-a cerut... ce crezi mata?

– O țigară? O bere? Un prezervativ sau toată cutia? Taxă sau șpagă pentru sex în natură? O partidă de sex cu Ana sau cu tine?

– Nu, tataie! Biletul de Bingo pe care nu-l arătasem data trecută în bar, când am fost noi, demult, în decembrie, dacă-ți mai aduci aminte. Când a câștigat pisica Lili din Călărași...

– Biletul de Bingo?! Incredibil! E obsedat? Caută pretexte?

– Nu știu, dar m-a încurajat să-i dau biletul cu vorbe dulci și... câteva mângâieri cu bocancul.

– Auăleu, iar ai mâncat bătaie? Cum te simți?

– Mă simt relativ bine și asta pentru că a intervenit Ana, înainte să se agraveze lucrurile. I-a dat biletul ei de Bingo.

– Vezi că Ana te iubește! Te-a salvat. Ar trebui să fii fericit. Dă-l naibii de polițist!

– O să-i fac reclamație! Comportamentul lui e prea abuziv, nu trebuie tolerat. S-au adunat deja mai multe: a asistat imposibil la prima bătaie din bar, a vrut să mă strângă de gât că nu aveam bilet de Bingo data trecută în decembrie, iar acum mi-a cerut din nou biletul de Bingo, jignindu-mă și lovindu-mă.

– Ai grijă, Titus! Îl provoci și, pe deasupra, nu rezolvi nimic!

– Eu nu consider asta o provocare, ci mai curând o datorie, ceva ce ține de responsabilitatea mea, spuse Titus cu un aer melancolic, dar hotărât. Așa e corect. Altfel aş avea coșmaruri și conștiința încărcată. Nu e ca atunci, în iarnă... când a fost incidentul din bar. Atunci erau conflicte și tensiuni interetnice, copii la mijloc... nu puteam să fac reclamație. Acum e altceva. Trebuie să semnalăm abuzurile pentru că altminteri ar însemna că le acceptăm și le încurajăm. Și trebuie să facem asta indiferent dacă plângerea are sau nu rezultat. Nu cred că ar fi just să ignor ce s-a întâmplat, mai ales că e vorba de reprezentantul autorității. Și ce-mi poate face? Să mă bată din nou? Nu mi-e frică, doar mă întristează atitudinea lui. Sincer, aproape că mi-e milă de el. Ce viață mizerabilă are dacă singurele sale satisfacții sunt înjosirea și lovirea altora! Apropo, cum îl cheamă, să știu ce scriu?

– Bebe!

– Bebe?! Cu siguranță i se potrivește, râse Titus.

– Bebe Șoimanu. Titus, indiferent ce faci, să știi că suntem alături de tine și eu și Ana... și Mișu! Te iubim mult, Titus! zise bunicul emoționat, îmbrățișându-l.

– Să zică merci că nu-i fac reclamație pentru greșeli gramaticale!

Titus îl sărută și el cu drag și-l urmări cum se îndepărta agale. Tușea. Și mersul îi părea mai nesigur. Dar poate că bunicul era doar obosit.

***

Titus se retrase în cameră și scrise de mână reclamația, o dată și o semnă. Apoi se duse imediat la postul local de poliție pentru a o înmâna șefului de post. La poartă, înghiți în sec. Mărul lui Adam i se mișca ritmic și părea mai proeminent. Îi era greață. Își simți obrajii înroșindu-se ușor, dar continuă să avanseze. Un polițist mic de statură, subțirel, dar cu ochii ageri îl întâmpină zâmbind la intrarea în biroul recent zugrăvit, mirosind a vopsea proaspătă:

– Cine sunteți și ce doriți?

– Bună ziua. Sunt Titus Ionescu, profesor în sat. Aș dori să fac o reclamație contra agentului Bebe Șoimanu.

– Nea Bebe? râse polițistul cel mic, aruncându-i lui Titus o privire jucăușă și amuzată. Ce-a mai făcut?

– Păi, ca să vă spun sincer, a asistat fără să intervină, ba chiar râzând la o bătaie în bar unde am avut onoarea să fiu victimă. Altă dată, m-a strangulat, tot în bar, pentru că nu aveam bilet de Bingo. Ultima dată, azi, mi-a solicitat iar biletul de Bingo, m-a jignit și m-a lovit din nou din cauza lui.

– Este un jucător foarte pasionat, nea Bebe al nostru, zise polițistul cel mic, fără a-și putea stăpâni hohotele de râs.

– Eu, unul, nu-i împărtășesc pasiunea și aș vrea să fiu lăsat în pace. Nu suntem obligați să jucăm. Vă rog, pot lăsa acum reclamația?

– Sigur că da, domnu' Titus, dați-mi-o mie! Apropo, eu sunt Nae Popescu, șeful de post. Îmi pare bine să vă cunosc.

Nae Popescu luă reclamația și o studie.

– Vai de mine, e scrisă de mână! exclamă el, dând din cap negativ.

– Și nu e bine? Nu se acceptă așa? întrebă Titus, un pic îngrijorat.

– Nu, domnu' Titus, trebe să fie un formular printat, semnat de dumneavoastră, cu data de azi și ștampilat de noi.

– Atunci dați-mi acum formularul ca să-l completez!

– Domnu' Titus, după ultimele mereglen-relementări ale UE... începu polițistul, dar fu întrerupt de Titus.

– „Re-gle-men-tări ale UE”... „Reglementări”, îl corectă Titus.

Nae Popescu îl privi puțin deranjat, iar ochii săi vioi sclipiră răutăcios ca niște ochi de spiriduș.

– În fine, după ultimele norme europene, reluă șeful de post, aveți nevoie de formularul M-508 pentru reclamație.

– Bine, atunci dați-mi un exemplar al formularului M-508 pentru a-l completa!

– Caut acum. Așteptați câteva secunde.

Șeful de post scotoci ostentativ, zgomotos și îndelung prin toate sertarele, în dulap, pe birou, în birou și chiar sub birou ori în coșul de gunoi, scoțând tot soiul de dosare, formulare și ștampile, trântindu-le și bufnind.

– Îmi pare rău, cred că nu mai avem niciun exemplar printat.

– Vă rog atunci să printați acum unul dumneavoastră.

– Nu pot să printez nimic, nu mai merge imprimanta. A, știu ce să fac! O sun pe Nuți, secretara, să vedem dacă mai are ea vreun exemplar acasă.

Șeful de post luă telefonul mobil și formă numărul secretarei. Nuți răspunse după nouă apeluri și confirmă că nu mai avea niciun exemplar al formularului M-508 acasă.

– Vedeți ce-ați provocat, domnu' Titus! se plânse șeful de post, am deranjat-o pe Nuți duminica și am răsturnat tot biroul cu susul în jos ca să vă caut dumneavoastră formularele! Poate am pierdut documente importante în toată zăpăceala asta! Și ce mizerie s-a făcut!

– Îmi pare rău, nu am intenționat să produc vreun deranj, răspunse Titus. Vroiam doar să completez formularul corect. Dacă nu-l aveți acum, nu-i nimic. Poate săptămâna viitoare merge imprimanta și reușiți să-l tipăriți. Poate nici nu e nevoie de imprimanta dumneavoastră, poate găsesc documentul pe internet, îl descarc și-l printez eu. Nu aveți site?

– Ba da, intrați pe site-ul poliției, căutați documentul, printați-l dumneavoastră și completați-l. Vai, ce dezastru ați provocat la mine în birou!

– Îmi pare rău, vă repet că nu am vrut asta. Voi căuta eu documentul și-l voi completa cât se poate de repede. Vă mulțumesc, zise Titus.

Acasă, imediat cum ajunse, intră pe site-ul poliției, dar nu găsi nici urmă de formular M-508. Se gândi să caute și pe site-urile europene, dar era prea obosit și abătut și renunță

momentan la idee. Îl luă pe Mișu în brațe și se așeză în pat. Ascultându-l cum torcea, se simți iar iubit și protejat ca un fetus în placentă.

VII

La sfârșitul lui mai demară campania electorală pentru alegerile locale. Viața din sat, și așa agitată de Bingo, se complică. Toată lumea alerga înapoi și încolo, instalând afișe, bannere și panouri electorale, demontându-le, rupându-le sau mâzgălindu-le pe ale adversarilor, împărțind fluturași electorali, ciondănindu-se, țipând și luându-se la bătaie pe stradă, la muncă, dar mai ales în disco-bar, locul preferat de „dezbatere”. Începură și pariurile pe numele viitorului câștigător, aproape la fel de incitante ca jocul de Bingo. Și, deși nu se făcuseră sondaje de opinie în Ștefăneștii de Sus, lupta se anunța foarte strânsă între primarul în funcție, Miki Hamsteru de la PSD (USL) și John Smântână de la PDL.

Titus găsi într-o zi un afiș cu John Smântână, candidatul PDL și unul cu Miki Hamsteru, candidatul PSD chiar pe poarta sa. Mișu nu apucă să le zgârie, căci până seara se suprapuseră peste ele afișele doctorului Opărescu, candidat independent, care dorea să ajungă și el primar. A doua zi totul o luă de la capăt.

Semnele electorale ale principalilor combatanți erau mămăliga cu smântână pentru candidatul PDL, respectiv spicul de grâu pentru reprezentantul PSD (USL) ca să aibă susținătorii ce mânca sau roade în vremuri de criză, dar cele mai frecvente semne electorale proveneau totuși din... bulanul

lui nea Bebe, supporter înflăcărat al lui Miki Hamsteru de la USL. Nea Bebe împărțea neostoit astfel de însemne electorale... valabile pentru cinci vieți de acum încolo tuturor celor care păreau ezitanți în entuziasmul lor față de Miki Hamsteru.

John Smântână promitea drumuri aspirate și eutanasierea câinilor vagabonzi, iar Miki Hamsteru – asfaltare și locuri de parcare. Popa Chivu tot nu veni la biserică, dar începu să țină predici în disco-bar, îndemnând cetățenii din Ștefăneștii de Sus să-și dovedească la vot credința și să pună stampiluța pe Miki Hamsteru, candidatul Domnului și al USL, căci altminteri vor arde în focul Gheenei. Duminica, la Bingo, popa, marele oficiant al jocului, le promitea stimabililor cetățeni că vor câștiga la Bingo numai dacă-l vor vota pe Miki Hamsteru, pentru că Dumnezeu dă noroc doar simpatizanților USL activi, care votează pe cine trebuie. Facă-se voia Domnului și a USL-ului!

Doctorul Opărescu, candidat independent, spunea și el că cine îl va vota va avea parte de sănătate, inclusiv de un pachet de cinci consultații gratuite și un set de analize, iar românii, se știe, sunt mai preocupați de sănătate decât de noroc. Că degeaba ai noroc, dacă nu ai sănătate. Din păcate, analizele trebuia efectuate la un spital care se desființase între timp, dar ce mai conta, câtă vreme erau gratuite!? Tot doctorul Opărescu, după ce epuizase în anii precedenți recordurile de tip „cel mai mare cârnăț”, „cel mai mare mic (mai mare ca cei de la Dedulești!)” și „cel mai mare castravete”, promitea un indicator uriaș la intrarea în sat, încrustat cu cristale Swarovski, cu numele Ștefăneștii de Sus scris cu litere de aur și, totodată, construirea celei mai mari replici a Columnei lui

Traian în întregime din aur și amplasarea acesteia în centrul satului, lângă disco-bar. Avalanșa de simboluri falice din activitatea și campania doctorului Opărescu (cârnați, mici, castraveți, colonne etc.) îl făcu pe Titus să râdă: încerca să compenseze un complex?

Directoarea se arată și ea foarte prinsă de campania electorală: era membră activă a PDL și, evident, îl susținea pe John Smântână, pentru care vădea o afinitate specială. Directoarea transformă sălile de clasă în săli de ședințe și de întâlniri electorale, spre marea nemulțumire a lui Titus care nu-și mai putea ține orele normal. În plus, directoarea avea mania de arunca întruna fluturași electorali, pe trotuare, pe străzi, în clase, pe hol, în birou, în curtea școlii, la minimarket și la disco-bar. Titus găsi fluturași ai lui John Smântână chiar și în buda din curtea școlii. Cum aruncă zânele praf de stele în povești, la fiecare mișcare, așa era directoarea cu fluturașii. Cu prima ocazie, primarul (încă) în funcție, Miki Hamsteru, o acuză că face o mizerie de nedescris, că asta dovedește lipsa de experiență, proasta organizare, carențele de educație și insensibilitatea PDL față de mediul înconjurător și că îi va pune pe directoare și pe John Smântână să șteargă cu limba tot și apoi să recicleze.

Din când în când, oamenii lui Miki Hamsteru veneau la porțile cetățenilor cu câte un kilogram de zahăr și o cutie de cafea Jakobs de 500 de grame, iar echipa lui John Smântână aducea orez, făină și o sticlă de untdelemn Floriol. Uneori se împărțeau, din partea ambilor candidați, chiar bilete de Bingo și câte o sticlă de tărie (Unirea) pentru a sărbători victoria candidatului și câștigul la Bingo sau... viitoarea încercare.

Oamenii din sat mulțumeau, luau pachetele trimise de ambele tabere, le consumau și își jurau să nu se ducă la vot nici morți.

Titus nu se distrahă prea mult în timpul campaniei, căci își făcea griji pentru sănătatea bunicului: bătrânul mergea din ce în ce mai greu, se încovoiasă, tușea, horcăia și își pierduse roșeața din obraji. Nu vroia să audă de doctor și-l asigura pe Titus că se simte foarte bine. Oricum, Titus îl sună pe doctorul Opărescu de mai multe ori, dar acesta ori nu răspundea, ori se afla în ședințe cu stafful său electoral, în plină campanie.

***

Într-o zi, Titus găsi iar copiii de la clasa a V-a B pe hol și sala ocupată de reprezentanții PDL, aflați în plină dezbatere electorală. Să încerce să intre în clasă cu forța? Să facă scandal? Ar fi ajutat cuiva? Clasa era ocupată, alte săli libere nu erau, dar nici nu putea să accepte să renunțe la ore. Se plimbă pe hol înainte și înapoi și, deodată, figura i se luminează.

– Dragii mei, o să ieșim azi să facem ora în natură, în aer liber, așa cum învățau și vechii greci, anunță el vesel.

Titus ieși din școală urmat de un cârd de copii zgomotoși care chicoteau, țipau și se împingeau. Urcară agale pe o potecă până în poienița cea mai apropiată (cea în care Titus și Ana făcuseră dragoste și fuseseră surprinși de nea Bebe). Titus se uită cu atenție în jur, după copaci și tufișuri, dar nu văzu nici urmă de polițist. Obrajii îi ardeau, inima îi bătea foarte tare, iar picioarele i se muiaseră. Nu, nu trebuia să se lase dominat de emoții. Nu existau locuri tabu. Trebuia să-și învingă teama și repulsia. Va face ora chiar acolo.

– Haideți, copii, să ne așezăm cu toții pe iarbă, începem Titus. O să vorbim azi despre mitologia greacă. Aceasta cuprinde mituri și legende despre crearea lumii, despre zei și eroi și este un leagăn al culturii noastre europene. Vechii greci credeau în zei, nu într-un singur Dumnezeu. Ei erau politeiști: „*poli*” înseamnă mulți, iar „*theos*” – zeu, deci credința în mai mulți zei, spre deosebire de monoteism („*mono*” are sens de singur, unic), credința într-o singură divinitate, așa cum e la noi, creștinismul. Potrivit credinței, zeii greci trăiau pe Muntele Olimp, mereu înconjurat de nori, inaccesibil muritorilor de rând, iar conducătorul lor era Zeus (numit de romani și Jupiter, poate ați mai auzit numele ăsta). Ați mai auzit de Zeus sau Jupiter?

– O planetă, zise Daria.

– Da, foarte bine, planeta din sistemul nostru solar e Jupiter. S-au păstrat denumirile romane pentru planete. Zeus este cel mai puternic dintre zei, chiar deținătorul puterii absolute, garantul ordinii sociale și din natură, zeul luminii, al fenomenelor naturale, „proprietarul” fulgerelor și trăsnetelor pe care le aruncă fără milă ca să-și demonstreze forța sau pur și simplu pentru a-și descărca mânia.

– Și mie mi-e frică de trăsnet, interveni Dolaru.

– N-are rost, tu ești deja trăsnit, comentă Darius și toți copiii izbucniră în râs.

– Zeus era, deci, autoritatea supremă pentru oameni și chiar pentru zei, continuă Titus. Dar nu era perfect nici el: uneori se enerva nejustificat, făcea favoritisme sau persecuta oameni și zei, abuza de puterea lui, seducea muritoare, deși era însurat cu zeița Hera etc. Nimeni nu prea îndrăznea să-l

înfrunte pe Zeus, căci arunca imediat cu fulgere și trăsnete după el. Doar un titan, Prometeu, a reușit să clatine autoritatea lui Zeus de câteva ori la rând și asta pentru a-i ajuta pe oameni. O să vă povestesc despre Prometeu, nu doar pentru că ne ciocnim mereu de autorități, aflate sau nu în campanie electorală, ci pentru că este un personaj și un model extraordinar. Vă spun un secret: este chiar eroul meu preferat din copilărie și... de acum. Voi aveți vreun erou preferat?

– Hannah Montana! săriră câteva fete în cor.

– Selena Gomez din „Magicienii din Waverly Place”, strigă Esmeralda, iar alți copii o aprobă fervent.

– Luptătorii Naruto! zbieră Dănuț, iar alți băieți aclamă.

– Ben 10, super-eroul cu omnitrix care salvează lumea! țipă Alejandro, iar alți băieți se entuziasmară și ei.

– OK, actori, cântăreți, luptători, super-eroi! Sper să vă placă și Prometeu. Cântă și el... cel puțin la liră... ăsta era instrumentul muzical cel mai la modă pe vremea vechilor greci și, oricum, Prometeu i-a învățat pe oameni științele și artele, deci e maestru. Joacă și el teatru/farse destul de bine, o să vedeți. Poate fi considerat și el un mare luptător, dar arma sa principală este inteligența. E bun și curajos, iubește oamenii și s-a sacrificat pentru ei. Dar mai mult decât atât, este un spirit liber care a putut fi pedepsit, dar niciodată învins.

Titus bău o gură de apă din sticla mică de plastic de Cola la jumătate de litru. Ochi îi străluceau, iar chipul îi era luminat de un zâmbet larg. Continuă plin de entuziasm:

– După poetul epic Hesiod, chiar de la început, Prometeu l-a înfruntat pe Zeus și i-a testat omnisciența și omnipotența, jucându-i farse ingenioase. „Omniscient” înseamnă atotștiutor

(adică le știe pe toate), iar „omnipotent” – atotputernic (adică poate orice). Se presupunea că Zeus e așa, dar o să vedeți imediat.

Zeilor li se ofereau daruri, ofrande, animale sacrificate pentru ca oamenii să se asigure de atitudinea lor favorabilă. Principiul „*do ut des*” – îți dau ca să-mi dai. De exemplu, tai o vită pentru tine, Zeus și tu-mi dai noroc și sănătate.

Haideți să vă spun „Farsa de la Mecona”, e foarte tare. Prometeu a pregătit două ofrande sau daruri pentru Zeus: 1. carne de vițel foarte bună și hrănitoare, învelită însă nu prea aspectuos într-un stomac de bou și 2. oase de taur ambalate în grăsime strălucitoare, foarte atractivă. Deci, Zeus era pus să aleagă între un ambalaj modest, nu prea îmbietor, dar cu un conținut corespunzător (carne de calitate) și un ambalaj frumos, care lua ochii, dar fără nimic comestibil în el (doar Zeus nu mânca oase). Ei, ce credeți că a ales Zeus?

– Eu cred că Zeus le știa pe toate și și-a dat seama, zise Dănuț. A ales ambalajul urât.

– Dacă vreți, votăm! Cine crede că Zeus a ales ambalajul urât cu conținut folositor să ridice mâna! 20! Cine crede că Zeus a ales ambalajul frumos cu conținut nefolositor? 9! Avem și două abțineri. OK, se pare că a câștigat ambalajul urât. Vreți să vă spun și ce s-a întâmplat în poveste?

Incredibil, Zeus a ales ambalajul frumos, dar fără nimic util în el! Zeus a fost păcălit, sau, mai exact, au ieșit la iveală lăcomia, snobismul, fițele, cum ziceți voi, și superficialitatea lui!

Mai departe, Prometeu a jucat un rol important în crearea oamenilor. În interpretarea marelui filosof Platon, Prometeu și fratele lui geamăn, Epimeteu, au fost chemați pentru a distribui

însușiri făpturilor create de zei. Epimeteu a împărțit repezit și în chip nechibzuit animalelor însușiri precum forța, capacitatea de protecție (prin blană, gheare, colți etc.), agilitatea, privirea ageră și altele, dar, când a ajuns la oameni, și-a dat seama că nu mai avea nimic de oferit. Oamenii rămăseseră în pielea goală, fără gheare, fără colți, fără o viteză deosebită, extrem de vulnerabili, expuși oricărui pericol și chiar riscului dispariției.

Acum, fie vorba între noi, greșeala era și a lui Epimeteu, dar mai ales a lui Zeus: ce vroia să împartă Zeus oamenilor – doar blană, colți și gheare? Oamenii nu s-ar mai fi deosebit prea mult de animale.

Lui Prometeu i-a fost milă de oameni și s-a gândit să le dăruiască altceva în schimb. Ceva care nu numai să-i ajute să supraviețuiască, dar și să se dezvolte, inclusiv spiritual. Astfel, Prometeu i-a învățat pe oameni artele civilizatoare precum scrisul, matematica, medicina, agricultura și alte științe și arte, și, pe lângă acestea, le-a adus focul, pe care l-a furat din carul lui Apollo, zeul soarelui sau de la Hefaistos, se mai spune. Chiar dacă nu aveau forța animalelor, oamenii puteau supraviețui acum grație inteligenței creatoare și puterii civilizației.

Furios la culme, Zeus s-a răzbunat pe bieții muritori, trimițând-o pe pământ pe Pandora. A auzit cineva de Pandora?

– Da, îndrăzni Manelista.

– Unde ai auzit sau văzut? întrebă Titus.

– În „Avatar”. E planeta aia mișto, cu multe plante și oameni albaștri cu urechi ascuțite...

– OK, aia e altă Pandora, râse Titus. Să revenim la Pandora noastră. E vorba de o femeie, nu de o planetă. Mai tare ca planeta. O femeie foarte sexy...

- Ca Hannah Montana, zise Daria.
- Ca Lady Gaga, interveni și Alejandro.

– Mai sexy decât Hannah Montana și Lady Gaga la un loc, reluă Titus. Irezistibilă. Zeus a trimis-o pe Pandora pe pământ pentru a-l seduce pe Epimeteu, fratele lui Prometeu. Cum a văzut-o, Epimeteu s-a îndrăgostit lulea de ea și a cerut-o de nevastă. Degeaba i-a zis Prometeu să fie atent, Epimeteu nu a vrut să-l asculte. Ca dar de nuntă, Pandora a adus o cutie primită de la Zeus. Epimeteu a fost iar nesăbuit și s-a repezit să deschidă cutia, în ciuda avertismentelor repetate ale lui Prometeu. Însă, vai, cutia era o capcană: în ea se aflau toate lucrurile rele din lume precum invidia, lăcomia, ura etc., cu o singură excepție: speranța. Lumea a fost invadată de răul din Cutia Pandorei, dar nu și-a pierdut speranța.

Zeus a fost atât de supărat pe Prometeu încât l-a pedepsit extrem de dur și... pentru eternitate. L-a înlănțuit pe o stâncă, pe vârful muntelui Elbrus, cu cătușe și cu un piron înfipt în piept. Un vultur venea în fiecare zi și îi mânca ficatul, iar noaptea ficatul se regenera. Și apoi totul o lua de la capăt. Tortură eternă... Prometeu a fost înlănțuit, dar spiritul lui a rezistat și a rămas liber. Niciodată nu a cedat în fața lui Zeus. Iar într-o zi, Hercule a trecut pe acolo, a ucis vulturul și l-a eliberat pe Prometeu.

Titus își șterse stropii de sudoare de pe frunte, de pe tâmpile și de pe obrajii încinși. Avusese emoții. I se păruse un subiect prea intim: era vorba despre eroul lui preferat. Ezitase un pic la început, dar apoi totul mersese șnur. Se simțea obosit, dar era fericit.

– Ce ziceți, v-a plăcut povestea? Cum vi se pare super-eroul ăsta? Întrebă Titus.

– Da, e tare și Prometeu, zise Alejandro. Mie mi-a plăcut când l-a păcălit pe Zeus cu ambalajele.

– Mie mi s-a părut tare când lu' Prometeu i-a fost milă de oamenii rămași fără nimic, după ce-mpărțise frac-su tot aiurea la animale, interveni și Esmeralda.

– Mie mi-a plăcut cutia lu' Pandora, zise Dolaru.

– Cutia Pan-do-rei, îl corectă Titus.

– Da, cutia aia... Mamă, dacă aș avea cutia aia, aș putea fi stăpânul lumii. Mai tare ca Darth Vader.

– S-a golit deja, fraiere, îl contră Manelista, dându-i coate. Nu mai e nimic în ea. Mie mi s-a părut foarte tare că era și speranța în cutie, să moară mama!

– Da' n-ați zis că a furat? N-a furat focul? sări Daria. Asta e foarte urât.

– A furat focul pentru că nu ar fi putut să-l obțină altfel, răspunse Titus. Și nu l-a furat pentru el, l-a furat pentru oameni. A fost un fel de haiduc *avant la lettre*, știți voi, de-ăla care ia de la bogați și dă la săraci. Dar mai mult decât un haiduc. A asigurat supraviețuirea și evoluția oamenilor. Fără rațiune, sentimente, științe și arte și, totodată, fără foc, oamenii n-ar mai fi existat și nu s-ar mai fi dezvoltat. Deși, sincer să fiu, mi se pare că au mai rămas unii la stadiul de dotare din vremea lui Epimeteu.

Titus întinse mâna spre sticla de apă din iarbă. Dar n-apucă s-o atingă măcar, că mâna stângă îi fu strivită de un bocanc și tresări de durere. Făcu eforturi să-și reprime gemetele pentru a nu speria copiii.

– Ce faci, bă? Înveți copiii să fure și să nu răspecte autoritățile? Auzi ca prin vis vocea puternică, dogită a lui nea Bebe și hohotele sale sarcastice de râs.

– Îi învățam să fie oameni, nu monștri sau caricaturi, spuse Titus încet, gâfâind de durere.

– Îi înveți numai căcături! Da' ce cauți aici? De ce nu ești cu copiii la clasă? rânji nea Bebe, continuând să preseze cu bocancul mâna lui stângă.

– Clasa a fost ocupată... E ședință PDL. N-am avut unde să merg cu copiii, răspunse Titus cu vocea găuită, strângând din dinți.

– Aha, carevasăzică ți-ai vândut clasa ticălosului de John Smântână? Faci jocul PDL-ului? se înfurie nea Bebe. Pentru asta, o să te umplu de semne... electorale, de nici doctorul Opărescu n-o să mai aibă ce să-ți facă!

– N-am nicio treabă cu PDL-ul. Lasă-mă în pace, nea Bebe, te rog, sunt la oră cu copiii, zise Titus, făcând eforturi supra-omenești ca vocea să îi sune calm, deși corpul îi zvâcnea de durere și de furie.

– De ce, o să-mi faci reclamație? Ai găsit formularul M-508? Și unde ți-e biletul de Bingo? izbucni Nea Bebe, prăpădindu-se de râs și ținându-se cu mâna de burtă.

Nea Bebe ăsta era ca vulturul care-i mânca ficatul lui Prometeu. Nu putea scăpa de el. Unde era oare Hercule?!

– Copii, vorbi Titus cu glas întretăiat, ridicându-și privirea spre ochii înfundați în grăsime ai polițistului, nu vi se pare că nea Bebe seamănă un pic cu vulturul din poveste, ăla care îi mănâncă lui Prometeu ficatul?

– Și dumneavoastră, dom' profesor, cu Prometeu înlănțuit, strigă Alejandro.

– Ajutor! Am nevoie de un Hercule ca să oprească vulturul. Hercule, ajutor! strigă Titus, chircindu-se tot de durere.

– De unde să-l găsim?! se alertă Daria.

– Ce facem, bă? se agită Esmeralda.

– Hercule! Hercule! țipară câțiva copii.

– Noi putem fi Hercule! zise Țunami. Haideți, bă, să oprim vulturul și să-l eliberăm pe Prometeu!

Copiii se strânseseră roată în jurul polițistului și începură să-l tragă de mâini și de picioare. Nea Bebe îl lăsă în cele din urmă pe Titus în pace și se retrase, mormăind printre dinți.

Titus rămase câteva clipe întins în iarbă, gâfâind și privindu-și îngândurat mâna plină de sânge și noroi. Apoi figura i se destinse într-un zâmbet cald și larg și spuse, făcându-le cu ochiul copiilor:

– Mulțumesc, Hercule. Ești cel mai tare.

VIII

Ajuns la poartă, Titus observă noi afișe ale doctorului Opărescu suprapuse peste cele ale lui Miki Hamsteru și John Smântână. Mișu i se freca de picioare, dar bunicul nu era la poartă ca de obicei. Titus îl strigă și-ncepu să-l caute, agitat, prin casă și prin curte. Îl găsi ghemuit într-un fotoliu la bucatărie, cu privirea pierdută în gol, pământiu la față și horcăind slab.

– Ce faci, tataie? Cum te simți? zise Titus încet, cu glas înăbușit.

Îl strigă de câteva ori, dar bunicul nu răspunse, nici măcar nu părea să observe că a intrat cineva în casă. Când Titus îi puse mâna pe frunte și-l mângâie, nu reacționează. Nu avea febră, mai curând părea rece. Stătea nemișcat și privea, în continuare, în gol, iar respirația sa părea că se stinge ușor ca aburul de pe ochelarii săi.

Titus simți un fior de gheață în tot corpul. Fără să-și șteargă sângele și noroiul de pe mâna stângă, luă telefonul mobil și-l sună imediat pe doctorul Opărescu. Bineînțeles, acesta nu răspunse. Mai sună de zece ori la doctorul Opărescu, cu același rezultat. Formă apoi 112 și solicită o ambulanță pentru bunicul. Se gândi chiar să-l ducă el cu bătrâna Dacie la spitalul județean, dar îi era teamă să nu se întâmple ceva pe drum, și, în plus, probabil că bunicul avea nevoie de ajutor medical specializat.

Cele cincisprezece minute scurse până la sosirea ambulanței i se părură milenii. Măsura bucătăria încontinuu, cu pași mici și nervoși și, din când în când, se oprea să-l mai mângâie pe bunicul pe frunte sau să-l țină ușor de braț. Îi privea năucit figura prelungă, slăbită, buzele vineții, ochii rătăciți, obrajii cenușii și scobiți ca pereții unei grote și-i asculta respirația din ce în ce mai slabă, ca un fâlfâit de liliac pierzându-se în adâncul unei peșteri.

La venirea salvării, inima lui Titus bătu să-i spargă pieptul. Echipajul ambulanței îl întrebă ce-a pățit la mână, dar Titus se făcu că nu aude și îi conduse tremurând în bucătărie, la bunicul, fără să poată articula mai mult de câteva cuvinte monosilabice. Când intrară în bucătărie, bunicul nu mai respira. Titus se clătină, albindu-se la față. Paramedicii

încercară totuși să-l resusciteze. Titus privi manevrele de reanimare încremenit, ca prin vis, fără să înțeleagă. Totul i se părea bizar și ireal. O scenă de teatru pe care se ridicase cortina înainte ca actorii să-și pună costumele, să se machieze și să apuce măcar să se uite pe roluri. Nu știau ce să spună, ar fi preferat să-i înghită pământul, dar nu fugiseră înapoi în cabine. Rămăseseră pe scenă, gesticulând automat și confuz, gata să tacă suspect sau să declame prostii, banalități, fraze ridicole. „*The show must go on!*”. Lucrurile se mișcau doar în virtutea inerției. Se rugă și lui Dumnezeu tot mecanic, fără credință și fără speranță. Dar toate eforturile fuseseră în van. Liliacul zburase în adâncul peșterii, pierzându-se fără urmă în întuneric.

După plecarea ambulanței, Titus se prăbuși pe jos, în bucătărie, zdrobit, cu capul în mâini, lângă fotoliul bunicului. Din când în când, tresărea, zguduit de spasme. Nu se putea, nu era adevărat, nu-i venea să creadă! Rămase așa ceasuri întregi, fără să perceapă timpul care se scurgea.

Ana află de incursiunea ambulanței abia după trei ore și alergă imediat la Titus acasă. Îl strigă de mai multe ori, dar el nu răspunde, așa că începuse să-l caute disperată prin casă. Când ajunse la bucătărie, Titus era tot pe jos, cu capul în mâini, la picioarele bunicului, împietrit de parcă ar fi fost și el mort. Cu ochii în lacrimi, Ana îl îmbrățișă mai întâi pe Titus și încercă să-l ridice. Oricât se zbatu, nu reuși. Era ca un ghețar care plutise în derivă, se izbise de Titanic, se înfundase în epavă și se sfărâma încet-încet. Apoi, Ana se întoarse spre bunic, îi strânse mâna și-i sărută fruntea. Atingerea rece și figura lui cenușie, încremenită o înfiorară. Aproape că nu mai putea să-l

recunoască. Începu să plângă în hohote, sfâșietor, urlând: „O, Doamne! O, Doamne! Domnu’ învățător! Nu se poate! Vai de noi! Ce ne facem, Titus?!”. Plânse multă vreme în bucătărie, pe întuneric, cu capul pe masă. Până simți că îi secaseră lacrimile.

Când se opri din plâns, Ana căpătă o expresie hotărâtă și demnă. Se așeză pe jos lângă Titus și-l zgâlțâi:

– Titus, trezește-te! strigă ea. Trebuie să-ți faci datoria față de bunicul tău. Avem o grămadă de lucruri de făcut. O să te ajut, dacă te ridici acum!

O auzi pe Ana vorbind parcă din altă lume. Avea impresia că asculta valurile mării într-un ghioc. Ana părea atât de departe... De ce mai încerca să comunice cu el din cețurile înălțimii ei olimpiene? Nu îi vedea chipul, ci întrezărea doar ceața care o învăluia, la fel de albă ca zăpada după care tânjise atât iarna trecută, ca părul bunicului sau ca un giulgiu. Să arunce giulgiul și peste el. Nu mai vroia să se ridice niciodată. Dacă ar fi făcut-o, ar fi fost doar un Zombie, o grămadă de bucăți de carne putredă, cusute cu ață colorată, un trup potențial ajustabil și funcțional, dar fără suflet.

Dar Ana avea dreptate, trebuia să se ridice, oricât de chinuitor ar fi fost. Să facă ceva. Măcar în memoria bunicului. Când în sfârșit se ridică, clătinându-se și ținându-se de masă, Ana tresări văzându-i mâna însângerată, fața albă ca varul, buzele strânse și ochii stinși. Îi turnă un păhărel de țuică și-i aduse pachetul de țigări. Așezat la măsuta din bucătărie lângă Ana, Titus îl zări din nou pe bunicul mort pe fotoliu și ochii i se umplură de lacrimi. Nu era posibil! Nu-l putea pierde! Era

lumea lui. Nu putea trăi fără el. Nu era în stare să facă nimic fără el. Nici nu știa să respire fără el, se sufoca.

Lumea întregă părea că se prăbușește. Pereții casei curgeau halucinant, podeaua se topise, becurile explodaseră, Ana se transformase din Madonna lui Munch în „Strigățul”, el însuși era devorat acum, până la ultima particulă, de un dor răvășitor... Toată materia se destrăma înghițită de o gaură neagră uriașă, universul întreg se descompunea încet pentru a se cufunda în întunericul fără margini. Efluviile disoluției... Și nu doar neantul în sine îl înspăimânta și-l sfâșia, ci mai ales despărțirea. Nu mai avea să-l vadă niciodată, să-l strângă în brațe, să-l sărute, să-i simtă căldura și mângâierile.

Titus își aprinse o țigară, trase din ea, înecându-se și suflă fumul absent. Uitându-se drept în ochii lui înlăcrimați, Ana spuse cu glas răspicat:

– Titus, și mie mi-a murit bunica acum doi ani, cred că înțeleg ceva din ce simți. Și-acum mi-e dor de ea. În memoria bunicului tău, trebuie însă să ne apucăm de pregătiri. Vom merge la cimitir pentru actele de înhumare, caută actul de concesiune al bunicului. Caută și actele de identitate ale tale și ale bunicului, inclusiv certificatele de naștere. Trebuie să luăm certificatul de deces de la primărie. Medicul legist n-a fost încă aici? Trebuie să vină și medicul legist să-ți facă actul constatator de deces după care vom solicita certificatul de deces. Apoi o să mergem la serviciul de pompe funebre, să vorbim pentru spălat, îmbălsămare, îmbrăcat și sicriu. Trebuie să discutăm, în paralel, la biserică pentru slujbă și la capelă pentru priveghi. Mai trebuie luate și coroane, vin, lumânări, tămâie, prosoape, batiste... Trebuie pregătite patruzeci de pachete

pentru pomană la cimitir, de asta mă pot ocupa eu. Popa Chivu o să le sfințească. Facem și două seturi de haine complete (de la chiloți la pălărie) să le dăm de pomană la cimitir. Nu cred că am zis totul, poate am și încurcat ceva. Sunt foarte multe de făcut, da' ne mai dăm seama pe parcurs și-o întrebăm pe mama la nevoie.

Titus o asculta buimăcit. Indiscutabil, Ana avea dreptate. Trebuia să se adune și să acționeze. Erau atâtea de făcut. Memoria bunicului și tradițiile trebuia respectate. Și totuși, de ce i se părea că visează? Că nu mai era nimic real? Nimic viu? Nimic intact? Nimic pur? Ce rost mai avea toată agitația asta?

– Bine, Ana, rosti el cu vocea stinsă. Facem cum zici tu. Bunicul ar fi vrut să urmărim toate tradițiile.

– Pe cine vrei să chemi la masă după înmormântare?

– Pe cine? N-a avut multe rude. Fratele lui mai mare a murit foarte tânăr în război, n-apucase să se însoare. Tata a fost singurul lui copil, bunica a murit la naștere. Pe cine să chem? Pe popa Chivu să ne binecuvânteze la Bingo ori la vot, pe nea Bebe să mă bată la slujbă, pe părinții copiilor să arunce cu pietre sau cu cuțite...

– Nu fii paranoic! Cred că știi eu vreo trei-patru nepoți mai de departe, o să-i contactăm. Cheam-o pe directoare și pe profii de la școală că doar a fost cadru didactic acolo! Sigur s-ar bucura și strângem și noi lume. Pe popa Chivu, n-ai ce face, trebuie să-l chemi. Avem nevoie de el și la cimitir, și la biserică, și la masă. Da' ce-ai pățit la mână?

– Nimic, șopti Titus, întorcându-și spre ea chipul încremenit și ochii rătăciți.

– Cum nimic? Ești plin de sânge și noroi. Să chem doctorul?

– Nu-i nimic. Lasă-mă, Ana!

– A, și ia și tu un calmant, îți dau eu dacă vrei. Arăți în ultimul hal.

– Nu, Ana, nu vreau să iau nimic. Vreau să trăiesc momentele astea exact așa cum sunt, nu vreau să fiu sedat.

– Să trăiești?! Vorbești prostii! Pari mai mult mort decât viu.

– Ca un Zombie, nu? Poate că acum e momentul să fiu Zombie, zise Titus cu o voce atât de slabă încât nici el nu și-o auzi.

Îmboldit de Ana și monitorizat pas cu pas de aceasta, Titus se aruncă în febra pregătirilor de înmormântare. Alergă disperat după documente și aprobări, făcu o grămadă de cumpărături și pachete, se lansă într-o suită interminabilă de vizite, discuții, negocieri și aranjamente. Ana era permanent lângă el. Acum Titus făcea totul meticulos și cu râvnă, încercând să fie cât mai bine organizat și mai eficient în memoria bunicului. Nu mai simțea nimic, nici melancolie, nici tristețe, nici durere, ci numai o uriașă oboseală. Pur fizică.

Nu putea să doarmă, deși încercase să bea ceaiuri de plante sau să ia pastile cu valeriană. Fața îi devenise aproape străvezie, ochii i se duseseră în fundul capului și rătăceau fără țintă, buzele se subțiaseră și își pierduseră culoarea. Vinișoarele de la tâmples se umflau incontrollabil și cercărele erau din ce în ce mai proeminente. Tremura. Din cauza oboselii, îl dureau mușchii feței, capul și stomacul. Nu putea să mestecă și să înghiță și avea permanent o stare de vomă. Orice obiect atingea, îi

provoca o durere ascuțită și un șoc de parcă s-ar fi electrocutat. Totul numai fizic. Senzații pure pe care nu dădea doi bani. Unde erau sentimentele? Ce se întâmplase în sufletul lui? Unde era adevărata durere din suflet? Durerea aceea în care urma să se scufunde ca-ntr-un abis? Dar mai avea oare suflet? Sau era numai un Zombie așa cum spusese și el?

În noaptea de priveghi, deși Ana îl rugase să nu stea prea mult, Titus rămase să-l vegheze pe bunic de la apusul soarelui până la răsărit. Era ultima ocazie de a-l vedea. Capela era slab luminată, dar nu arăta înfricoșător, mai ales că era împodobită cu flori și lumânări. Bunicul fusese îmbrăcat în costum de gală și avea acum o figură împăcată. Colțurile buzelor se destinseseră parcă într-un surâs, cel pe care-l știa dintotdeauna. Era atât de frumos! Doar răceala mâinilor și a frunții îl înfiorau.

Titus se simțea un pic vinovat. Ar fi trebuit să-l fi dus din timp la doctor, chiar dacă se opunea. La nevoie, îl putea duce legat fedeleș la doctorul Opărescu sau, dacă acesta nu era disponibil, la spitalul județean ori chiar la București, în caz de urgență. Și doctorul Opărescu se purtase iresponsabil. Campania îl preocupa mult mai mult decât pacienții. Ce valoare mai avea viața pentru el? Unde era „jurământul lui Hipocrate”?

În schimb, bunicul fusese întotdeauna foarte responsabil la școală și acasă, mai puțin în ce privește raționalizarea chipsurilor și a paharelor de Cola. Iubise viața și știuse să se mulțumească cu puțin: erau suficiente un pahar de Cola și o pungă de chipsuri pentru a-l face fericit.

Își dedicase întreaga viață școlii și familiei. Iubise la nebunie o singură femeie, pe bunica și nu se mai recăsătorise, deși îi era, cu siguranță, foarte greu să se descurce după moartea ei neașteptată, prematură. Îl crescuse singur pe tata și apoi, după accidentul părinților, îl îngrijise și pe el cu aceeași dragoste fără margini. Oferea atât de mult și nu cerea nimic în schimb.

Ce viață îngrozitoare avusese și bunicul! Își pierduse fratele mai mare în război, soția la naștere, băiatul și nora în accident, dar nu se putea spune că era nefericit. Își acceptase soarta și nu se plângea cum făcea el, Titus, mai tot timpul. Lua viața *à la légère*, fără să devină iresponsabil, făcându-și mereu datoria, dar fără să se frământa și să se tortureze psihic așa ca el. Se bucura de fiecare clipă, mai ales de cele petrecute împreună cu nepotul lui. Oare de ce plecase la București atâta vreme, lăsându-l singur, mă rog, doar cu Mișu? Tataie nu-i reproșase nimic niciodată, accepta, încerca să înțeleagă. Îl ierta din start, orice ar fi făcut. Îl iubea necondiționat.

Bunicul fusese mereu bun, atât cu el, cât și cu copiii de la școală și cu toți oamenii din sat. Îi plăcea să dăruiască, iar profesia sa îl împlinea. Se făcuse învățător din vocație, dintotdeauna își dorise să devină dascăl. Când era mic așeza sticlele și borcanele pe rânduri la bucătărie ca-ntr-o sală de clasă, le predă lecția și le asculta. Iar toți foștii lui elevi vorbeau despre el cu atâta dragoste și îi mulțumeau pentru că fusese un învățător bun și apropiat de copii. De gașcă... Oare acum cine se mai regăsea în profesia de dascăl, cine mai credea în vocația asta, cine mai era împlinit? El însuși era dezorientat și sfâșiat de dileme.

Tataie avea întotdeauna răbdare cu toți, plus un zâmbet și o glumă pentru fiecare. Oamenii se simțeau în largul lor cu el. Era tolerant și simpatic. Nu puteai sta posomorât când era de față. Te făcea să râzi în hohote. Nu râsul pervers și superior al lui „dom’ director”, nu râsul isteric al lui Leni, nu râsul sarcastic al lui nea Bebe, nici râsul histrionic al lui popa Chivu, nu, pur și simplu, râsul ăla românesc sincer, sănătos, puternic, dar fără răutăți și resentimente, râsul ăla eliberator.

Îi corectase primele liniuțe și bastonașe din clasa întâia și-i arătase cum se ține stiloul, fără să-i dea vreodată peste mână. Îi spăla de mână hăinuțele de școală și i le călca (cămășile și pantalonii chiar pe dungă), atent la cel mai mic detaliu, fără să-și piardă niciodată răbdarea. Îl asculta la lecții, mai ales la geografie unde erau multe lucruri de memorat. Îl conducea când pleca la școală, iar când se întorcea îl găsea mereu la poartă, așteptându-l cu brațele deschise, indiferent dacă era vijelie, arșiță sau ger cumplit. De la unsprezece ani, de când muriseră părinții în accident, bunicul îi făcuse coronițele de flori de câmp în locul mamei. Parcă vedea firele de albăstrele, margarete și garofițe de câmp proaspăt culese, fremătând în mâinile mari și calde ale bunicului. Tataie era atât de fericit când era strigat în careu pentru a primi premiul întâi și când venea acasă cu coronița pe cap...

Se jucau atât bine împreună! Fără griji, fără interdicții, fără rețineri. Tataie îl stropea când se scăldau amândoi în iaz sau se ascundea în spatele căpițelor de fân și făcea apoi „bau”. Alergau amândoi în livada de piersici și organizau concursuri gen „cine culege mai multe piersici și mai puține omizi”. Îl învățase să cânte și altceva decât muzica patriotică omagială

de la serbările comuniste: cântece populare autentice și române – Maria Tănase, Gică Petrescu, Ioana Radu. Ce-i mai scânteiau ochii și i se îmbujorau obrazii când fredona o romanță la un pahar de vin! Îl veghease de atâtea ori când avea febră, învelindu-l, ștergându-i fața, punându-i comprese reci, mângâindu-l, spunându-i glume și povești, iar acestea din urmă erau mai eficiente decât orice medicamente. Și cel mai mult îi plăcea când bunicul îi citea „Legendele Olimpului”: parcă febra dispărea ca prin magie, într-o clipită. Ar fi vrut să asculte la nesfârșit poveștile lui. De ce nu se putea întoarce în timp să repete terapia prin poveste?

Mai târziu, la liceu, bunicul fusese cea mai discretă și mai abilă „secretară”, căci fetele îl căutau des. Încercase să-l învețe să n-aibă complexe, să se simtă în largul lui și să fie el însuși, fiindcă uneori nu avea suficientă încredere în sine și se intimidă. Ca să-l încurajeze, tataie îi povestise de primul sărut (cu bunica): pe deal, în poienița de sus, într-o noapte luminată de mai. Când ajunseseră în vârf, începuseră să se aprindă stelele, una câte una și apoi licuricii, din ce în ce mai mulți, astfel încât noaptea părea de aur. Se îmbrățișaseră la lumina multiplicată la nesfârșit a stelelor și a licuricilor – lumina Învierii de la Ierusalim, împărtășită tuturor credincioșilor. Iubirea bunicilor durase, într-adevăr, cât lumina unui licurici, dar poate avusese în ea o fărâmă din lumina Învierii. Dacă ar fi putut să iubească și el așa ca bunicul măcar pentru o oră, s-ar fi simțit împlinit!

În ciuda dificultăților financiare, bunicul îl ajutase să găsească bani pentru naveta la liceu, la oraș, pentru excursii cu colegii și apoi pentru facultate. Nu-l certase niciodată din cauza

pletelor sau a absențelor din liceu. Nu-i spusese niciodată ce să facă, nu-i reproșase plecarea și stabilirea la București. Nu-i zicea nimic nici dacă „uita” să-l sune două-trei luni la rând.

Și, acum, îi dăduse șansa unei noi vieți, când îi propusese postul de profesor de istorie de la gimnaziu. Nici în clipa asta Titus nu regreta că se întorsese în sat, în ciuda tensiunilor și deziluziilor (pe care cumva le anticipase). Tataie îl conducea și-l aștepta în fiecare zi la poartă, la fel ca în timpul școlii. De fiecare dată când îl vedea, bătrânul se lumina la față și-l îmbrățișa cu mâinile sale mari și calde. Era cel mai fericit când savurau amândoi o Cola sau o țuiculiță pe terasă, la măsuța de răchită și stăteau amândoi de vorbă ore în șir. Câte nu făcea bunicul pentru el! Îl răsfăța cu micul dejun la pat și cu papucii încălziți pe sobă. Îi pregătea cea mai bună mămăliguță cu brânză și smântână. Îl doftoricea după întâlnirile cu nea Bebe sau după „dezbaterile” din disco-bar. Îl asculta la orice oră din zi și din noapte și avea mereu pregătită o vorbă bună pentru el.

Parcă îi auzea și acum pașii pe hol... Îl vedea intrând în camera sa, luându-și ochelarii maronii de plastic și suflând în lentilele groase ca să le curețe mai ușor. Cu ochelarii la ochi, căuta apoi medaliile fratelui său mort în război, le ștergea de praf și le săruta. Între timp, dacă apărea Mișu, frecându-i-se de picioare, îl urca pe umărul stâng, iar motanul torcea și râcăia cu gheruțele pe spatele său, deșirându-i vesta portocalie de lână. Și, cu Mișu cocoțat pe umărul său, bunicul venea pe terasă, la măsuța de răchită, ca să bea amândoi o Cola sau o țuiculiță și să stea la povești. Auzea și acum fâșâitul sticlei de Cola și clinchetul paharelor de țuică când le ciocneau...

Titus se prăbuși plângând în hohote peste sicriu, strângându-l în brațe pe bunic:

– Te iubesc, tataie! Îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine! Iartă-mă pentru tot ce am greșit față de tine! Doamne Dumnezeule, ajută-l, te rog, să fie fericit, iubit și răsfățat, așa cum merită! Ah, tataie, aș da orice să fim acum amândoi la o țuică pe terasă și tu să mă-mbrățișezi și să-mi spui „noapte bună”! Să dorm fără griji pentru că știu că tu veghezi asupra mea. Iar dimineața să mă trezesc auzindu-ți hohotele de râs și pașii târșâiți pe hol.

IX

Înmormântarea bunicului decurse fără mari probleme, conform tradiției. Popa Chivu veni, bineînțeles, mângă și făcu un pic de campanie electorală în biserică, la cimitir și la masă, dar își îndeplini, în cele din urmă, îndatoririle creștinești. Ana se agitase cu pregătirile până la epuizare, dar rezultatele fuseseră pe măsura eforturilor. Titus, deși extrem de obosit, păstrase o ținută demnă și încercase din răspuțeri să se achite de responsabilitățile sale cât mai bine.

După trei zile și trei nopți nedormite, Titus se cufundă într-un somn adânc ca de prunc. Se trezi după cincisprezece ore. Ar mai fi dormit poate două-trei ore, dar i se păruse că aude pașii bunicului pe hol și râsul său cald și zgomotos. Ba chiar și crânțnit de chipsuri. Deschise ușa, tresărind. Dacă totul nu fusese decât un coșmar?

Nu era nimeni, în afară de Mișu care îl întâmpină torcând și frecându-i-se de picioare. Ieși pe hol și se duse la baie. La intrarea în baie se aflau papucii verzi, ruși și scâlțiați ai bunicului prin care îi ieșeau afară degetele mari de la picioare. Îi încălță, chiar dacă-i erau largi și risca să se împiedice cu ei. Înăuntru în baie, văzu la oglindă aparatul lui de ras și periuța lui de dinți tot verde, cu perii îngălbeniți, foarte împrăștiați și cu urme de pastă de dinți. Se spală doar pe dinți. Nu avea chef să se bărbiească. Se șterse apoi pe față și pe mâini cu prosopul bunicului. Își apăsă prosopul adânc pe față, de câteva ori. Nu-i venea să-l mai pună la loc pe suport. Dar oare mai simțea mirosul bunicului? Mai știa încă să-l recunoască?

Ce se întâmplase cu mămăliguța fierbinte cu brânză și smântână? Nu mai mânca azi? Ieși pe terasă. Pe măsuta de răchită rămăseseră o sticlă de Cola la jumătate de litru nedesfăcută, o pungă de chipsuri Lays cu paprika și un pahar mic de țuică. Muștele roiau ca de obicei deasupra lor. Luă o gură de Cola și câteva bucăți de chipsuri. Niciodată nu i se păruseră atât de savuroase. Cele două scaune de la măsută parcă abia așteptau să fie trase, iar bunicul și nepotul să se așeze la masă și să înceapă taifasul.

Coborî în curte ca să meargă la bucătărie. Pe frânghia de rufe, abia se uscaseră pijamaua, chiloții, șosetele, pantalonii și cămășile bunicului. Își aminti cât de mult îi plăcea pijamaua bleu cu pătrățele portocalii, se simțea atât de comod în ea încât uneori nu o scotea până după-amiază. Îmbrățișă lucrurile bunicului, cu ochii împăienjeniți de lacrimi.

La bucătărie, văzu pe masă cana preferată a bunicului, una mare, roșie, cu Coca-Cola scris pe ea. O sărută. Mângâie scrisul, urmărind cu degetul conturul. Scoase din frigider o bucată de brânză telemea și tăie o felie de pâine. Îi era foame, dar nu se simțea în stare să mestece și să înghită. Reuși să mănânce doar o bucățică de brânză. Apoi deschise o pungă de Jakobs Alintaroma și-și făcu o cafea la ibric. Inhală adânc aburii cafelei fierbinți și-și aprinse o țigară. Turnă cafeaua în cana roșie a bunicului și ieși pe terasă, la măsuța de răchită. În zare se zăreau livezile de piersici, cerul era atât de luminos și mirosea a fân necosit, dar măsuța părea atât de pustie. Când își aprinse a doua țigară, Mișu îi sări în brațe. Îl mângâie absent și scutură, din greșeală, scrumul pe el.

Oare ce zi era? Luă telefonul mobil și se uită în calendar. Era sâmbătă după-amiaza, luni trebuia să meargă la școală. Lipsise deja trei zile și nu mai putea absentă, trebuia, oricum, să încheie mediile. Nu mai era mult, doar o săptămână până la vacanță, iar duminica viitoare urmau să se desfășoare și alegerile locale. Dar cum să se ducă la școală când el nu era capabil nici să se țină pe picioare, nici să mestece, nici să respire cum trebuie? Și nici nu înțelegea de ce ar fi meritat asemenea efort. Ah, bunicul nu ar fi lipsit niciodată de la școală, nici dacă avea febră de patruzeci de grade.

Își aduse aminte brusc să hrănească păsările și porcul. Și pe Mișu, bineînțeles. A, și să mulgă vaca. Bunicul n-ar fi uitat asta. Când era mic, Titus era fascinat de puii de găină: de puful lor incredibil de galben, diafan ca un abur, de delicatețea și de fragilitatea lor. Tataie îi aducea mereu câte un puișor pe care-l botezau, îl creșteau împreună și nu-l tăiau niciodată,

căci era prietenul lor. Iarna, bunicul lua puii de găină în casă, îi punea într-o cutie mare de carton umplută cu paie și-i încălzea la sobă. Aproape că nici nu-i mai zăreai când îi ținea în mâinile sale mari, calde și ocrotitoare.

Urcă treptele până la etaj, în camera bunicului. Patul nu fusese făcut, arăta de parcă bunicul abia se trezise și ieșise valvârtej să-i pregătească măămăliguța cu brânză și smântână. Pe masă, peste milieul lucrat de bunica, văzu ziarele „Adevărul” și „Click”, o revistă de integrale, un pix, CD-ul cu Maria Tănase, primit chiar de la el și ochelarii maronii – strâmbi și murdari, scoși din etui. Luă ochelarii, suflă ca să-i aburească și-i șterse cu șervețelul din piele de căprioară. Apoi îi puse la loc în etui. Pe marginea scaunului atârna un maieu alb. Titus îl strânse în brațe și-l sărută, îngropându-și fața în el. Pe peretele dinspre răsărit, zări icoana Maicii Domnului cu pruncul Iisus, poza alb-negru de la nunta bunicilor și fotografia lui color din vremea când era premiant la școală. Ce frumos era bunicul la nuntă! Îmbrăcat în costum național, înalt, solid, brunet și cu ochii negri mari și scânteietori... Șifonierul masiv din lemn de nuc era deschis: sus, pe un raft, se tolănise Mișu – chiar în chiloții bunicului. În cameră persista mirosul lui de om bătrân, un miros cald, ușor jilav, încă familiar. Nu îndrăzni să deschidă ferestrele și să aerisească.

După ce verifică mâncarea și apa lui Mișu, se așează din nou pe terasă la măsuța de răchită, bău cafeaua din cana roșie a bunicului și fumă mai mult de jumătate de pachet, țigară după țigară, până nu le mai simți gustul, ci doar arsura, uitându-se departe în zare, de parcă aștepta un semn din altă lume.

După aproximativ două ore, își aduse aminte de telefonul mobil și merse în dormitor pentru a verifica apelurile, deși nu avea niciun chef. Douăzeci și două de apeluri! Ana, bineînțeles. Noroc că-l lăsase pe *silent*! Chiar atunci, Ana sună a douăzeci și treia oară:

- Da, Ana, răspunse Titus cu jumătate de gură.
- Ce ai, mă? De ce nu răspunzi?! strigă Ana impacientată.
- Nu l-am auzit, se scuză Titus cu o voce slabă și

nesigură.

- Te-am sunat de nu știi câte ori!
- De douăzeci și trei, cu tot cu ăsta.
- Ce faci, mă? Unde ești?
- Unde să fiu? Acasă.
- Te-ai odihnit? Cum te simți?
- Da, am dormit, în sfârșit. Cum crezi că pot să mă simt?
- Nu te mai gândi atât! Îți face rău!
- Dar nu mi se pare că mă gândesc prea mult, ci,

dimpotrivă, prea puțin! Mai sunt alte lucruri care mă întrerup: Mișu, porcul, păsările, vaca, școala, alegerile, tu. Aș vrea să mă gândesc tot timpul!

- Lasă prostiile, fii tare, viața merge mai departe!

– Nu înțelegi. Parcă încep să uit anumite lucruri... Mi-e groază că încep să uit chiar figura lui, mi-e greu și acum s-o reconstitui mental. După abia câteva zile...

– Haide, Titus! N-ai ce face? Ești nebun? Apucă-te de treabă, fă ceva ca să uiți!

– Dar ți-am spus că nu vreau să uit, chiar mi-e groază de asta! Lasă-mă, mă duc la cimitir.

- Iar la cimitir?! Abia am fost ieri la înmormântare.
- Vreau să merg și azi.
- Atunci vin și eu cu tine.
- Lasă-mă singur, oftă Titus și închise telefonul.

Își puse blugii negri și un tricou negru și se îndreptă spre cimitir. Culese el însuși flori de câmp – margarete, garofițe și albăstrele ca-n coronița de premiant. Cumpără apoi de la minimarket o candelă roșie cu capac auriu. Cimitirul era mic, liniștit, cu alei străjuite de castani înfloriți. În aerul dulce al înserării pluteau flori de castan. „Ce frumos e!” își zise Titus. Mormântul familiei era acoperit cu o placă de beton. Lui Titus nu-i plăcea așa, dar asta fusese dorința tatălui său. Probabil că era recomandabil să procedeze în acest mod: tatăl său comandase placa de beton când extinsese mormântul și construisese o criptă pe trei nivele. Titus ar fi preferat un mormânt de pământ, acoperit cu iarbă și cu flori, mai natural și mai aproape de viziunea paradisului... „un loc cu verdeață”. Oricum, din pământ plecăm și tot acolo ne întoarcem. Betonul părea atât de străin, rece și neprietenos. Numele bunicului era proaspăt scris pe crucea de lemn. Nu-i venea să creadă că urma să-l treacă pe piatra funerară alături de cele ale părinților săi și de cel al bunicii. Titus aprinse candela, apoi se așeză în genunchi lângă mormânt și risipi flori de câmp peste placa de beton, încercând s-o acopere cât mai mult. Ochii îi erau plini de lacrimi.

Deodată, simți două brațe subțiri în jurul gâtului său:

– Titus, nu ai rămas singur, sunt alături de tine, spuse Ana cu glas tremurător.

– Mulțumesc, Ana! Știu asta. Dar, te rog, lasă-mă acum singur! gemu el, aruncându-i Anei o privire sălbatică, de fiară încolțită, capabilă de orice reacție tocmai pentru că simte că nu mai are nimic de pierdut. O, Doamne, nu pot să cred, nu poate fi adevărat!

Când Titus se întoarse cu fața spre ea, Ana încercă să-l sărute pe gură, dar el avu un spasm și se feri, așa că ea reuși doar să-i atingă ușor cu buzele obrazul, undeva sus, lângă ureche. Tot drumul, Ana se ținu lipită de el. Acasă, în fața porții, Titus își luă la revedere de la ea, deși Ana insista să intre cu el în curte.

Era prima dată când nu-l mai aștepta la poartă bunicul. Casa i se părea atât de mare și de pustie... Se îmbracă cu pijamaua bleu cu pătrățele portocalii a bunicului, își puse papucii lui verzi și se duse din nou la bucătărie, unde înghiți o bucățică mică de brânză, aproape fără s-o mestece. Apoi se retrase în dormitor cu o sticlă de Cola și chipsuri, luă un album cu poze vechi de-ale bunicului și se trânti în pat. Se uită îndelung la ele, mângâindu-le și sărutându-le. Scană apoi câteva dintre ele. Cea mai frumoasă era una color cu el și cu bunicul la pomul de Crăciun, cântând împreună colinde. El se afla atunci în clasa a cincea și era îmbrăcat cu un pulover albastru de lână, tricotat de maică-sa, un pic cam mic, dar de care nu se îndura să se despartă. Bunicul purta o căciuliță roșie, tivită cu blană albă, ca Moș Crăciun. El prefera „Jingle Bells”, dar bunicul știa mai bine colindele românești și cânta cu mult suflet „Bună dimineața la Moș Ajun!” și „Din an în an”. Oricum, păreau amândoi foarte fericiți. Păcat că se estompară culorile, bradul împodobit cu globuri roșii și cu beteală

argintie abia se mai distingea. Totuși, ce bine că își luase multifuncționalul cu scanner luna trecută din toate economiile lui (incluzând al treispelea salariu și prima de Paște)! Putea scana acum toate pozele, dacă vroia. Se mai uită o dată în album: într-adevăr, unele poze erau foarte șterse, ar fi trebuit recondiționate, dar el nu putea face acest lucru profesionist. Puse și CD-ul cu Maria Tănase pe care i-l oferise el bunicului de ziua onomastică, anul trecut. Simțea că tataie era undeva foarte aproape, fredonând „Bun îi vinul ghiurghiuliu”, cu un păhărel de vin roșu în mână.

A doua zi, Titus își închise complet telefonul mobil, se încuie în casă și se dedică reveriilor. Luni dimineață își trase pătura peste cap, deși alarma sunase de o oră. Nu vroia să se ducă la ore cu niciun chip, nu se simțea în stare nici să se ridice din pat. Ah, bunicul nu ar fi procedat astfel, ar fi fost primul la școală. Și, oricum, putea să se ascundă de ceilalți oameni din sat, dar de tataie nu: el vedea acum totul. Și nici de el însuși. Făcu eforturi să se ridice și să se deplaseze până la baie. Nu se bărbieri nici acum, se spală doar pe față și pe dinți, se îmbracă cu blugii negri și tricoul negru, bău o cafea tare, fără zahăr și se grăbi la școală. Ajunse cu o oră jumătate întârziere. Toți colegii se uitară la el ca la o fantomă, dar nu-i făcură niciun reproș. În clasă nu era obișnuita ședință PDL, iar copiii îl așteptau surprinzător de cumiți, așezați în bănci.

– 'Neața, copii! Iertați-mă, nu mă simt prea bine. A murit bunicul meu. Mai exact, de câteva zile, bunicul meu a devenit îngerul meu păzitor, zise Titus cu vocea întretăiată de emoție și ținându-se strâns de catedră ca să nu cadă din picioare.

– Ne pare rău, Dumnezeu să-l ierte! strigară câțiva copii.

– Dumnezeu să-l ierte! Ah, bunicul meu a fost un om extraordinar, rosti Titus cu ochii în lacrimi. Cel mai mult v-a iubit pe voi, copiii. A fost și el învățător la școala noastră. Toată viața și-a dedicat-o școlii. A crescut multe generații de copii. A fost un învățător foarte bun. Foarte de gașcă, zic foștii lui elevi. Dacă aș fi a mia parte din ce-a fost el, aș fi foarte fericit.

Ana veni în pauză la țigară, lângă piersic. Rozându-și unghia roșie (și așa decolorată) a arătătorului de la mâna stângă, îi mărturisi lui Titus că era puțin supărată pentru că își închisese telefonul mobil. O ignorase tot weekendul. Titus își ceru scuze, dar îi repetă că vroia să fie singur, să se gândească la bunicul în liniște. Ana îi reaminti de spectacolul ei de sfârșit de an, era chiar vinerea aceasta. Titus însă nu avea chef de nimic și îi mărturisi că nu se simțea în stare să participe. Nici votul de duminică nu-l preocupa deloc acum. Dar Ana nu punea în aceeași balanță votul și spectacolul ei.

Toată săptămâna, Titus stătu după-amiezile și serile acasă, cu telefonul mobil închis, îmbrăcându-se cu lucrurile bunicului, inhalând mirosul lui pe care i se părea că-l recunoște din ce în ce mai greu, temându-se că nu mai putea să-i reconstituie figura, revăzând mereu pozele sale ca să nu uite, ascultând romanețe și muzică lăutărească, bând Cola și învăluindu-se în nori groși de fum.

Ana apăru joi seara la Titus la poartă pentru a-i reaminti de spectacol. Titus o lăsă să intre doar pe terasă, dar nu și în dormitor. O servi cu o vișinată și-i spuse din nou că era deprimat, că vroia să fie singur și că nu se simțea capabil să meargă la niciun spectacol. De-abia se putea ține pe picioare.

– Ana, îți urez mult succes, aș vrea să vin, dar, te rog, pentru numele lui Dumnezeu, crede-mă, nu mă simt în stare. Nu am nimic de sărbătorit, spuse Titus cu vocea gătuită.

– Ba da, iubire, avem de sărbătorit sfârșitul de an și spectacolul meu. Am muncit mult pentru asta, insistă Ana, privindu-l cu ochi scăpărători.

– Nu mă simt în stare nici să respir. Nu am chef să merg nicăieri în afară de cimitir. Lasă-mă, te rog, în pace. Îți stric cheful și ție. Imaginează-ți că am murit deja.

– Asta e o prostie, viața merge mai departe! Tu nu ești singur. Eu sunt alături de tine, dar am și eu, la rândul meu, nevoie de tine. La spectacol.

– Ana, te rog, nu-mi cere acum ce nu pot să-ți ofer. Iartă-mă, dar acum nu pot!

– Eu chiar nu contez pentru tine?! Durerea ta e mai importantă ca mine? Atunci rămâi cu ea, se răsti Ana.

Ochii ei aruncau flăcări, obrazii i se aprinseseră, iar mâinile îi tremurau de furie. Ana trânti paharul de vișinată, se ridică de la masă bufnind și plecă iute, fără să se uite în urmă. Titus rămase așezat pe scaun și o urmări ca prin vis cum se îndepărta. Nu schiță niciun gest ca s-o oprească. Oare era adevărat? Ce era durerea lui? O nouă placentă pentru fetusul din el, un nou „Matrix”, o plasă de iluzii țesută de maya, „vrăjitoarea cosmică”? Era o suferință profundă, catalizatoare, purificatoare sau devenise prizonierul durerii lui? Coborâse în infern tranzitoriu, pentru a renaște apoi sau se complăcea în durerea sa narcisiac, *sine die*, refuzând să mai vadă altceva în jur? Îi era teamă ca, odată detașându-se de durere, să-l uite sau chiar să nu-l mai iubească pe bunicul său? Indiferent ce ar fi fost, nu vroia să fie smuls cu forța din noua sa placentă sau din noul său „Matrix”.

***

Vineri la prânz, Ana dădu treizeci și opt de telefoane, dar Titus nu răspunse și nici nu apăru la spectacolul de sfârșit de an, deși Ana sperase orbește ca el să-i facă o surpriză și îl așteptase până în ultima secundă a serbării. Ba chiar și la sfârșit, atunci când lumea bătea din palme entuziasmată. Din păcate, niciunul dintre brațele ridicate în aer nu era al lui Titus. Niciuna dintre palmele calde și transpirate care aplaudaseră minute în șir nu îi aparținea lui. Niciuna dintre florile aruncate pe scenă sau primite direct nu venise de la el. Chiar și atunci când se duse la vestiar să se schimbe, Ana încă mai spera ca el să vină. Poate că avea s-o conducă acasă... sau, și mai bine, în poienița lor, să facă dragoste în fânul necosit, printre florile de câmp.

„Mai bine l-ar fi așteptat pe Godot”, își zicea Titus, bombănind. El nu era dispus să meargă nicăieri. Nu se duse nici la vot, așa cum spusese. Era prima oară când nu participa. Dar, oricum, indiferent de context, se cam săturase de alegeri căci „PDL și USL = aceeași mizerie” și „PDL și USL fură prin rotație”. Participarea fu extrem de redusă: din 3.280 de cetățeni se prezentară la vot doar 310, adică circa 10% (iar o bună parte dintre aceștia fuseseră aduși la secția electorală cu microbuzul primăriei). Din voturile valabil exprimate (301), 140 se îndreptară spre Miki Hamsteru, 138 spre John Smântână, iar 23 către doctorul Opărescu. Bineînțeles, John Smântână și PDL-ul acuzară USL-ul de fraudare și voturile se renumărară, cu același rezultat. În cele din urmă, Miki Hamsteru fu ales pentru al doilea mandat de primar.

Titus auzi de rezultatul alegerilor la aproximativ o lună de la numărarea voturilor și anunțarea rezultatelor. Își închisese telefonul, nu citea presa, nu deschidea internetul și televizorul, nu vorbea cu aproape nimeni din sat și nu ieșea din casă decât ca să meargă la cimitir.

X

Vacanța de vară îi permise lui Titus să se retragă din lume, cufundându-se în durerea lui, fără alte multe griji. Nu mai trebuia să facă eforturi supraomenești să se dea jos din pat și să meargă la școală. Timp de aproape două luni se claustră în casă. Îmbrăcat în pijamaua bleu cu pătrățele portocalii a bunicului, cu papucii lui verzi în picioare, cu barba stufoasă, din ce în ce mai lungă și mai neîngrijită, asculta muzică populară și române, recitea „Legendele Olimpului” și „Povești nemuritoare”, răsfoia albumele de poze, scana și uneori încerca să retușeze fotografiile vechi, decolorate, transpuse în format electronic. Își făcea mereu reproșuri că nu se gândea suficient la bunicul, că uita lucruri importante despre el, că nu-i era destul de dor și că nu respecta memoria lui așa cum ar fi trebuit. Nu avea nicio scuză, deși, pe de altă parte, mereu apăreau lucruri care-l deturnau. Încercase să se rupă de oameni și să reducă, totodată, la minimum sarcinile în gospodărie, dar tot mai trebuia să-și facă patul, să se îmbrace, să se spele (cu toate că nu se bărbiera și nu-și tăia unghiile), să ciugulească câte ceva de mâncare (chiar dacă întotdeauna pe fugă și aproape pe nemestecate), să ia țigări, să hrănească

porcul, vaca, găinile și pe Mișu, să măture sau să strângă masa de pe terasă.

Avea momente când își simțea sufletul sfâșiat de dor și căuta consolare în lucrurile bunicului, mângâindu-le și strângându-le în brațe, cu ochii umeziți de lacrimi. Dar alteori sufletul său părea uscat, ars, pustiit, nu putea să-și stoarcă o singură lacrimă, nici măcar privind pozele bunicului sau ștergându-i ochelarii.

Continua să experimenteze senzații cumplite de sufocare. Din când în când se simțea atât de neajutorat încât avea impresia că nu mai putea sau nu mai știa să respire. Trăgea aer adânc în piept și expira sonor, dar nu auzea, nici nu simțea nimic. Apoi tușea, se îneca, nu mai putea să înghită. Devenise conștient de procesul respirației, de inspirațiile și expirațiile sale, doar că nu avea niciun control asupra lor. Nu-și dădea seama nici măcar dacă sunt reale. Nu se putea baza pe simțurile sale înșelătoare, propriile percepții îl derutau. Mai trăia? Uneori, când nu-și mai simțea respirația, sufla speriat în ciobul de oglindă din cameră și ștergea cu degetul aburul pentru a se asigura că încă răsuflă. Pentru cât timp? Pentru un minut? Pentru o oră? Pentru o zi?

Mai avusese astfel de spaima când era mic, la moartea părinților, un an întreg după accident. Atunci se confruntase cu prima experiență a neantului. Se luptase și cu coșmaruri care reveneau obsesiv: se făcea că era față în față cu Demiurgul, creatorul lumii, privindu-l în ochi. Brusc, Demiurgul se apuca să râdă în hohote, sălbatic, fără cruțare. El își lăsa ochii în jos și începea să se descompună încet-încet, celula după celulă, picioarele și mâinile îi dispăreau, fața i se descompunea,

trăsăturile i se topeau într-o masă amorfă. Încearca să urle, să imploră, dar nu se auzea niciun sunet. După ce corpul îi dispărea complet în râsetele mefistofelice ale Demiurgului, sufletul însuși începea să se dezintegreze puțin câte puțin. Uita lecția de geografie din ziua următoare, uita ce mâncase la prânz, uita ultimul film pe care-l văzuse. La sfârșit, nu mai recunoștea pe nimeni, nu mai știa nici măcar cum îl cheamă. Nu mai știa nimic despre el, își pierduse conștiința. Iar Demiurgul continua să râdă sarcastic.

Câteodată, ajungea să-și percepă sufletul ca pe presse-papierul de cristal cu coral al lui Winston din „1984”. Acesta fusese spart de agenți când îi arestaseră pe Winston și pe Julia (în timp ce făceau dragoste!) și nu mai rămăseseră din el decât niște cioburi. Fusese și cel mai trist moment al poveștii din punctul de vedere al lui Titus. O lume întregă sfărâmată: trecutul, nostalgia, memoria, umanitatea, dragostea, visele – distruse într-o clipă. Dar poate, cândva, cineva avea să găsească un ciob din presse-papierul de cristal cu coral în el și să descopere măcar o reflexie a acelei lumi pierdute...

***

Deși era foarte supărată pe el din cauza spectacolului ratat și a telefonului mereu închis, Ana nu renunță să-i facă vizite lui Titus, dar era mereu întâmpinată cu răceală. Titus nu numai că nu o mai invita în dormitor, dar nici măcar nu-i permitea accesul pe terasă, la măsuța de răchită și, de cele mai multe ori, o expedia de la poartă, spunându-i doar câteva cuvinte: „Iartă-mă, Ana, dar nu am chef de nimic. Te rog, lasă-mă-n pace. Vreau să fiu singur”.

Într-o zi, la începutul lui septembrie, Titus o găsi instalată pur și simplu la măsuța de răchită și turnându-și singură o vișină. Nu o văzuse când intrase, era la baie. Titus se înverzi de furie:

– Ce cauți aici? zise el brutal, fără nicio introducere, tremurând de nervi.

– Nu te bucuri că mă vezi? îl provocă Ana.

– Nu, Ana, te rog, iartă-mă, rosti el, îndulcind ușor tonul. Este un moment foarte nepotrivit pentru astfel de surprize.

– Un moment nepotrivit? Eu speram că te bucuri.

– Nu, Ana, nu mă mai bucur de nimic, crede-mă, oftă el.

– Asta nu e bine, trebuie să ieși din starea asta, iar eu sunt aici ca să te ajut, spuse ea, zâmbind un pic forțat.

Încercă să-l ia de mână și să-l tragă spre ea. Titus își retrase însă mâna speriat și scârbit de parcă s-ar fi lipit accidental de ea un tampon Always plin de sânge, un bilet de Bingo pătat de muci și de vomă sau un afiș electoral murdar de flegme al doctorului Opărescu.

– Ana, nu vreau să ies din starea asta. Nu mă interesează dacă înțelegi sau nu. Te rog doar să mă lași în pace, vorbi el cu o voce aspră și rece pe care nu și-o recunoștea.

– Uite ce e. Eu l-am admirat enorm pe bunicul tău, a fost profu' meu preferat. Și sunt convinsă că trebuie să-i respectăm memoria. Am și făcut-o, de altfel, până acum. Nu cred că mă poți suspecta de vreun gând necurat, doar te-am ajutat și la înmormântare. Dar *cu noi* cum rămâne? spuse Ana, mușcându-și buzele.

– Nu știu, Ana. Momentan nu mă simt în stare să continuu.

– Momentan?! Au trecut două luni și jumătate. Acum ai și figura asta de cioclu, fața ascuțită, barba stufoasă și hainele negre. Și tonul ăsta dur. Mă sperii. Nu mai pot suporta nici eu. Situația asta e intolerabilă. Tu ești în altă lume!

– Hai, Ana, știi tu, Eugen Ionescu, Beckett, Albee și chiar Saint-Exupéry cu „Micul Prinț”... întotdeauna a fost așa, nu doar acum: fiecare cu lumea lui, cu planeta lui. Fiecare planetă are traiectoria ei. Și lumile nu se intersectează. Dacă s-ar atinge măcar, asta ar însemna nu comunicare, nu tandrețe, nu iubire, ci pur și simplu o catastrofă, ceva apocaliptic. Tu continui să te înfășori în iluzii ca un fetus în placentă. Aștepți la modul absurd o mulțime de lucruri pe care nu ți le pot oferi. Îmblânzirea reciprocă, „domesticirea”... c-am vorbit de „Micul Prinț”, dragostea sunt doar iluzii. Lasă-mă! În realitate, suntem iremediabil străini, zise Titus cu aceeași voce sobră, glacială.

– Poftim?! Ești nebun?!

– Oricum, mai bine străini decât dușmani, fie ei și intimi unul cu altul, care știu totul unul despre celălalt și folosesc asta unul împotriva altuia! Adică vreau să zic mai bine străini în paradis (chiar și într-un simulacru de paradis solitar și frustrant) decât intimi în infern (într-unul real)... Știi tu, Sartre – „infernul sunt ceilalți”. Doar nu vrei să ne chinuim reciproc!

– Căcat! Lasă vrăjeala! se înfurie Ana, dând pe gât un nou păhărel de vișinată dintr-o singură înghițitură. Am fost străini când am băut vișinată și Cola cu bunicul pe terasă? Când am dansat și am făcut dragoste în poieniță? Când l-am dus amândoi pe bunicu' la groapă și când ți-am făcut sarmale pentru masa de parastas?

Titus tăcu și lăsă ochii în jos. Ana avea dreptate. Se simțea stânjenit și vinovat.

– Ana, mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine. Cred că par groaznic de nesimțit și nerecunoscător. Sălbatic, incapabil să comunic. Egocentric până la egoism. Capricios și figurant. Nehotărât, laș și mizerabil. Vezi, chiar din ceea ce spui tu reiese că tu ești mult prea bună pentru mine. Eu nu te merit.

Spusese ceva patetic și stereotipic, dar nu o făcuse intenționat și, oricum, nu mai putea da înapoi. Obrajii lui pământii, slăbiți, cu pomeții ușor ieșiți în afară se îmbujorară de rușine. Rămase în continuare cu ochii în pământ, plecându-și genele sale negre și lungi.

Ana îl prinse de mână și-l strânse cât putea de tare. Ah, acum mâinile ei, odinioară atât de dulci și de ispititoare ca niște ghirlande de flori de piersic, semănau mai curând cu niște cătușe care-i intrau în carne și-n suflet și-l sfâșiau.

– Hai, scutește-mă cu asta și lasă-mă pe mine să decid dacă meriți sau nu! strigă Ana, privindu-l cu ochi scânteietori și strângându-l de mână.

– Păi, ți-am spus deja, așa sunt și nu are rost să continuăm. Te distrug și pe tine, oftă Titus, fără să-și ridice privirea.

– Poate că eu cred că meriți. Părerea mea nu contează? Și, presupunând prin absurd că nu ai merita, ce dacă? Nu am voie să te iubesc? se înflăcăra Ana.

– Ba da, dar nu cred că e bine pentru tine. Eu vreau ca tu să fii fericită. Cu mine vei suferi mereu.

– Ascultă-mă și uită-te în ochii mei! Indiferent dacă meriți sau nu, e treaba mea ce decizie iau. Poate eu te iubesc oricum. Vreau să mergem împreună mai departe. De fapt, ca

să fie totul foarte clar, eu sunt dispusă să-mi asum riscuri. Eu am curaj să fac asta, dar tu?

– Poate că mie mi-e prea frică, șopti Titus, ridicându-și genele arcuite și aruncându-i o privire în același timp stingheră, melancolică și dezorientată. Vezi, alt dezavantaj. Dacă am face o analiză SWOT, am vedea imediat ce multe dezavantaje sunt și ce puține avantaje.

– Analize, avantaje, dezavantaje, mormăi Ana printre dinți. Prea multe calcule! Eu te iubesc. Înțelegei asta?

– Ah, ce vorbe mari spui! tresări Titus.

– Cum ai vrea să-ți vorbesc? Asta simt. Ți-e frică și de vorbele mari?

– Poate că da.

– Titus, important e ce simți tu. Mă iubești? Mă mai iubești? îl întrebă Ana, privindu-l în ochi.

– Nu știu, Ana, suspină Titus. În acest moment, nu sunt interesat de nimeni și nimic.

– Momentul ăsta va trece și noi vom continua împreună, spuse Ana hotărâtă.

I se agăță cu brațele de gât, îl strânse puternic și-l sărută, apăsându-i buzele. Titus nu se retrase, dar nici nu-i răspunse la sărut, ci rămase crispat, cu buzele strânse și cu fața deformată de un rictus. Parcă i se lipise o meduză de gură.

– Haide, Titus, și mie mi-e greu! rosti Ana, cu ochii înlăcrimați. Dar cred că împreună putem trece prin toate. Dă-mi o speranță! Ce facem noi acum?

– Deocamdată, cred că o să te conduc la poartă. Nu te supăra, nu pot continua discuția, șopti el.

– Nu e nevoie să mă dai afară, plec singură.

Titus o privi din nou cum se îndepărta, fără a schița cel mai mic gest de a o opri. Se uita după ea nu cu regret, nu cu nostalgie, ci mai curând ca să se asigure că nu se va întoarce, că va pleca cu adevărat.

***

Poate că îi era, într-adevăr, frică. Frică de Ana? Frică de femeii? Frică de o relație, de compromisuri, de dependență și de violarea intimității? Frică de perspectiva trădării și a umilințelor, mai ales după experiența cu Leni de anul trecut? Frică de imposibilitatea comunicării? Frică de riscuri, frică de viață? Sau mai curând frică de neant, căci percepea uneori relațiile de cuplu ca pe un spectacol repetitiv, ritualic de reacții alienante, stereotipice și degradante? Frică de infern? De infernul reprezentat de ceilalți sau de infernul din el însuși? Poate că mai mult de infernul său particular. Dar de ce l-ar fi împărțit cu Ana? De ce să o arunce și pe Ana în abisurile propriului său infern? Ca să aibă motive să se culpabilizeze și mai mult?

Se așeză la măsuța de răchită, își turnă un pahărel de țuică și-și aprinse o țigară. Exact când scutura țigara, îl auzi pe bunicul său șoptindu-i de undeva de foarte aproape: „Titus, ești un prost și un măgar! Ana te iubește!”. Ah, și bunicul ăsta! Parcă era greierașul lui Pinocchio! Nu-l lăsa o clipă să respire. Îl urmărea pas cu pas și comenta tot ce făcea. Nu avea dreptul la propria opinie? Dacă el credea că e mai bine așa atât pentru el și pentru memoria bunicului, cât și pentru Ana, de ce i se împotriva tocmai tataie? Își mai turnă un pahar de țuică și încercă să-l ignore.

Era Ana iremediabil o străină? Știuse asta de la început și i-o arătase, astfel încât să nu-și facă iluzii? Din păcate, răspunsul suna mai curând negativ. De ce se implicase în relație, dacă știa că vor fi întotdeauna doi străini, fiecare cu lumea lui, cu planeta sa cu o traiectorie previzibilă, strictă și imposibil de schimbat, fără a declanșa cataclisme și haos în univers? Nu, nu aplicaseră clișeele teatrului absurd la începutul relației lor, atunci nu se gândise la ele.

Ana era, totuși, fata aceea incredibil de frumoasă pe care o descoperise în luna lui april, în curtea școlii, ninsă de flori de piersic. Asistase la orele ei de dans și o privise hipnotizat cum își unduia trupul. Băuse multe țuici și vișinate împreună cu ea și cu bunicul la măsuța de răchită de pe terasă. Se sărutaseră la poartă și, de emoție, uitase să-i ceară numărul de telefon. Trecuseră împreună pe sub copacii și printre tufele scânteind de licurici care semănau cu arborii de mallorn din țara elfilor. Ana dansase halucinant în poieniță, dezbrăcându-se pentru el, mișcându-și, pe ritmuri de salsa, fundul încins, bombat, atât de ispititor, tot pentru el. Se tăvălise cu ea în iarba fragedă și înaltă, mirosind a garofițe de câmp. Își sacrificase biletul ei de Bingo ca să-l scoată pe el de sub bocancii lui nea Bebe. Îl ridicase și-l susținuse la moartea bunicului, atunci când se prăbușise și se sfărâma ca icebergul împotmolit în epavă. Îl ajutase cu toate pregătirile de înmormântare, alergând împreună cu el după acte și aprobări și zbatându-se până la epuizare. Îl conduseseră împreună la groapă pe tataie și se rugaseră amândoi la mormântul său. Pregătise cu mâna ei salatele, friptura și sarmalele pentru masa de parastas. Și se străduia acum să-l readucă la viață, să-i redea sufletul unui Zombie, să-l învie.

Dar el? Ce-i oferise el? Cu ce-o ajutase el? Cu nimic. Ba chiar mai rău. Ignorase spectacolul ei pentru care Ana se pregătise tot anul, deși ea îl aștepta ca pe Mesia. Apoi o dăduse afară din casă.

De ce o lăsase totuși, la început, să-și facă iluzii? De ce-i dăduse impresia că o iubea, că ar fi putut sfida împreună legile Cosmosului și genera o coliziune a planetelor? Că lumile lor s-ar fi putut contopi, fie și în urma unui accident, dezechilibru, șoc cosmic? Că și-ar fi putut asuma o relație? Îi înșelase așteptările, îi permisesese să spere, apoi o abandonase, fără a se uita măcar în urmă (sau, mă rog, dacă o făcea, era doar ca să se asigure că totul s-a terminat). Sigur, nu se gândise de la început că lucrurile vor evolua astfel, dar, atunci, trebuia să fi fost prevăzător, să nu se și să nu o implice prea mult. Măcar dacă s-ar fi despărțit imediat după ce s-au cunoscut, ar fi fost mai puțin traumatizant pentru ea. Acum ea se scufunda tot mai adânc într-o mlaștină fără fund din care nu putea ieși nici măcar trăgându-se de păr ca baronul Münchhausen.

La al șaselea pahar de țuică, Titus simți că nu doar corpul îi ardea, ci și sufletul. Ardea în flăcările Gheenei. Ah, asta era infernul, lava care îi invadase sângele și limfa, sentimentul cumplit de culpabilitate, vinovăția incandescentă care îl devora până la ultimul neuron. Ar fi preferat să fie ars pe rug sau să îmbrace haina înveninată de sângele Hidrei a lui Hercule. Era VINO VAT. Știa că era mai vinovat decât toți dictatorii, decât Stalin, Hitler, Mao, Pol Pot, Gaddafi și Al Assad la un loc. Și se ruga să nu fie iertat. Niciodată.

Îi era scârbă de el însuși. Greșise ireparabil față de Ana și de tataie, îi distrusese Anei viața, nu era demn de bunicul

său, niciunul dintre ei nu l-ar fi putut ierta. Nici Dumnezeu. Îl ruga chiar pe Dumnezeu să-l pedepsească cât mai mult, căci niciun supliciu nu i se părea pe măsura păcatelor sale. Dar însuși sentimentul de vinovăție (fără speranța iertării) care-l tortura acum era pedeapsa cea mai mare, infernul de unde nu mai avea scăpare, doar se spune și-n „Divina Comedie”: *„lasciate ogni speranza voi ch’entrate”*.

Se simțea de parcă toate păcatele lumii ar apăsa asupra lui și l-ar strivi. Sentimentul de culpabilitate îl făcea să se înconvoie și să urle de durere. Încercă să-l aline, dându-se cu capul de pereți, smulgându-și părul din cap și barba, arzându-se cu țigara. Ar fi vrut să convertească suferința psihică într-una fizică ceva mai suportabilă, dar nu reușea decât în mică măsură.

Era vinovat, trebuia să moară. Oricum, nu mai suporta infernul culpabilității, durerea psihică era sălbatică, halucinantă și... atât de surprinzătoare. Nu fusese pregătit pentru ea. Era mai terifiantă și mai sfâșietoare decât experiența absurdului, a neantului și chiar decât despărțirea de bunicul. Un vultur uriaș, mutant, de foc și magmă, cu ochi paralizanți de Meduză, cu gheare tăioase, metalice ca păsările de pe lacul Stymphale, cu ciocul de oțel lichefiat care îi devora conștiința, clipă de clipă...

Se gândi să se sinucidă: să se otrăvească sau să se spânzure, de exemplu cu cablul de telefon. Tăie cablul cu mișcări nesigure, și-l trecu în jurul gâtului, o dată, de două ori, apoi se opri brusc. Nu, asta nu era o pedeapsă. Era, dimpotrivă, o eliberare. Trebuia să trăiască și să sufere. Să trăiască așa, cu conștiința lui încărcată, arzând în focul Gheenei, fără a spera sau a aștepta o purificare. Să ispășească, dacă era nevoie, neîntrerupt, la nesfârșit.

Se hotărî să accepte infernul, nu merita altceva, trebuia să-l înfrunte cu curaj. Își asuma infernul tot așa cum Sisif își acceptase pedeapsa și își împingea, zi de zi, bolovanul la deal, fără speranță. Nu mânca mai nimic, nu dormea, fuma în schimb țigară după țigară și, din când în când, măsura porția de țuică obișnuită. Ajunsesse aproape scheletic, obrajii îi erau supti, cu pomeții ieșiți în afară și împungându-i pielea, fața căpătase un aspect pergamentos, cearcănele întunecate coborau până în dreptul gurii, doar ochii îi străluceau straniu și exaltat. Trăia într-o stare de semiconștiență, de insomniac care veghează noapte de noapte și nu mai poate separa realitatea de vis. Se spăla pe dinți cu pastă de ras, uita robinetul deschis la baie și aragazul aprins, eventual cu ceva pe foc, își aprindea țigările invers, adăuga sare sau bicarbonat de sodiu în cafea, își punea chiloții, șosetele sau albumele bunicului în frigider, iar feliile de brânză telemea le lăsa în sertar, în dulap, peste pijamale, scana bonuri de la magazin și facturi în loc de poze. O dată, din greșeală, scanase chiar și un afiș electoral prăfuit și mângălit al doctorului Opărescu, pe care vântul îl adusese în curte. La bucătărie, de fiecare dată când uita ceva pe foc, se avânta periculos de mult astfel încât să-i sară stropi încinși de ulei în față sau râcăia îndelung cu unghiile murdare, netăiate în cratița mistuită de foc, inhalând cu nesaț mirosul de ars și căutând parcă să ghicească ceva în desenele obscure de scrum.

Obiectele din jur nu-și pierduseră consistența, transformându-se în umbre și aburi, ci, dimpotrivă, crescuseră intimidant ca-n „Jack și vrejul de fasole”, se rigidizaseră și îi apăreau uriașe, metalizate, contondente, ostile. Mai curând el devenise străveziu ca un abur și se temea de orice atingere. Dacă apăsa clanța ușii,

se curenta. Dacă Mișu i se așeza în brațe, gema de durere și făcea eforturi să nu-l respingă. Chiar și Mișu părea că se simte inconfortabil pe picioarele lui slabe și osoase și prefera să se așeze lângă el, eventual punându-și doar capul în poala lui. Abia avea putere să iasă din camera sa pe terasă și uneori se prăbușea și zăcea la pământ minute în șir, zvârcolindu-se ca un epileptic. Îl durea capul îngrozitor, îi era greață și puținul pe care îl mânca, de obicei, îl vomita. Se bucura într-un fel când îi era foarte rău fizic pentru că asta îl mai mângâia și-l mai îndepărta de adevărata durere sufletească.

După două săptămâni de astfel de ispășire, Titus deschise calculatorul (pe care se așternuseră straturi groase de praf de când nu-l mai folosise). Atingerea fiecărei taste îi provoca dureri ascuțite, de parcă niște cuțite i-ar fi străpuns degetele și s-ar fi răsucit fără milă în mâinile lui. Chinuindu-se zadarnic să se concentreze, însă aproape savurând durerile provocate de atingerea tastelor, îi scrise Anei o scrisoare de despărțire în care se acuza furibund și-și cerea iertare, deși știa că nu merită. Scrisoarea însă nu o trimise imediat, ci o păstră ca draft în meniul de Gmail pentru că îi era teamă să nu fi făcut greșeli de redactare și de ortografie din cauza oboselii cumplite și a stării de rău fizic dar, mai ales, psihic pe care o resimțea.

După ce salvă scrisoarea ca draft, Titus se târi cu chiu cu vai până la baie, târșâind papucii bunicului. Se privi relativ uimit în oglindă. Cine sau ce dracu' mai era și arătarea asta? Noroc că nu-i păsa prea mult. Luă o foarfecă și-și tăie barba stufoasă cât putu de mult. Apoi își rase fața, direct, fără să se dea cu spumă și fără să aștepte să se înmoaie barba. Își tăie câteva șuvițe din păr cu foarfeca. Nu, nu era suficient. Se gândi

să se radă în cap. Complet. Mai tăie o șuviță, apoi se opri brusc. Forța ascunsă a părului... Puterea lui regeneratoare, erotică, eliberatoare... Părul lui Samson, fecioarele despletite care se abandonează dragostei din poezia romantică, pletele lui Iisus, pletele rockerilor, pletele lui din liceu... O milă indescriptibilă față de sine însuși îl cutremură și ochii i se umplură de lacrimi. Nu, nu putea să se radă în cap. Se simțea în stare să se sinucidă, să accepte pedepse medievale ca tragerea pe roată sau arderea pe rug, dar nu, sub nicio formă, să fie ras în cap! Nimeni, dar absolut nimeni pe lumea asta, indiferent de ce ar fi făcut, nu ar fi trebuit să primească o astfel de pedeapsă!

Aruncă foarfeca și aparatul de ras, se așează pe terasă la măsuța de răchită și-și turnă un pahar de țuică. Văzu buturuga de Nokia pe măsuță. Se descărcase de mai bine de o săptămână. Nu-l mai încărcase nici măcar ca să pună alarma, să vadă ora exactă sau să se uite în calendar. Nu mai vorbise la telefon de luni de zile. Oare ce făcea Ana? Dacă-l sunase de cincizeci de mii de ori și el nu răspundea? Dacă intrase în panică? Dacă își făcea griji și suferea acum mai mult ca el?

Poate că Ana nu vroia să se despartă de el, poate că îl iubea într-adevăr, dacă-l accepta oricum, așa ticălos și mizerabil cum era. Ea se comportase mai matur, deși era mai mică decât el. Era capabilă să-l ierte, chiar dacă nu merita sub nicio formă. În schimb, el se baricadase în suferința lui solitară, egocentrică, solipsistă ca-ntr-un Turn Eiffel și o privea de sus, tot timpul prea departe de ea pentru a o înțelege. Era oare bine să ignore voința ei? Să decidă el singur pentru amândoi? Dar el? El ce vroia? Ce simțea? O mai iubea? Chiar și simplul fapt că plonjase fără rezerve în infernul culpabilității și al autopedepsirii îi demonstra că, într-un fel, încă mai ținea la ea. Dacă greșea mai mult

insistând să se despartă? Și sub ce motiv? Al depresiei sau al vinovăției sale? Asta nu ar fi agravat lucrurile?

Își luă telefonul și-l puse la încărcat, fără să îndrăznească încă să-l deschidă. Apoi se așeză la birou în camera lui. Deschise din nou calculatorul. Era ora 3:28 a.m. Nu mai văzuse un film de câteva luni. Simțea nevoia de ceva curat și încurajator, prea îl înăbușea propria mizerie. Căută în lista de filme, selectă „Brazil” și-și puse căștile. Vizionă tot filmul fără întreruperi, fără să fumeze, fără să se ducă la toaletă, aproape fără să respire. De fiecare dată când îl vedea îi plăcea și mai mult. Și chiar i se părea încurajator, în ciuda finalului tragic. Sam reușise să învingă sistemul totalitar prin dragoste și prin puterea imaginației. Chiar dacă murea (fizic) pe scaunul de tortură, el rămânea un spirit liber. Visul și iubirea îi permiteau să evadeze, cel puțin simbolic. Dacă în timpul torturii așa-ziișii aliați imaginari, Tuttle și mama lui, îl trădaseră, Jill, adevărata lui dragoste, nu îl părăsise și îl ajutase să învingă.

Inima lui Titus tresălta, iar ochii încercănați, dar încă frumoși, strălucitori, cu gene lungi și arcuite îi înotau în lacrimi. Oare nu o iubea și el pe Ana ca Sam pe Jill, chit că nu făcuse nimic pentru ea (în timp ce Sam încercase cu orice chip s-o salveze pe Jill și se sacrificase pentru ea)? Nu era Ana aceea care la început îl făcea să zboare ca Jill pe Sam? Își mai putea aminti ninsoarea florilor de piersic, fericirea aceea inefabilă și starea de plutire? Inspiră adânc mireasma răvășitoare a primăverii. Florile de piersic începură să ningă peste birou și calculator, peste pat și peste sobă. Simți o respirație fierbinte aproape de urechea lui. Buze dulci ca florile de piersic se lipiră de gâtul lui. Mână în mână cu Ana, Titus se înalță și zbură. Iar singurele granițe erau cele ale imaginației sale.

XI

Titus se trezi pe la prânz. Se simțea odihnit, deși dormise doar câteva ore. Era palid, foarte slăbit, dar ochii îi străluceau. Se dădu jos repede din pat, se spală, se aranjă în oglindă (astfel încât să nu fie prea vizibile locurile unde tăiașe şuvițele cu foarfeca), își curăță blugii negri și-și luă un tricou negru curat. Își făcu o cafea tare, măncă un sandwich cu brânză telemea și un ou fiert, apoi fumă o țigară. Verifică dacă telefonul era încărcat și, tremurând de emoție, îl deschise. Căută numărul Anei cu mișcări febrile. Aproape că i se oprise inima când telefonul sună. Dar, bizar, Ana nu răspunde. Ce se întâmplase? Ea răspundea, de obicei, imediat, nu ca el. Mai sună o dată, de două ori, de trei ori. Nu mai avea de ce să aștepte. Se parfumă în fugă și ieși val-vârtej pe ușă.

Deși alergă până la poarta casei Anei, drumul i se păru incredibil de lung. Cu toate că fugea, i se părea că se mișcă în gol sau că abia avansează câțiva centimetri, așa ca în coșmarurile din copilărie când era urmărit, alerga și nu reușea să înainteze. Atunci simțea în ceafă răsuflarea grea și fetidă a urmăritorilor. De obicei, se trezea țipând, în ultima secundă, înainte să fie prins. Când ajunse la poartă, cu obrajii încinși și fruntea șiroind de sudoare, abia mai respira. Bătu tare de câteva ori, dar nimeni nu veni să-i deschidă. Scoase telefonul și o sună din nou pe Ana. Telefonul era acum închis. Ce ciudat! Ana nu-și închidea niciodată telefonul. Bubui în poartă cât putea de tare cu pumnii și cu picioarele. Câinele Anei, un animal de o culoare incertă, jigărit și pipernicit, legat cu o funie lungă, începu să latre ca ieșit din minți. Titus se simți încurajat. Ce bine! Poate că Ana avea să vină la poartă. Titus continuă să bubuie la

poartă, iar câinele să latre disperat. În cele din urmă, își făcu apariția la poartă tatăl Anei, un bărbat cu mersul nesigur, părul rărit, obrații scofâlciți și ochii tulburi, injectați.

– Bună ziua! strigă Titus. O caut pe Ana.

– Ana nu-i acasă, zise tatăl ei cu o voce răgușită, fără să-i arunce măcar o privire.

– Nu-i acasă? Dar unde e? se interesă Titus.

– A plecat la București.

– La București? se minună Titus. Când?

– Azi dimineață, e, acum vreo trei ore.

– Dar de ce? Ce să facă la București?

– Are un interviu.

– In-in-ver-tiu? se bâlbâi Titus. Pentru ce anume s-a dus?

– Să danseze într-o trupă. Ce să-i faci, vrea să ajungă vedetă, oftă tatăl Anei.

Titus simți că inima i se oprește și că i se taie picioarele. Rămase câteva minute fără a putea rosti vreun cuvânt, agățat de poartă asemeni unui afiș electoral inutil și mâzgălit care va fi luat de vânt, mototolit sau rupt în bucăți în următoarele minute. Paralizat precum condamnatul care așteaptă înfrigurat să-l sfășie pendulul Inchiziției sau ca fluturele prins în plasa păianjenului, îl fixa cu privirea pe tatăl Anei. În privirea lui se amestecau groaza – cumplită, animalică – și, totodată, fascinația sfârșitului.

Clătinându-se, zdrobit, Titus plecă fără să-și ia măcar la revedere. Nu se gândea la nimic, nu mai simțea nimic, în afară de un dor vag de sfârșit, de a trece dincolo și de a se elibera. Nici nu realizează cum ajunsese acasă. Când Mișu i se frecă de picioare, nu-l observă. Cerul se întunecase, vântul șuiera, ușile

scârțâiau, podeaua se zgâlțâia și geamurile zăngăneau. Casa părea bântuită. Să fie oare bunicul? Nu, bunicul își găsisese liniștea. Nu exista decât o singură fantomă. El însuși. De câteva luni bune bântuia casa bunicului. Nu avea putere să apese clanțele și să deschidă ușile, în schimb, ar fi putut trece prin ziduri. Nu se mai vedea nici în oglindă.

Presiunea din atmosferă părea insuportabilă. Un tunet puternic zgudui pământul din temelii. „Simfonia destinului”, își zise Titus resemnat. Cu mâini tremurătoare, palid, dar hotărât, luă cheile de la bătrâna Dacie. Un fulger despică cerul exact când se urcă în mașină, dar Titus nu renunță. Porni mașina și demară cu viteza maximă de care era capabilă bătrâna Dacie, pârlind, trosnind și lăsând în urmă nori grei de fum.

Acceleră. Toată ființa lui fu absorbită de fiorul adrenalinei. Acceleră din nou, la maxim. Bătrâna Dacie trepidă, gata să explodeze. Gonea nebunește, fără țintă, fără teamă, fără regrete, fără speranță. Suspendase timpul, ieșise de sub „teroarea istoriei”. Uitase totul. Nu mai aștepta nimic. La câțiva kilometri de ieșirea din sat, se stârni o ploaie torențială, cu grindină biciuitoare. Fulgerele dansau provocator pe parbriz. Dansul Salomeei. Dansul ielelor. Dansul Anei. Titus nu porni ștergătoarele, ci înaintă așa, orbit de ploaie și de lumina halucinantă a fulgerelor.

***

Întuneric. Titus înainta prin tunel, orbecăind, împiedicându-se, căzând și ridicându-se iar. Pereții tunelului păreau reci și umezi. Încercând să-și păstreze echilibrul, Titus se sprijini de un perete. Vru să-și retragă mâna, dar se încleștase de ceva.

Când reuși să și-o dezlipească, observă că era plină de o pastă ciudată, cleioasă: parcă storcise o omidă gigantică. Deodată, văzu în față o luminiță. Deci, era adevărat că exista „luminița de la capătul tunelului”. Pe măsură ce se apropie de ea, devenea tot mai intensă și mai strălucitoare. Acordurile unui vals de Strauss se auziră în surdină. Lumina deveni orbitoare. Valsul feeric se auzea tot mai tare. Titus alergă spre lumină, cu brațele deschise. „În sfârșit, liniștea, fericirea!”, șopti el, închizând ochii săi mari cu gene lungi și zâmbind.

Lumina era însă atât de puternică încât nu se distingea niciun contur. Titus se frecă la ochi. Parcă se vedea, totuși, vag, o poartă de aur. Titu se îndreptă spre ea. Când ajunse în fața ei, cineva... care semăna teribil de bine cu nea Bebe, polițistul din sat, îi bară calea. Nea Bebe iar?! Se frecă la ochi din nou, sperând ca imaginea aceea inopinată și enervantă să dispară, dar fără succes.

– Stai, bă! Unde te duci? zbieră nea Bebe, polițistul.

Titus îl privi uluit și dezorientat de parcă i-ar fi aruncat cineva o plăcintă fierbinte în față ca-n desene animate. Încercă totuși să schițeze un răspuns:

– Bună ziua, nea Bebe! Mă duceam spre poarta de aur.

– Ha-ha-ha! se cutremură de râs polițistul. Aha, și cum vrei tu să intri pă poarta dă aur? Pân ieftație? Ai bilet? se răsti nea Bebe.

Ah, iar întrebarea asta! Nu putea scăpa niciodată de ea?! Își adună forțele și ripostă:

– Nu cred că am bilet, dar tu poți să-mi demonstrezi că am nevoie de bilet ca să intru pe poarta de aur? De ce insinuezi că aș intra prin efracție? Și, apropo, se spune „e-frac-ți-e”!

Mâna mare și vânoasă a polițistului se înfipse în gâtul lui Titus.

– N-ai, bă, bilet de Bingo? Atunci ai pus-o, boule!

Polițistul îl strânse până când Titus se învineți la față și horcăi, iar apoi îi dădu drumul, azvârlindu-l la pământ dintr-o mișcare.

– Nu am bilet de Bingo... și nici n-o să-mi cumpăr, zise Titus încet, cu ochii în pământ, fără să se ridice de pe jos.

– N-ai, bă, bilet de Bingo? De când n-ai mai jucat? E unii care vine aci cu teancu' și tot nu-i las dacă nu vrea mușchii mei! rânji nea Bebe, iar ochii săi mici se cufundară complet în grăsime.

– „Sunt” unii care „vin” cu teancu', mormăi Titus printre dinți.

– Ce-ai zis, bă? Nu cumva vrei să-mi faci reclamație? Ai găsit formularul M-508? hohoti el de râs.

Titus tresări.

– Da', de data asta, hai, treacă de la mine... că parcă fără acuzat se duce toată distracția! râse nea Bebe.

Titus se cutremură. Inima i se strânse. Auzise oare bine? „Acuzat?” De ce?

– Hai, mișcă, bă, n-auzi? urlă nea Bebe, lovindu-l de câteva ori în coaste.

Titus încercă să-și reprime gemetele, se ridică și înaintă împleticindu-se, sub loviturile polițistului.

Ajunse într-o sală uriașă, intens luminată, cu loji și balcoane aurite, sculptate în stil rococo, de care erau atârinate ghirlande de flori multicolore. Văzu în față o scenă mare pe care dansau latino tinere zvelte și bronzate, în bikini. Coșuri

cu flori de gală (gerbere, crini și orhidee imperiale) erau așezate triumfal pe marginile scenei.

Sala era ticsită de lume. Titus recunoscu în public pe mulți dintre cunoscuții săi de la oraș și de la țară: părinții copiilor de la școală și de la liceu, colegii lui, profesori de la școală sau de la liceu, vecini, oameni din disco-bar, babele de la biserică. Toți îi aruncară priviri furibunde, pline de ură, îl fluierară și-l huiduiră, ba chiar baba cu negul uriaș pe nas îl scuipea drept în față, în timp ce smocul de păr de pe neg se zbârlise amenințător. Titus închise ochii, oftă adânc și-și șterse fața cu podul palmei.

Oamenii din sală ronțăiau chipsuri, popcorn și beau Coca-Cola. Auzea crăntănitul neîntrerupt și fâsăitul sticlelor de Cola deschise. Dar sunetul ăsta nu mai era familiar și prietenos ca pe vremea bunicului, când stăteau amândoi la măsuța de răchită, pe terasă, la taifas. Devenise străin și ostil. Din când în când, publicul făcea o ploaie de confetti din floricele și transforma paharele de plastic în farfurii zburătoare, lansate drept spre el.

Fu condus către scenă, în loviturile polițistului și în fluierăturile publicului. În timp ce el se apropia de scenă, dansatoarele în bikini se retrăgeau în culise. Pe drum spre scenă, avu ocazia să vadă mai bine sala în care se afla, deși, într-un fel, se temea să afle toate detaliile. Sus, deasupra scenei, scria mare, cu beculețe aurii, strălucitoare: „*Verdict Show*”.

În spatele scenei, în stânga sus, era atârnat un banner reprezentându-le pe vrăjitoarele Melissa și Vanessa, zâmbind ca la OTV în timp ce înțepau fiecare câte o păpușă voodoo (una cu chipul mamei Oanei Zăvoranu, Mărioara, alta cu

figura lui Pepe), cu sloganul „Soarta e cum ți-o fac Melissa și Vanessa!”. Titus observă și în dreapta sus un banner pentru „Farmacia inimii, Catena”.

Pe scenă, Titus avu surpriza să întâlnească și alte figuri cunoscute: vânzătoarea de la minimarketul din sat, barmanul de la disco-bar, baba cu dintele de aur, tatăl Esmeraldei, tatăl Dariei și profesoara de la liceu care-l invitase la prezentările Herbalife. Stăteau cu toții așezați la o masă lungă, purpurie, cu ornamente aurii, aflată între cele două bannere, chiar la mijlocul scenei. Scaunul din mijlocul mesei, mai înalt și mai impozant decât restul, negru, ergonomic, din piele era gol și-i dădea fiori. Parcă îl mai văzuse undeva. Când se apropie de oamenii de la masă, aceștia începură să se agite și să șușotească. Titus le aruncă o privire fugară și dezorientată, apoi își plecă ochii iar. Surprizele nu încetaseră însă. Câteva minute mai târziu, când scaunul din mijlocul mesei se ocupă, Titus înlemni. Pe scaunul managerial din piele, trona chiar directorul de la liceu, îmbrăcat într-o robă aurie foarte strălucitoare și cu perucă pe cap. Titus îl surprinse aranjându-și firele „rebele” din perucă și studiindu-și cu atenție ciocănelul. Foșnetul robei sale aurii îl fascina: misterios și incontrollabil ca mișcarea unei reptile. Nu se putea opri să nu-l asculte. Directorul își întorsese acum privirea hipnotică spre el și rânjea. Emană, ca de obicei, superioritate, forță și siguranță de sine. L-ar fi putut strivi cu un singur rânjet.

Un ecran mare, poziționat în stânga mesei difuza deocamdată videoclipuri cu muzică latino. În dreapta mesei era instalat un panou cu numere (specific jocurilor de Bingo). În față, aproape de marginea scenei, mai spre dreapta, fusese

amenajat un fel de amvon auriu, scânteietor, decorat cu foarte multe basoreliefuri. Acestea reprezentau ipostaze din viața tumultuoasă a vedetelor din showbiz-ul românesc, de exemplu Oana Zăvoranu în luptă (mai mult sau mai puțin dreaptă) cu maică-sa sau cu soțul său, Pepe, Nikita sinucigându-se în direct la OTV, Moni și Iri trăgând de Irina, fetița lor, după divorț, de erau să-i rupă mâinile, vrăjitoarele Melissa și Vanessa fierbând poțiuni și dansând o horă diavolească, în pădure, noaptea la trei, împreună cu Oana Zăvoranu, Bănel Nicolită, Mihaela Borcea, Amalia Năstase și Inna. Tot în față, în stânga, se înălța un stâlp masiv, îmbrăcat în catifea roșie. Între stâlp și amvon, strălucea o statuie-vie a Justiției: Bianca Drăgușanu într-un costum de baie auriu (chiloței tanga și sutien push-up), țuguindu-și buzele și, bineînțeles, ținând balanța în mâna bronzată la solar. Din păcate, nu reușea să-și păstreze echilibrul și se bâțâia pe scenă, amenințând să scape balanța.

Titus fu împins către stâlp de nea Bebe. Obrajii îi ardeau, stropi de transpirație îi picurau pe tâmpile, iar pleoapele i se zbăteau sub genele lungi coborâte. Se împiedică. I se muiaseră picioarele, nu-l mai ascultau deloc. Când ajunse în dreptul stâlpului (mai mult împins de polițist decât mergând pe propriile picioare), nea Bebe îi puse cătușe, îi ridică brațele și îl legă de stâlp, în aplauzele furtunoase ale publicului. Titus simți un nod în gât și rămase cu ochii în pământ, tremurând ușor. Apoi, nea Bebe se așeză într-un colț, la marginea scenei, pentru a putea supraveghea show-ul și a interveni în caz de necesitate.

O dansatoare, într-un costum foarte sexy imitând blana de panteră, se apropie de Titus cu mișcări foarte provocatoare,

unduindu-și șoldurile în ritm de salsa. Titus se uita, în continuare, pierdut, în jos, dar ea-i ridică bărbia și-l sili s-o privească. Degetele ei parcă îl electrocutaseră. Pulsul îi deraia și simți iar fluturi în stomac. Era nimeni alta decât Ana! „Pantera” îi sfâșie cămașa, lăsându-l la bustul gol. Titus tresări: teama persista, se simțea umilit și îi era rușine. În același timp, aerul era încărcat de excitație, ar fi putut avea chiar o erecție necontrolată. Dansând, Ana îl zgârie pe spatele gol cu unghiile ei lungi și ascuțite, vopsite cu oje roșie, parțial decolorată. Întreg corpul lui Titus tresăltă, mai puțin de durere, cât de emoție și de dorință. Apoi Ana luă de pe jos un bici cu mâner aurit și îl lovi. Mai curând ușor și senzual. Titus găfâi și gemu ca și cum ar fi făcut dragoste, iar publicul aplaudă încântat.

Îmbrăcat în hainele somptuoase de liturghie, popa Chivu își făcu apariția țopăind și cântând vechea melodie a lui Ricky Martin, „Go, go, go”: „Te distrezi/Azi la „Verdict Show”/Tu contezi/Azi la „Verdict Show”/Tu decizi/Tu ești cel mai bun/Tu câștigi/Asta chiar acum!”. Nasul lucios și borcânat era roșu, obrajii – rumeni, iar părintele părea mai vesel și mai sprintar ca niciodată. În ploaia de confetti-floricele, popa Chivu urcă în amvon, dansând, cântând și trimițând binecuvântări publicului din sală. Lumea aplaudă frenetic și se agită puternic, așa că directorul bătu ferm cu ciocănelul în masă.

Cocoțat în amvon, popa Chivu citi pe nas actul de acuzare, gesticulând puternic și strâmbându-se:

– Ooo-noo-rată instanță, aici de față, în boxa acuzaților, se află însuși Saaa-taaa-naaa, diavolul în carne și oase, ferească-vă bunul Dumnezeu de uneltirile lui! Auziți! După ce o vreme s-a sustras de la sfânta datorie de a juca la Bingo ca

noi toți ceilalți (fluierături în sală), a devenit apoi încă și mai ticălos și mai păcătos și, abuzând de bunăvoința noastră, lăsând impresia că joacă și că a intrat în rândul lumii, impostorul, trădătorul, Saaa-taaa-naaa a început să falsifice biletele de Bingo, ruinându-vă dumneavoastră șansa de câștig!!!

Urlete de mânie cutremurată sala. Agitație teribilă, fluierături, huiduieli, faturii zburătoare din paharele de Cola aruncate spre Titus. Câteva persoane din public leșinară. Popa își frecă mâinile.

Făcându-și curaj și întorcându-se cu fața spre public atât cât îi permiteau cătușele, Titus strigă cât putu de tare:

– E o minciună! N-am jucat niciodată la Bingo, n-am falsificat nimic!

I se păru că vocea îi era înghițită de tumultul din public. Vru să mai strige încă o dată ca să se facă auzit, dar Ana se repezi la el și-l plesni cu biciul fără milă, de câteva ori la rând, în aplauzele publicului. Titus se zbătu și gemu. Câteva dâre roșiatice îi brăzdară spatele gol.

Directorul bătu cu ciocănelul în masă, se uită la ceas și-i făcu semn părintelui Chivu să încheie.

– Ce-aș mai putea să spun acum despre uneltirile diavolului... încercă popa să-și continue predica, dar fu întrerupt de o nouă lovitură de ciocănel.

– Nu mai putem spune acum decât că „soarta e cum ți-o fac Melissa și Vanessa”! Nu uitați, aveți 30% discount pentru voodoo doar luna aceasta! Cu siguranță, se merită, interveni prompt directorul, restabilind ordinea și echilibrul de forțe și, totodată, mulțumind sponsorul.

– „Merită”, nu „se merită”, bolborosi Titus, dar Ana îl pocni din nou, neîndurătoare, cu biciul.

– Ce-ai zis, bă, țărane? Sigur că se merită! Dar acum să vină martorii acuzării, comandă scurt și sec directorul.

Mai întâi, apăru ca martor al acuzării însăși directoarea din sat, îmbrăcată într-o rochie lungă de seară verde, cu paiete și pene de struț. Avea o ținută dreaptă și demnă, părul roșcat, stufos părea proaspăt permanentat, iar ochii verzi, spălăciți alunecau iscoditori de la decorurile de pe scenă la publicul din sală. Directoarea luă hotărâtă microfonul și se lansă într-o diatribă necruțătoare:

– E profesor, vă vine să credeți?

În sală se auziră fluierături și strigăte de mânie. Directoarea continuă impasibilă:

– Trebuia să-i educe și să-i protejeze pe copiii dumneavoastră. Dar ce-a făcut el? Discriminare etnică, i-a întărâtat pe unii contra altora, a băgat zâzanie între români și romi, i-a făcut pe sărmanii noștri concetățeni să se omoare între ei! A îmbolnăvit mințile micușilor nevinovați, a pervertit suflete inocente! A inflammat spiritele, a generat scandaluri și a băgat copiii în spital! M-a lăsat descoperită în mijlocul semestrului! Și când a venit la școală, era în ultimul hal, îmi pare rău că n-am sunat la 112! A falsificat nu doar biletele de Bingo, ci și rezultatul alegerilor, interzicându-ne să ne exprimăm liber opinia, bruindu-ne sistematic ședințele PDL și favorizându-l pe candidatul PSD, astfel încât ciurma roșie continuă să infecteze și să distrugă blestematul nostru sat!

Un val de rumoare zgudui sala. Titus simți stropi reci de sudoare pe frunte. Încercă să vorbească, dar Ana îl lovi tare,

de mai multe ori, cu biciul. Vorbele se transformă în gemete de durere. Valuri de sânge începură să curgă pe spatele său gol. Lumea din sală urlă, în delir, huiduindu-l pe Titus.

Directorul interveni la timp, bătut cu ciocănelul în masă și anunță al doilea martor al acuzării: primarul din sat, proaspăt reales, Miki Hamsteru. Acesta, aproape chel, durduliu și greoi, veni la microfon, șiroind de transpirație:

– E un vandal, un bagabont și un ciocoi! Devastează proprietățile, distruge natura, se comportă indecent și imoral! A fost descoperit de nea Bebe în pielea goală într-o poieniță cu o gagică (râsete isterice în sală) și apoi a vrut să stingă țigara de un copac, să dea foc la pădure (urlete de furie în sală)! Fără nea Bebe, acum pădurea era scrum! Nu doar că a lipsit de la vot, ceea ce e în sine dezgustător, dar a încercat să falsifice alegerile, organizând evenimente de campanie pentru PDL în ora lui, în sala lui de clasă, distribuind fluturași la ședințele cu părinții și făcând jocurile murdare ale lui John Smântână! Nu i-au ajuns șpăgile de la John Smântână? Trebuia să falsifice și biletele de Bingo? Așa cum a contrafăcut biletele de Bingo și v-a furat fericirea, ticălosul ăsta e în stare să vă smulgă și puținul pe care-l mai aveți: să vă ia chipsurile, floricelele și Cola de la gură!

Fluierăturile și huiduielile la adresa lui Titus se întesiră. Ana îl plesni din nou cu biciul. Titus încercă să-și controleze respirația pentru a face durerea mai suportabilă, dar nu reuși. Vroia să vorbească, dar cuvintele îi ieșiră urlete, primite cu aplauze în sală.

Directorul lovi cu ciocănelul în masă și anunță al treilea martor al acuzării. Un bărbat mititel, dar ager, cu fața tuciurie și ochi sticloși își făcu apariția pe scenă: tatăl lui Țunami.

Titus tresări puternic, fără să fie lovit de Ana, doar la vederea martorului. Tatăl lui Țunami luă și el microfonul și zbieră cât îl țineau puterile, făcând spume la gură de furie:

– Haoleu, mâncați-aș, jigodia asta de prof iera să-mi homoare puradeii! Mi-a nenorocit copilașii, mi i-a băgat la spital, m-a lăsat fără lumina hochilor și fără hajutor la bătrânețe! Să-l scurtăm de coaie și să-i luăm gâtu’, futu-i paștele mării lui de javră!

Lumea în sală se înfierbântă, fluierând și aruncând și mai multe pahare de Cola înspre Titus. Ba chiar unul dintre pahare se dovedi o piatră ascuțită care-l lovi pe Titus la antebrațul drept. El primi orecum resemnat lovitura. Ce mai conta? Urmau și cuțite?

Ceva sticli pe scenă... și nu erau ochii tatălui lui Țunami. Un cuțit, într-adevăr! Tatăl lui Țunami, fără să țină cont de curtea de justiție și fără să mai aștepte rezultatul procesului, se năpusti asupra lui Titus pentru a-și face dreptate singur, dar nea Bebe interveni prompt și-l împinse cu forță înapoi în public. Tatăl lui Țunami zbură până în al doilea rând din sală, accentuând spaima și forfota din public. Cuțitul se înfipse, din fericire, în pălăria unei doamne, astfel încât arăta acum chiar decorativ, ca un accesoriu la modă.

Titus tremura ușor, cu ochii în pământ. Se simțea foarte rău, totul se învârtea cu el. Mai avea puțin și delira. Cătușele îi intrau în carne, spatele parcă îi luase foc și îl durea înfiorător. Nimănu-i nu părea să-i pese, nici măcar Anei. La un moment dat, Ana trecuse pentru o clipă prin fața lui și el reușise să-și intersecteze privirea cu a ei. Privirea lui arăta dragoste și implora milă, dar a ei devenise alunecoasă ca ochii

directoarei și se mutase rapid asupra directorului-judecător. Îl ignorase. Asta îl durea mai mult decât rănille fizice și decât acuzațiile mincinoase.

Profitând de micul incident cu tatăl lui Țunami, Titus încercă să o strige pe Ana. Își adună puterile și îngăimă pierdut: „Ana! Ana! Te iubesc, Ana!”. Vocea lui venea parcă din altă lume, nici el nu putea să o audă, darămite Ana. Poate că totuși se va gândi ea singură la el, poate-și va aduce aminte... Dar Ana luă impasibilă biciul și continuă să-l lovească sălbatic.

Directorul bătu cu ciocănelul în masă și anunță al patrulea martor al acușării. Pe scenă se urcă o tânără roșcată, fâșneată, îmbrăcată într-un halat alb, foarte scurt și foarte decolțat. Sâniul rotunzi și apetisanți îi tresătau, ivindu-se pe jumătate din decolțelul generos. Titus își ridică fața transpirată, schimonosită de durere către ea și se cutremură. Avea genele lipite și ochii împăienjeniți de lacrimi și sudoare, dar nu, nu se putea înșela: asistenta sexy era Leni! Pentru o clipă, uită parcă de suferința fizică care-i devora trupul, în schimb sufletul îi sângeră. Furia, sentimentul trădării, frustrarea, gelozia, orgoliul rănit, speranțele ruinate se treziră. Leni, femeia adulteră! Merita omorâtă cu pietre. Supse secula directorului. Secla monstrului. Secla diformă, de extraterestru sau de mutant a clovnului ăluia ticălos care acum îl judeca pe el! Da, Leni trebuia pedeșpită și nimeni altcineva. Nu el, ci Leni merita cea mai cumplită pedeșpă. O ura, da, o ura din tot sufletul.

Leni se duse la microfon și anunță zglobie că a venit doar să verifice starea acuzatului. Se apropie de Titus cu stetoscopul și simulă o consultație. Evită însă se se uite în

ochii lui. Titus îi văzu sânii mari și voluptuoși fremătând când manipula stetoscopul. Ce frumoși erau! Cândva, erau numai ai lui... sau aproape numai ai lui. Cât timp trecuse de când îi mângâiasse și-i sărutase ultima oară? Când dormise ultima dată cu buzele lipite de urma ei de ruj de pe pernă? Când culesese ultima oară firele ei de păr roșcat din pieptenele argintiu, fără să se îndure să le arunce la WC? Când băuse ultima cafea din ceașca marcată cu rujul ei, sorbindu-i parcă buzele?

Amintirile astea îl tulburau, de parcă s-ar fi uitat îndelung, printr-un ciob de presse-papier cu coral, spre o lume interzisă.

Nu, nu o mai iubea acum, dar nici nu putea să o urască în străfundul sufletului. Lumea aceea pe care o întrezărise pentru o clipă îl răvășise cu dulceața și tandrețea ei.

– Te iert, Leni. Eu te iert, șopti Titus, încercând să schițeze un zâmbet.

Dar Leni nu-i aruncă nici măcar o privire. Se întoarse la microfon, unduindu-și șoldurile și spuse:

– Mai trăiește! Deși nu știi dacă merită! Ce să vă mai zic de bestia asta?! Pe mine m-a nenorocit... S-a purtat ca un țaran. Mă ținea toată ziua la cratiță, mă încuiase în bucatărie! Nu mi-a adus o dată o floare măcar! Era gelos și-mi făcea scene, mă amenința că mă omoară! Mi-a distrus viitorul, mi-a înșelat speranțele, m-a amăgit. Dacă vreți, întrebați-o și p-ailaltă care i-a sucit fiara asta turbată mințile!

– „Căreia” i-a su... bolborosi Titus, înecându-se, fără a reuși să termine.

Ana confirmă, dând din cap și lovindu-l pe Titus cu furie de câteva ori la rând. Apoi, țacănind din tocurile înalte ale pantofilor ei aurii, pătați de sânge, Ana se îndreptă spre Leni și-i înmână biciul. Leni luă biciul de la Ana fără să clipească și îl plesni și ea pe Titus. El se zbatu și urlă, iar publicul din sală aplaudă cuprins de exaltare. Spatele lui Titus era carne vie, iar sângele curgea în valuri, picurând pe podea. Câțiva stropi căzură și pe stetoscopul lui Leni, dar ea nu-i băgă în seamă.

Între timp, la microfon apăru doctorul Opărescu cu figura lui jovială și mucalită.

– Bine v-am găsit! Eu nu sunt martor al acușării. Vreau să vă rog, totuși, să vă gândiți mai mult la sănătate când votați și să „Dați prioritate/Pentru sănătate”, cum am zis eu în campanie. Și mai e ceva. Să vă spun sau nu motivul principal pentru care am venit? Nu ghiciți? De fapt, am venit după asistenta aia „bună”, spuse el pe un ton confidențial, făcând cu ochiul.

Lumea se amuză și aplaudă. Doctorul Opărescu începu s-o alerge pe Leni pe scenă spre marele haz al publicului, dar directorul interveni ferm, cu trei lovituri de ciocănel:

– Apărarea n-are nimic de spus? rânji el, abia abținându-se să nu bufnească în răs.

Lumea din sală vociferă, fluieră, scuipe floricele și aruncă din nou cu pahare de Cola.

– Dacă îmi permiteți, doamna avocat, Clarisa Lernea, e absentă. Nu și-a terminat ședința de masaj. Se pare că o reține... maseurul tailandez, dezvălui unul dintre membrii juriului, profesoara de la liceu, fosta colegă alui Titus, cu o voce scăzută, zâmbind cu subînțeleles.

– Ooo! Ce tare! se auziră murmure admirative în sală.

Ochii directorului sticliră lubric. Stropi de transpirație i se prelingeau pe frunte și pe tâmpile. I se încinsese chelia sub perucă. Poate că data viitoare va fi el maseurul thailandez care o va reține pe Clarisa peste program. Singura dată când va sta peste program! Dar acum trebuia să se concentreze și să dea verdictul. Se uită la ceas, își șterse fața nădușită, își aranjă peruca și spuse tare, cu vocea lui dominatoare care nu admitea obiecții:

– Fiindcă timpul ne presează și fiindcă, oricum, verdictul e evident...

– Vinovat! izbucni popa către sală, cu fața congestionată și cu pumnul ridicat, profitând de moment pentru a atrage atenția publicului asupra sa.

Ropote de aplauze, strigăte și fluierături se auziră în sală. Publicul fierbea, sala se ridică în picioare, urlând într-un glas „Vinovat!”. Directorul aruncă o privire ucigătoare în direcția părintelui Chivu care-i subminase autoritatea și, totodată, deviasse atenția publicului și aplauzele către el.

Titus închise ochii. Ar fi vrut să leșine, dar nu putea. Durerea îl menținea într-o stare insuportabilă de luciditate. Și ăsta era doar începutul, încă nu anunțaseră pedepsa.

Directorul lovi cu ciocănelul în masă.

– Ce să-ți spun, părințele, parcă n-ar fi evident! Păstrează-ți predicile și verdictele pentru slujbele tale de Bingo sau pentru ședințele PSD de la Cucuieții din Deal! Asta dacă nu cazi într-un șanț pe drum... OK, vom anunța în curând sentința. Dacă acuzatul are emoții prea mari, v-aș ruga să-i dați un Rudotel de la sponsorul nostru, Catena. După cum

vedeți, Catena nu te lasă la greu. „Farmacia inimii, Catena”, fredonă el tare și cam fals, dar plin de entuziasm.

Șiroind de sânge, tremurând, cu buzele arse și cu ochii împăienjeniți și înlăcrimați, Titus se rugă să leșine, să sară măcar peste partea asta, care nu i se părea cu nimic mai încurajatoare.

Pe ecran fură prezentate diverse pedepse de la cele primitive gen „o bătă-n cap” la cele ceva mai moderne de tip gazare, scaun electric, injectare cu substanțe letale etc. Există și o pedeapsă mare „Bingote” care rămânea surpriză. Pedeapsa se trăgea la sorți. Publicul trebuia să aleagă un număr corespunzător pedepsei. Se votă în public pentru numărul 25. Și, extraordinar, pe panou se aprinse chiar numărul 25, iar pe ecran apăru scris cu litere mari, roșii: „Bingote”! Publicul aplaudă în delir. Directorul bătu cu ciocănelul de mai multe ori la rând, pentru că agitația în sală era tot mai puternică și mai dificil de controlat:

– Onorat public, dacă nu faceți liniște imediat, voi folosi noua armă „Active Denial System” sau „ADS” pentru controlul maselor, rânji directorul, îngustându-și ochii și punând pe masă o armă bizară care de la distanță semăna întrucâtva cu o mitralieră.

Forfota din sală se mai reduse, dar era încă puternică. Titus nici nu observase arma de pe masa directorului, era prea preocupat de propria lui pedeapsă. Directorul continuă hohotind de râs, din ce în ce mai sigur pe el:

– În momentul în care o activez, produce o rază electromagnetică de frecvență înaltă pentru ținte situate pe o rază de până la un kilometru. E foarte discretă, dar foarte eficientă.

Nu o vedeți, nu o auziți, nu o miroșiți, dar o veți simți pe pielea voastră. Intrați într-un cuptor, luați foc și apoi veți evacua sala.

Freamățul din sală se domoli, iar directorul reveni în forță:

– Marea pedeapsă „Bingote” vă este oferită de sponsorii noștri, vrăjitoarele Melissa și Vanessa și „Farmacia inimii, Catena”! Dacă ceva nu merge cum trebuie, treceți pe la Melissa și Vanessa și pe la farmacia Catena! Nu uitați, adevăratele regine ale magiei, cele mai celebre și mai inestimabile vrăjitoare, Melissa și Vanessa vă scapă de deochi, farmece de dragoste și ghinion în afaceri, la Bingo și la păcănele. Dați un ban, dar se merită. 30% discount pentru voodoo doar luna aceasta! Soarta e cum v-o fac Melissa și Vanessa! Vedeți doar unde a ajuns acuzatul dacă nu a apelat la ele. Și dacă vă doare inima la propriu sau la figurat, Catena vă aduce alinare imediat! Mulțumim încă o dată sponsorilor! Și acum, să trecem la pedeapsă. Totul se va petrece chiar sub ochii voștri, totul e LIVE, REAL, ADEVĂRAT!

Titus avu un ultim spasm și apoi se scufundă în abisurile binecuvântate ale leșinului.

***

O încăpere de spital cenușie, la Terapie Intensivă. O asistentă îi ia pulsul, iar un medic îi aplică repetat electroșocuri. Pe electrocardiogramă apare o linie frântă care tinde de câteva ori să devină dreaptă. Ana stă încremenită lângă patul lui Titus. I s-au uscat și lacrimile. Alte electroșocuri aplicate pacientului. Linia de pe ecran începe să oscileze ritmic. Chipul lui Titus tresare. Clipește din ochi. Ana tresare

și ea. Titus clipește din nou din ochi și reușește, cu un efort destul de mare, să-i deschidă. Când o zărește pe Ana, e gata să leșine din nou.

– Ce-ai făcut, mă, nenorocitul, prostule, handicapatul? Vroiai să mori ca părinții tăi și să mă sinucizi și pe mine? izbucni Ana, bucurându-se că Titus dădea semne de viață, dar fără să-și poată stăpâni furia și nemulțumirile.

– „Să teucid”, nu „să te sinucid”, îngăimă Titus. Ah, ai dreptate, întotdeauna ai dreptate, îmi pare rău. Iartă-mă, șopti el.

– Mă mai gândesc, nu prea cred că meriți. Ah, ai avut mare noroc că nu erai departe de Ștefănești. Și că nenorocita asta de Dacie nu prinde mare viteză. Dacă aveai un Ferrari? Te-a găsit vecinu' meu, Ghiță, când venea cu căruța de la pădure, a recunoscut mașina și a sunat imediat la salvare. Apoi m-a sunat pe mine să-mi spună. Eu de-abia ajunseseam la București, am lăsat toate când am auzit și am venit imediat la spitalul județean. Am făcut autostopul, doar să ajung mai repede. Vai, ce mi-ai făcut, Titus!

– Știu, Ana. Tot ce-ți pot spune e că te iubesc și-mi pare rău.

Ana nu răspunse, dar Titus se gândi că vorbele lui avuseră impact. Măcar la fel de mult ca ciocănelul. De ce se gândea la el? Îl trecuseră frisoane când își amintise.

– Nu agita și nu obosi bolnavul, că te dau afară, îi spuse doctorul Anei. Nu vorbi acum de accident. Un pic de tact, chiar așa?

Titus încercă să-și găsească o poziție mai confortabilă în pat în timp ce Ana băga în buzunarul fiecărei asistente sau infirmiere din salon câte 10 lei. Din păcate, nu putea schița nicio mișcare, așa bandajat și plin de fire cum era. Își simțea

gura uscată și buzele arse. O rugă pe Ana să-i dea o gură de apă sau de ceai. Încercă să bea cu paiul un pic de ceai de mușețel fără zahăr, dar se înecă, tuși și nu reuși decât să-și umezească buzele. Ana se așeză lângă el, luându-l de mână stângă și mângâindu-l ușor, căci dreapta era în ghips.

– Ce faci, mă, prostule? Cum te simți? zise Ana de data asta aproape cu duioșie.

– Am crezut că am ajuns pe lumea cealaltă. Și, ți-o jur, nu era deloc mai plăcut ca aici. Nici nu-ți imaginezi prin ce-am trecut! Eram considerat vinovat la judecata supremă pentru că nu jucasem la Bingo și că falsificasem bilete și primisem pedeapsa cea mare, Bingote.

– Pe bune? Ți-am zis că ai ajuns mai obsedat ca nea Bebe, polițistul?

– Da, și nici tu nu erai o prezență dintre cele mai simpatice. Mă biciuiai.

– Ce prost ești! Chiar meriți!

Ana se aplecă și-l sărută pe fruntea bandajată. Titus închise ochii de plăcere și își zise că urma buzelor ei ca florile de piersic va rămâne mereu imprimată pe fruntea lui.

– Țista pare chiar un final de telenovelă, zise Titus cu vocea întretăiată de emoție. Știi că nu mă omor după telenovele.

– A, atunci eu o să plec. Știi, cred că încă aș mai putea ajunge la timp la interviul de la București.

Ana se prefăcu că se ridică. Titus îi strânse mâna cât putu de tare.

– Final de telenovelă... Sunt de acord. E mai bun ca pedeapsa Bingote. Numai că eu nu arăt ca Facundo Arana, ci iar ca Frankenstein.

- Dar Frankenstein nu avea și el o mireasă?
- Să înțeleg că vrei să devii mireasa lui Frankenstein?
- Stai să mă gândesc. La urma urmei, și Frankenstein e vedetă și parcă locuia pe o insulă exotică.
- Insulă exotică la Cercul Polar?! Bine, iubito! Facem petrecerea de nuntă și luna de miere într-un loc atât de sălbatic încât nicio insulă exotică nu-l poate concura.
- Unde, iubire?
- La disco-bar, unde? râse Titus. Asta ca răsplată pentru că mă biciuiai.

Cuprins

Talent	5
Paradisul infestat de gândaci, ladul criogenat... și deadline-ul	11
Odiseea unui brad imperial	53
Lady Hannah	57
Obama doar latră, nu mușcă!	135
Proful, Bingo, satul și orașul. O poveste din Estul sălbatic	139

